

Giới thiệu Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi

Truyện xuyên không đưa bạn đọc đến với cô nàng bị mẹ kế ép gả cho Can Tả Bình một lão già lăm mươi tuổi. Nghe nói hắn đã khắc chết ba người vợ của mình. Nàng mới chỉ có hai mươi ba thôi nha không muốn nhanh như vậy mà chết sớm. Nàng liền tìm cách trốn đi, đúng vậy liền trốn đi, nhưng thật không may vừa nhảy tường ra ngoài chạy được có bảy bước liền bị ô tô đụng

Nàng không chết tỉnh dậy lại đang ngồi trong kiệu hoa. Là kiệu hoa không phải là ô tô bốn bánh. Là kiệu tám người khiêng không phải xe một người lái. Là hỉ phục đỏ thắm không phải là váy cưới trắng tinh. Là cổ đại? không phải hiện đại?

Gả cho quái dị vương gia? Không phải chứ chỉ là bị ô tô đụng thôi cùng lắm là chết sao lại đến địa phương cổ quái thế này.

Người ta nói hắn là một cái vương gia quái dị nàng lại không thấy hắn như vậy. Nàng lại thấy người ta mới là quái dị.

Người ta nói hắn là con người máu lạnh, nàng lại không thấy như vậy hắn còn ảm áp hơn rất nhiều người.

Nàng bị trúng độc hắn liền không màng nguy hiểm đi tìm thuốc giải cho nàng.

Nàng bị công chúa bắt nạt hắn liền không kiêng kị làm cho vị công chúa kia sống không bằng chết.

Cùng tiếp tục chiêu mộ những tình tiết hấp dẫn trong tựa truyện Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thất Hứa Với Lão Thiên Gia

“Cái gì nói muốn ta kết hôn với Can Tả Bình”. Nữ nhân đang ngồi trên bàn ăn cơm tức giận đặt bát cơm xuống hét lớn

Một người phụ nữ khoảng lăm mươi tuổi, đưa tay hất lộn tóc xoắn ra đằng sau, ánh mắt liếc nhìn nữ nhân vừa hét lên:

“Lâm Thái Đình ngươi biết nhà chúng ta không nuôi kẻ ăn không ngồi rồi, ta nuôi ngươi lớn đến như vậy rồi chưa lần nào mở miệng cầu xin ngươi. Chỉ cần ngươi kết hôn với Can Tả Bình cả nhà ba miệng ăn chúng ta không phải lo cái ăn cái mặc”

“Can Tả Bình ta xem ông ta là muốn kết hôn cùng với Lâm Thái Linh sao giờ đã chuyển đối tượng sang ta”

“Can Tả Bình ông ta chưa từng gặp qua hai ngươi. Ngươi xem em của ngươi còn nhỏ như vậy, là một tiểu khả ái như vậy. Ngươi lỗ lỏn nào đẩy em của ngươi vào chỗ chết chứ”

Lâm Thái Đình lại cười nhạt:

“Em gái của ta?. Ta xem nó chưa từng lần nào coi ta là chị. Nói cho bà biết ở cái nhà này ta cũng không phải là dạng ăn không ngồi rồi. Can Tả Bình ông ấy muốn lấy ai thì tự người đó giải quyết đi”. Nói rồi Lâm Thái Đình tức giận đứng dậy đi lên phòng.

Ở dưới phòng lúc này Lâm Thái Linh quay sang nói với mẹ:

“Mẹ, làm sao bây giờ. Con không muốn lấy lão già đã khắc chết ba người vợ đâu”

Người phụ nữ vỗ vỗ tay con gái mình cười gian xảo nói:

“Con yên tâm, mẹ sao có thể để con đi vào chỗ chết chứ”. Nói rồi bà ta đi lên phòng của Lâm Thái Đình cầm chìa khóa, khóa cửa phòng lại

“Lâm Thái Đình ngươi ngoan ngoãn ở trong đó đợi ngày cưới đi”

Lâm Thái Đình tức giận ở bên trong đập cửa hét lớn:

“Ngươi nói cái gì, mau thả ta ra. Khốn kiếp”

Lâm Thái Đình ở bên trong phòng có gọi đến rất cả cỗ hống cũng không có người đến mở cửa cho nàng. Trong lòng nàng lúc này rối như tơ vò. Không thể như vậy Phải tìm cách trốn đi. Nàng lại đi ra đến cửa sổ nhìn xuống trong lòng lại thờ dãi. Ở đây là tầng hai làm sao có thể trèo xuống đây. Nàng lại đi đến ngồi trên giường lớn. Không được nhất định hôm nay phải trốn đi. Lâm Thái Đình buộc rèm cửa thành sợi dây treo xuống. Nàng lấy hết lòng can

đam để thoát ra: Lão thiên gia nếu như hôm nay nàng bảo toàn được tính mạng nàng liền ba tháng không động đến thức ăn mặn

Trong đêm tối có một nữ nhân nhỏ bé đang cheo leo ở giữa tầng hai và tầng một, nếu để ý kĩ còn thấy nữ nhân đó mặt mày tái mét, trong miệng lẩm bẩm như đang cầu nguyện điều gì đó.

Lâm Thái Dinh cuối cùng cũng động được chân đến mặt đất đang định trèo tường ra ngoài thì bị Lâm Thái Linh bắt gặp:

“Mẹ à, Lâm Thái Dinh trốn rồi”.

Hai mẹ con Lâm Thái Linh đuổi theo nàng. Nàng vừa chạy vừa vui mừng trong đầu thầm nghĩ: Nếu thoát được phải mời Tiểu Lục đi ăn thịt dê chúc mừng mới được

Nàng chạy được bảy bước đến bước thứ tám liền vịn quan lao vào ô tô: Không phải lão thiên gia nghe thấy nàng thất hứa liền trừng phạt nàng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thoát Chết

“Đau quá”.

Lâm Thái Dinh khẽ kêu. Nàng mờ mắt lúc này lại là một màu đỏ trong lòng thầm sợ hãi: Không phải bị mù rồi chứ. Không đúng bị mù phải là một màu đen sao lại là màu đỏ. Có gì đó không đúng. Nàng đưa tay lên đầu thì sờ được một tấm vải trong lòng khẽ rủa thầm.: Khốn kiếp người nào lại đội khăn lên đầu của mình. Ai nha sao đầu lặng đến như vậy, Lâm Thái Dinh đưa tay lấy xuống một cái cây nhỏ cài ở trên đầu, khi đưa đến trước mặt nàng lại thấy bất ngờ. Trong lòng khẽ hét lên: Phát tài rồi, là người nào lại cài trâm vàng lên đầu của mình. Nàng suy nghĩ một lúc lại: Không đúng tại sao nàng lại ngồi trong một cái nơi chật chội như thế này, còn có đũa đưa như là ai đang khiêng đi. Không phải chứ là ai biến thái mặc cho nàng cái bộ đồ này như là gánh hát kịch nha. Nàng đưa tay sờ khăn bên cạnh cửa nhỏ của kiệu, sau đó lại hốt hoảng đóng vào. Trên trán toát mồ hôi: Tại sao mọi người bên ngoài lại mặc quần áo như là gánh hát hôm qua nàng mới xem

Kiệu vừa đứng lúc dừng có một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi vén cửa kiệu. Nàng thấy có người định lên tiếng hỏi, nhưng lại không phát ra tiếng nói. Nàng lại sợ hãi không thôi. Người phụ nữ khoảng năm mươi kia dường như thấy nàng như vậy lại hơi hốt hoảng quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, bất chợt ông ta ra tay động vào người nàng khiến cho nàng đột nhiên không cử động được. Trong lòng nàng lại hét lên: Cái gì vậy có phải hay không là điểm huyết trên ti vi. Là điểm huyết sao nàng còn chưa có biết chỗ nàng có người biết điểm huyết nha. Chẳng phải cái thứ đó đã thất truyền từ lâu rồi sao. Nàng được hai nữ nhân dìu vào một căn phòng lớn. Trên đường đi nàng có nhìn qua mọi thứ. Kì lạ ngôi nhà rất rộng lớn, mấy người ở đây ăn mặc cũng thật nực cười đi. Lúc vào phòng nàng có đi qua chiếc gương đồng. Nàng nhìn thấy ba nữ nhân ở trong gương. Hai người mặc y phục màu xanh một người ở giữa được dìu mặc y phục màu đỏ, Nhìn qua hai người dìu mình đi đúng là mặc y phục màu xanh, còn mình đúng là mặc y phục màu đỏ. Nhưng tại sao cô gái trong gương kia lại không phải nàng.

Sau khi nàng được đặt ngồi ở trên giường, hai nữ nhân kia cũng lui ra. Lúc này nàng mới bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện. Để xem nào nàng đang từ trên tầng hai trèo xuống. Khi đang định trèo tường ra ngoài thì bị Lâm Thái Linh phát hiện. Nàng liền chạy đi. Sau đó nàng bị ô tô đụng. Sau đó, sau đó liền ngồi ở trong kiệu. Bị ô tô đụng sao chân tay còn nguyên vẹn như thế này được, không lẽ nàng đã xuyên qua. Vậy nữ nhân nàng vừa lúc này trong gương nhìn thấy chắc chắn là chủ nhân của thân xác này. Vậy bây giờ rốt cục nàng đang ở trong tình trạng như thế nào.

Nàng đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì nghe thấy có tiếng mở cửa, rồi tiếng bước chân bước vào. Vì trên đầu nàng có khăn che nên không thể thấy người bước vào là ai. Nhưng có thể biết chắc là một nam nhân, Vì ngay khi hắn bước vào có mở miệng nói:

“Người đi đi...”

Nàng bây giờ không thể trả lời hắn, cũng không thể cử động được. Nam nhân đó dường như đang rất tức giận vì không thấy nàng có hành động gì. Lại lớn tiếng quát:

“Cút...”

Sau khi không thấy nữ nhân trước mặt trả lời. Hắn tức giận tiến đến hất khăn trên đầu nàng, thì thấy một cặp mắt đang trừng trừng nhìn hắn. Hắn nhìn qua nữ nhân trước mặt một lượt khó hiểu nghĩ: Nàng vì sao lại trừng mắt nhìn hắn. Hắn lại lạnh lùng nói:

“Người còn không mau cút đi”

Hắn thấy nàng vẫn là ngồi yên như vậy trừng hắn, hắn liền tức giận kéo tay nàng đứng dậy. Nhưng khi kéo nàng đứng dậy hắn không có phát hiện nàng bị điểm huyết khiến cho nàng oanh oanh liệt liệt ngã xuống đất. Hắn nhìn nữ nhân trên mặt đất đánh giá một hồi. Trong bụng lại thầm buồn cười nhưng lại không để lộ ra nửa phần trên gương mặt lạnh tanh kia: nàng ngay cả khi nằm dưới đất ánh mắt vẫn là trừng hắn như rất bị phần đến như vậy

Hắn tiến đến giải huyệt đạo trên người nàng. Chưa kịp nói gì thì nữ nhân trước mặt đã bắt đầu khua chân múa tay trước mặt hắn, miệng nhỏ tuy có nói nhưng lại không phát được ra tiếng. Hắn lại suy nghĩ nữ nhân này rốt cục là thế nào bị người ta điểm nhiều huyệt đạo đến như vậy, Hắn lại có lòng tốt giải huyệt đạo cho nàng.

“Người là cái đồ đại hỗn đản, không biết thương hoa tiếc ngọc...”

Hắn lúc này thấy hơi hận vì lúc này đã giải huyệt đạo cho nàng. Hắn khẽ trầm mặc lên tiếng nói:

“Nói đủ chưa”

Lâm Thái Đình lúc này mới phát hiện ra mình có thể nói, liền thấy vui sướng, rồi nhìn đến người nam nhân trước mặt thấy trên khuôn mặt hoàn mỹ kia một cái như muốn giết người nàng khẽ nuốt nước bọt:

“Nói đủ rồi, ta đi”

Lâm Thái Đình đang định bước đi thì thấy một lực đạo kéo lấy tay nàng:

“Đứng lại”.

Nàng sợ hãi nhưng vẫn không để lộ ra mặt, hất mắt lên nhìn nam nhân cao lớn trước mặt:

“Có chuyện gì”

Nam nhân trước mặt hí hóp mắt nhìn nàng một lượt đánh giá:

“Lạc Uyển Nhi nhị tiểu thư của Lạc tể tướng ngu ngốc vô năng, nhát gan. Ngày thường đều là ở trong phủ không bước ra ngoài. Người rốt cục là ai?”

Lực đạo ở trên tay càng lúc càng mạnh, khiến cho Lâm Thái Đình không khỏi hoảng sợ hét lên:

“Người làm cái gì vậy, mau bỏ ra”

Nam nhân trước mặt khuôn mặt đang lại:

“Nói”

Lâm Thái Đình lại càng khẩn trương nên nói như thế nào, phải nói như thế nào mới đúng. Nói nàng không phải Lạc Uyển Nhi kia nam nhân trước mặt liệu có một tay bóp chết nàng hay không. Nàng mới là được sống lại thôi không muốn nhanh như vậy lại phải đi gặp diêm vương:

“Nói cái gì, ta chính là Lạc Uyển Nhi. Người mau thả ra đau quá”

Nam nhân trước mặt đánh giá nàng một lượt rồi dần dần buông tay ra, Lâm Thái Đình thấy cơ hội liền chạy luôn không quay đầu lại

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quái Dị Vương Gia

Khi Lâm Thái Đình vừa chạy đi nam nhân trong phòng tiến đến bàn ngồi, lạnh lùng nói: “Ám Dịch”

Một hắc y nhân nhanh nhẹn từ bên trên trần nhà nhảy xuống cung kính quỳ gối trả lời: “Lạc Uyển Nhi hôm nay bị Lạc Đức Chính cho uống được ép lên kiệu”

Nam nhân trước mặt mi tâm nhíu lại: “Trên đường không có xảy ra chuyện gì?”

Ám Dịch rất nhanh trả lời: “Không có”

“Được rồi người lui đi”

Về phần Lạc Uyển Nhi (giờ gọi Lâm Thái Đình là Lạc Uyển Nhi) lúc này sau khi nàng chạy ra khỏi cửa phòng liền gặp được một tỷ nữ: “Vương phi khuya như vậy rồi người còn ra ngoài”

Lạc Uyển Nhi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá tỳ nữ trước mặt: Khoảng mười năm mười sáu tuổi, ánh mắt đơn thuần, thiện lương. Nàng liền kéo vị tỳ nữ đó vào một góc kín hỏi: “Ngươi tên gì?”

Tỳ nữ rất cung kính trả lời: “Vương phi nô tỳ tên Tiểu Hoa”

Lạc Uyển Nhi lại cười cười: “Tiểu Hoa, đây là đâu?”

Tỳ nữ Tiểu Hoa cứ nghĩ Uyển Nhi bị lạc đường liền rất có lòng tốt nói: “Vương phi đây chính là hậu hoa viên”

“À ý ta không phải như vậy”

“Không phải như vậy? Vậy ý của ngươi là gì?”

Uyển Nhi trong lòng không biết giải thích như thế nào lại cười ha ha nói: “Ta là muốn kiểm tra ngươi, ngươi bây giờ nói cho ta biết đây là triều đại nào, ta là ai, nói cho ta mọi thứ ngươi biết”

Uyển Nhi thấy Tiểu Hoa nhìn mình khó hiểu nàng liền lạnh giọng bồi thêm một câu: “Sao ta là muốn kiểm tra người trong vương phủ như thế nào chẳng lẽ không được?”

Tiểu Hoa thấy Uyển Nhi trước mặt có vẻ tức giận liền sợ hãi quỳ xuống: “Nô tỳ không dám”

Uyển Nhi nhìn nữ nhân trước mặt có vẻ đáng thương: “Được rồi đứng lên đi, nói cho ta những gì ngươi biết”

Tiểu Hoa đứng lên nhìn Uyển Nhi một lúc rồi chậm rãi nói: “Đây chính là Nhật Quang Quốc, nơi vương phi đang đứng chính là hậu hoa viên của cửu vương phủ”

Uyển Nhi thấy Tiểu Hoa chỉ có nói như vậy nàng lại giả bộ lạnh lùng: “Thì ra người trong vương phủ không được dạy dỗ cẩn thận, ngay cả thân phận của ta như thế nào cũng không biết. Ta phải đi báo việc này với vương gia”

Tiểu Hoa lại hốt hoảng: “Vương phi người tên là Lạc Uyển Nhi là nhị tiểu thư của Lạc tể tướng Lạc Đức Chính. Trên vương phi có một đại ca tên Lạc Bộ Lang dưới vương phi có một tiểu muội gọi Lạc Thanh Thuần. Vương phi chính là do nhị phu nhân sinh ra. Còn hai người kia là do đại phu nhân sinh”

Uyển Nhi lại nhìn Tiểu Hoa một lượt: “Ngươi cũng có chút hiểu biết. Vậy ngươi biết những gì về cửu vương gia mau nói cho ta”

“Cửu vương gia tên gọi là Đông Phương Cửu Phong, là cửu vương gia của Nhật Quang Quốc chính là cháu của hoàng thượng”

Uyển Nhi nghe Tiểu Hoa nói vậy lại tức giận: Hắn thì ra là cháu của hoàng thượng chẳng trách không coi ai ra gì

Tiểu Hoa không nghe rõ lời của Uyển Nhi liền hỏi: “Vương phi người nói gì vậy?”

“Không có gì, ngươi còn biết gì nữa không mau nói hết cho ta”

Tiểu Hoa lúc này lén lút nhìn quanh, chắc chắn không có ai ở nơi này mới tiến đến nói nhỏ với nàng: “Vương phi nếu người tha tội chết cho nô tỳ, nô tỳ mới dám nói”

Uyển Nhi thấy Tiểu Hoa nghiêm túc như vậy cũng khẽ nói nhỏ với nàng: “Được rồi ngươi nói đi”

“Cửu vương gia chính là một quái nhân, vào ngày mùng một tháng giêng luôn nhốt mình ở trong mật thất cả ngày không có đi ra ngoài. Mỗi tỳ nữ lúc đi qua phòng của vương gia đều nghe thấy tiếng hét rất thê lương. Nghe người ta nói vương gia chính là quỷ sai chuyển kiếp”

Uyển Nhi nghe Tiểu Hoa nói lông tơ đằng sau lưng như muốn dựng lên: “Đáng sợ đến như vậy sao?”

“Vương phi đúng là đáng sợ như vậy”

“Vậy ngươi đã từng nghe thấy tiếng hét đó chưa?”

Tiểu Hoa lúc này ấp úng nói: “Chuyện này... nô tỳ chưa có tận mắt thấy, chỉ nghe mấy người làm trong phủ kể lại”

Uyển Nhi tuy không mấy tin tưởng lời của Tiểu Hoa nhưng bây giờ trời đã rất khuya rồi nàng cũng có chút sợ hãi: “Tiểu Hoa vậy phòng của ngươi ở đâu?”

Tiểu Hoa khó hiểu nhưng vẫn trả lời Uyển Nhi: “Phòng của nô tỳ ở ngay trước mặt”

Uyển Nhi lúc này quay sang Tiểu Hoa cười hi hi nói: “Tiểu Hoa đêm nay cho ta ở lại phòng của ngươi được chứ?”

“Như vậy sao được, vương phi là lá ngọc cành vàng”

“Ta không sao”

“Vương phi chỗ của nô tỳ là đã có mười người ngủ rồi, chi e người không có chỗ để nằm thôi”

“Đồng như vậy ư, vậy ta tính sao”

“Vương phi người tốt nhất là lên trở về phòng nghỉ ngơi đi. Ngày mai nô tỳ cũng phải làm việc, không thể cùng vương phi ở đây trò chuyện mãi được”. Nói rồi Tiểu Hoa rời đi

Tiểu Hoa đi rồi, chỉ có mình nàng ở lại đây một mình. Không phải chứ nàng từ nhỏ đã rất nhát gan, không muốn ở lại nơi tối tăm này. Nàng nghĩ một lúc đành trở lại căn phòng lúc nãy. Đầu tranh tư tưởng mãi không giám bước vào, cuối cùng nàng khẽ đẩy cửa. Nhìn vào bên trong thì không thấy quái dị vương gia kia đâu, liền rất nhanh chóng vui mừng đóng cửa phòng tiến vào

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Giúp Nàng Thắt Nút Buộc

Lạc Uyển Nhi tiến vào phòng không thấy có người liền cảm thấy rất yên tâm, tiến đến giường nằm lên rất thoải mái. Đột nhiên nàng ngồi dậy, đi đến phía chiếc gương đồng. Nàng nhìn vào trong gương thoáng giật mình: Không phải chứ đây là nàng sao, nàng còn tưởng là mỹ nhân nào. Nữ nhân trước mặt đôi mắt long lanh, lông mày là liễu. Làn da trắng bóc mỏng manh, chỉ tưởng như một cái chạm nhẹ thôi cũng gây xước xước. Lạc Uyển Nhi lại thầm ghen tỵ với chủ nhân của thân thể này vì sao nàng ta lại có thể xinh đẹp hoàn mỹ đến như vậy.

Sau khi đã ngắm chán mình trong gương nàng liền muốn đi ngủ. Y phục trên người vẫn là hi phục thật là vướng víu khó chịu. Nàng liền cởi y phục ra. Chỉ còn lại yếm đỏ cũng tiết lộ trên người. Nàng lại tiến đến trước gương để ngắm một lượt rồi cảm thán một câu: “Đúng là tuyệt mỹ”. Mặc dù ngực không có to bằng trước đây của nàng nhưng cũng có thể xem là chấp nhận được. Nhìn qua cũng là một dạng cúp c nha.

Uyển Nhi còn đang chìm đắm với những suy nghĩ của mình, thì Đông Phương Cửu Phong ở dưới mặt thất lúc này đi lên lạnh lùng nhìn nàng nói: “Người đang làm cái gì”

Uyển Nhi nghe thấy tiếng nói giật mình quay lại, nhìn thấy quái dị vương gia trước mặt híp mắt nhìn mình. Trong lòng nàng lại thầm cảm thấy may mắn, cũng may là chưa có cởi hết. Y phục trên người chẳng qua cũng chỉ như là quần soóc với áo dây mà thôi. Nàng ở hiện đại cũng đã từng mặc qua cả bikini nha, không có gì đáng ngại. Nàng tức giận hét lớn:

“Người tiến vào phòng của người khác không biết gõ cửa. Còn lớn tiếng hỏi ta đang làm gì. Câu này là nên để ta hỏi người thì đúng hơn”

Đông Phương Cửu Phong băng lãnh nói “Phòng của người khác?. Đây là phòng của người sao?”

Uyển Nhi nghe thấy hắn nói như vậy trong lòng lại thầm tức giận: Không xong rồi, vương phủ này chính là của hắn, tức là căn phòng này cũng không ngoại lệ. Hắn chính là quỷ sai chuyển thế có khi nào bóp chết nàng ngay trong phòng hay không. Không muốn, không muốn như vậy. Bây giờ tốt nhất không lên chọc giận hắn. Uyển Nhi lúc này cười ha ha tiến đến bên cạnh hắn nói:

“Bây giờ ta thấy đã là rất muộn rồi. Lúc tiến vào lại không thấy người có ở trong phòng. Người là vương gia cả vương phủ này là của người, người có thể đại ân đại đức cho ta ngủ ở nơi này một đêm. Ngày mai ta liền rời đi”

Đông Phương Cửu Phong liếc nhìn xuống nữ nhân trước mặt ăn mặc thất thố như vậy đứng trước một nam nhân lại không hề kiêng kị gì. Hắn lại càng thêm nghi ngờ thân phận thật sự của nàng rốt cục là ai. “Vương phủ nhiều phòng như vậy, người lại tiến vào phòng không nên vào”

Uyển Nhi lúc này khẩn trương: “Vậy ta liền rời đi phòng khác”. Nói rồi nàng tính quay đầu rời đi.

Uyển Nhi đi được vài bước, liền bị Đông Phương Cửu Phong gọi lại: “Đứng lại”.

Nàng trong lòng lại thầm chửi rủa hắn đúng là nhỏ mọn chỉ có đi vào nhầm phòng hắn cũng không cho nàng rời đi hay sao. Nàng tuy là trong lòng chửi rủa nhưng vẫn quay lại tươi cười với hắn: “Ha ha còn có việc gì sao”

Đông Phương Cửu Phong nhìn y phục trên giường mi tâm nhăn lại băng lãnh nói: “Người định cứ như vậy rời đi”

Uyển Nhi giờ mới nhớ ra mình vẫn còn là chưa mặc y phục vào, lại chạy đến giường cầm lấy đồng y phục: “Ha ha, ta là quên. Đợi ta thay xong y phục liền lập tức rời đi”.

Nàng vừa mặc y phục trong lòng lại cảm thấy sốt ruột: Y phục cổ đại đúng là khó mặc. Đã thế giá y lại càng khó vận hơn. Nàng loay hoay một hồi không biết nên mặc cái nào trước cái nào sau. Không biết lên buộc y phục kiểu gì. Liền khoác đại lên người rồi mau chóng rời đi

Đông Phương Cửu Phong thấy hành động ngu ngốc của nàng khuôn mặt chạm khắc của hắn lại nhăn lại. Thấy nàng chưa mặc xong y phục đã rời đi liền nói: “Đứng lại”

“Người còn muốn cái gì nữa”. Nàng đã rất khản trương rồi hắn còn cứ gọi nàng lại. Uyển Nhi quay lại nhìn hắn hét lớn

Đông Phương Cửu Phong thấy nàng hét lên với mình cũng không có tức giận vẫn băng lãnh nói: “Mặc y phục của người cẩn thận rồi hãy rời đi”

Uyển Nhi lại một lần loay hoay không biết lên thắt nút buộc ở chỗ nào. Đông Phương Cửu Phong thấy vậy lại nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá: “Người là đang muốn quyền rũ ta?”

Uyển Nhi nghe thấy lời nói của hắn thì bật cười: “Ha ha nói cái gì vậy, ta còn chưa có bị hỏng não nha”. Uyển Nhi nói xong câu này lại muốn tự vả vào miệng của chính mình. Hắn dù gì cũng là vương gia cao cao tại thượng nắm quyền sinh sát trong tay. Không thể để hắn tức giận được

Đông Phương Cửu Phong thấy nàng vẫn là chưa có thắt nút buộc được, liền tiến lên giúp nàng một tay sau đó lạnh lùng nói: “Người có thể rời đi”. Lạc Uyển Nhi lúc này vẫn còn đang ngây ngốc tại chỗ hắn tại sao lại thắt nút buộc cho nàng, đúng vậy nhất định là hắn muốn nàng mau chóng rời đi. Đúng vậy nhất định là như vậy

Đông Phương Cửu Phong thấy nữ nhân trước mặt cứ đứng yên một chỗ không có ý định rời đi mi tâm lại một lần nữa rung chuyển: “Còn không đi”

Uyển Nhi nghe thấy lời của Đông Phương Cửu Phong liền mau chóng nói: “Được rồi ta liền rời đi”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lãnh Lạc Uyển

Lạc Uyển Nhi đi rồi Đông Phương Cửu Phong lúc này mới thấy mình khó hiểu tại sao lại giúp nàng một tay. Hắn từ trước đều là nỗi danh tuyệt tình ngay cả người chết trước mặt cũng không buồn cứu. Tại sao mà vì cái nữ nhân này buộc dây áo. Có lẽ hắn bệnh rồi làm việc quá nhiều, đầu óc mệt mỏi không muốn có người làm phiền nên mới giúp nàng thắt nút buộc để mau chóng đuổi nàng đi, đúng vậy chắc chắn là như thế.

Đông Phương Cửu Phong đi đến tắm bình phong cởi y phục sau đó tiến đến giường nằm xuống. Hắn vẫn chưa kịp nhắm mắt, lại nghe thấy tiếng cửa mở. Nhìn ra bên ngoài thì thấy nữ nhân lúc này lại đang len lén nút nút tiến vào phòng của mình: “Người muốn làm gì”

Lạc Uyển Nhi nghe thấy tiếng nói của Đông Phương Cửu Phong lại giật mình hốt hoảng: “À ta là có việc muốn tìm người”

Đông Phương Cửu Phong ngồi dậy hướng ánh mắt băng lãnh đến phía Uyển Nhi: “Tìm ta?”

Lạc Uyển Nhi sau khi rời đi mới phát hiện không có nơi nào để đến, nàng tính đến gọi Tiểu Hoa nhưng lại không nỡ đánh thức người ta dậy. Mà có gặp được Tiểu Hoa cũng không giải quyết được gì. Cuối cùng nàng lấy hết dũng khí một lần nữa tiến vào căn phòng lúc này: “Là thế này, người nói xem ta đi đến đâu để nghỉ ngơi”

“Người muốn đến đâu cũng được”

“Ta mới vào vương phủ lần đầu tiên sao có thể biết được chỗ nào với chỗ nào. Ta cũng đã đi khắp nơi tìm kiếm nơi nào cũng có người ngủ”

“Phòng của người ở Lãnh Lạc Uyển đằng sau phía tây nam của hậu viên”

Uyển Nhi nghe thấy Đông Phương Cửu Phong nói như vậy trên trán xuất hiện ba vạch đen. Không phải là hắn muốn trêu tức nàng chứ nàng từ nhỏ đã học rất kém môn địa lý, lại nói hướng tây nam nàng sao biết là hướng nào. Còn có hậu viện đó là nơi quý quái nào: “Ha ha khuya như vậy rồi, người có thể sai người đưa ta đến đó được không”

“Khuya như vậy rồi, mọi người trong vương phủ cũng không còn thức”

“Vậy... vậy quanh chỗ này còn có phòng nào trống không ta nghỉ tạm ở đó cũng được”

“Không có”

Lạc Uyển Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy trong lòng lại nổi lên cơn bão. Hắn đúng là nhỏ mọn, nàng lúc đi qua nơi này rõ ràng còn có thấy một phòng bên cạnh phòng của hắn. Vừa này còn có tự ý vào xem thử. Trong đó hầu như toàn sách nhưng bất quá cũng có một cái giường nhỏ có thể nghỉ ngơi: “Ta thấy phòng bên cạnh...”

Lạc Uyên Nhi còn chưa nói hết câu đã bị Đông Phương Cửu Phong nhanh chóng cắt lời: “Không thể đến”

“Vây... vậy ta hôm nay phải ngủ ở ngoài cửa sao”.

Đông Phương Cửu Phong nhìn nữ nhân trước mặt một lượt, hần tiến đến phía tấm bình phong lấy y phục mặc lên người chậm rãi bước ra ngoài cửa. Uyên Nhi thấy hần muốn đi ra ngoài, lại cứ nghĩ hần nhường phòng này cho mình ngủ. Nàng liền nhanh chóng tiến về phía chiếc giường: “Cảm ơn”

Đông Phương Cửu Phong khi bước ra đến ngoài cửa quay mặt lại thì thấy Uyên Nhi đang ngồi trên giường. Ánh mắt hần đột nhiên ánh lên tia sắc lạnh nhìn nàng: “Người đang làm gì”

Lạc Uyên Nhi thấy ánh mắt của hần liền hoảng sợ mau chóng đứng lên: “Người chẳng phải...”

“Đi theo ta”

Lạc Uyên Nhi lại ngoan ngoãn đi phía sau hần trong miệng lại thầm mắng chửi: “Đúng là nhỏ mọn, keo kiệt, đại hỗn đản”

Nàng vì không để ý phía trước. Hần đứng lúc dừng lại bất ngờ khiến cho Uyên Nhi không kịp phòng ngự đâm ngay vào lưng hần. Lưng của hần chắc chắn là làm bằng sắt thép làm cho đầu nàng bây giờ vẫn còn choáng váng. Đông Phương Cửu Phong quay lại ánh mắt hần trầm xuống: “Người tốt nhất nên nói ít đi một chút”

Lạc Uyên Nhi lại không khỏi hoang mang không phải chứ nàng chỉ nói như vậy mà hần cũng nghe thấy được sao. Đông Phương Cửu Phong dẫn Lạc Uyên Nhi đi qua ba dãy nhà vòng hết hai lối rẽ đến một căn phòng nho nhỏ, hần nhìn về hướng căn phòng đó, quay sang nói với Uyên Nhi rồi rời đi: “Đó là phòng của người”

Lạc Uyên Nhi tiến đến căn phòng trước mắt thấy trên cánh cửa còn có một tấm gỗ khắc ba chữ rất đơn sơ Lãnh Lạc Uyên. Nàng nhìn một lượt khung cảnh bên ngoài trước mặt có một cái hồ phẳng lặng, bên cạnh có hai cây cỏ thụ đã che mất ánh trăng. Nàng nuốt nước bọt trong lòng không khỏi hình dung đến những bộ phim kinh dị mà trước đây nàng đã từng xem qua.

Lạc Uyên Nhi đẩy cánh cửa. Dường như cánh cửa này đã cũ kĩ khi mở ra có chút khó khăn còn có kêu ken két. Nhìn khung cảnh trong căn phòng nàng lại không thôi cảm thán. Không phải chứ dù gì nàng cũng là một vương phi, lại cho nàng ở một nơi hạ đẳng như thế này. Chỉ có một giường nhỏ, một bàn nhỏ đặt ở giữa. Còn có một bàn trang điểm nho nhỏ. Tất cả nhìn qua rất bụi bặm. Nơi đây dường như không có người đến lau chùi thường xuyên. Lạc Uyên Nhi lại thở dài ngao ngán: Ai... Lãnh Lạc Uyên ta xem đây chắc chắn là lãnh cung rồi

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bữa Sáng

Lạc Uyên Nhi đêm hôm qua dọn dẹp lại phòng nên sáng hôm nay mặt trời lên đến đỉnh nàng vẫn ngủ tương đối ngon lành. Lúc này ở đại sảnh có một nam nhân gương mặt lạnh băng và bốn nữ nhân xinh đẹp đang ngồi trên bàn ăn. Cái gọi là ngồi trên bàn ăn nhưng mà không ai dám ăn, chẳng ai dám ăn vì vị vương gia cao cao tại thượng kia vẫn chưa động đũa. Đã nửa canh giờ mọi người vẫn cứ ngồi yên như vậy. Ngay đến việc rửa quýt cũng khó khăn, chỉ sợ sợ ý một chút là có thể đắc tội với nam nhân như tảng băng ngồi ngay trước mặt kia:

“Vương phi đâu”. Đông Phương Cửu Phong quay sang hỏi quản gia đứng bên cạnh. Vị quản gia run rẩy trả lời: “Vương phi ngày hôm qua dọn dẹp lại Lạc Uyên đến muộn mới đi nghỉ, nên phi thường ngủ say đến bây giờ vẫn chưa có tỉnh dậy”

Đông Phương Cửu Phong chiếu ánh mắt nghiêm nghị đến phía quản gia: “Đi gọi vương phi dậy”

Quản gia lúc này lại mau chóng lui đi. Một lúc sau đi đến Lãnh Lạc Uyên trong lòng không khỏi căng thẳng gõ cửa phòng: “Vương phi thỉnh người rời giường đến đại sảnh dùng bữa sáng”. Quản gia không thấy người trong phòng có động tĩnh gì ông lại sốt ruột gõ cửa, nâng cao âm lượng lên: “Vương phi thỉnh người thức dậy, vương gia vẫn đang chờ ở đại sảnh”

Lạc Uyên Nhi bên trong phòng lần qua lần lại ở trên giường. Nàng bình sinh ghét nhất là bị người ta gọi thức dậy. Nhưng bất quá từ tối hôm qua đến giờ nàng vẫn chưa có cái gì vào bụng. Nghe thấy quản gia nói đi dùng bữa nàng lười nhác mở miệng: “Được rồi người lui đi, ta đến ngay”

Chưa đầy nửa canh giờ sau, nàng uể oải tiến vào đại sảnh. Thấy trong đại sảnh có bốn ánh mắt nữ nhân quay sang nhìn mình ai oán cùng khinh bỉ. Còn người ngồi chính giữa đại sảnh kia Đông Phương Cửu Phong khuôn mặt đã như muốn bóp chết nàng. Lạc Uyên Nhi miệng cười gượng gượng: “Ha ha đã để mọi người phải đợi lâu. Chúng ta mau ăn thôi”

Lạc Uyên Nhi tiến về phía bàn còn chưa kịp ngồi thì Đông Phương Cửu Phong đã lên tiếng nhắc nhở: “Bữa sáng bắt đầu vào giờ mẹo, bữa trưa là giờ ty,

bữa tối giờ đây. Người tốt nhất nên nhớ kĩ một chút. Lần sau đừng để ta phải đợi”

“Ha ha được rồi, được rồi. Mọi người ăn đi”. Nàng vẫn còn chưa hết kinh hoàng trước lời nói không có chút nhiệt độ nào kia. Có ai bắt hấn phải chờ nàng ăn cơm đâu, là hấn tự làm tự chịu đấy chứ

Đông Phương Cửu Phong dường như đọc được suy nghĩ của Lạc Uyển Nhi. Mắt vẫn hướng về phía nàng lạnh lùng nói: “Nếu đến muộn sẽ không có cơm ăn”

Lạc Uyển Nhi lại hoảng sợ hấn thật sự đúng là quỷ sai chuyển thế có khác, có thể đọc được cả những suy nghĩ của nàng. Nàng cũng không có suy nghĩ nhiều, rất tự nhiên cầm đĩa hướng miếng cá sốt béo ngậy kia gấp đề vào bát. Bất giác hướng ánh mắt về phía mọi người, kì lạ tại sao bọn họ lại nhìn nàng với ánh mắt tức giận cùng khinh bỉ như thế kia

Đông Phương Cửu Phong nhìn nàng một lượt rồi cuối cùng cũng bắt đầu ăn, mọi người thấy Đông Phương Cửu Phong ăn mới dám động đũa. Lạc Uyển Nhi cũng chẳng thèm để tâm nàng lại rất tự nhiên gấp thức ăn vào bát

Đông Phương Cửu Phong tuy thân hình cường tráng cao lớn như vậy nhưng nàng thấy hấn lại ăn không bằng con mèo nhỏ, ước chừng hấn chỉ gấp có ba lần rồi đứng dậy rồi đi. Bốn nữ nhân thấy hấn không ăn nữa cũng đứng dậy. Đột nhiên người hầu đến thu dọn bàn ăn, nàng lại tức giận quát lớn: “Làm cái gì vậy, ta vẫn còn chưa ăn xong”

Nghe thấy tiếng hét của nàng bốn nữ nhân nhất loạt xoay người lại. Đông Phương Cửu Phong cũng quay lại nhìn nàng, một lúc rồi nói với tỷ nữ: “Cứ để vương phi tiếp tục ăn”. Tỷ nữ đang thu dọn bàn ăn nhất loạt lùi xuống

Thấy mọi người đều đã rời đi Tiểu Hoa lúc này mới tiến đến phía của Lạc Uyển Nhi nói nhỏ: “Vương phi người thật là tốt số nha”

Lạc Uyển Nhi khó hiểu hướng Tiểu Hoa hỏi: “Tốt số?”

“Đúng vậy nha. Ngày thường vương gia không động đũa, mọi người không ai dám ăn. Vương gia không ăn nữa mọi người cũng phải đứng dậy”

Lạc Uyển Nhi đưa miếng gà hầm mật ong vào trong miệng nhai trong lòng lại cảm thán: Ngay cả đến ăn cũng phải nhìn sắc mặt của người khác thật là khổ sở mà

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Lý Phu Nhân

Lạc Uyển Nhi sau khi ăn xong nhàm chán không có việc gì làm trở về Lạnh Lạc Uyển ngắm ngắm nghĩa nghĩa mình một chút, lại nảy sinh ý định đi dạo quanh vương phủ. Nàng dù gì cũng là một vương phi nhưng hiện giờ lại không có lấy một tỷ nữ đi theo chiều cổ, thật là làm cho nàng không khỏi thất vọng.

Lạc Uyển Nhi đi đến mọi chân cũng không đi hết được vương phủ. Nhìn lên trời thấy mặt trời hôm nay phi thường gay gắt, nàng liền tiến vào trong một cái đình nhỏ tránh ánh nắng chói chang đó. Ngồi còn chưa được ấm chỗ liền thấy một nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp, đáng người yêu điệu nhìn qua chỉ khoảng có mười lăm tuổi. Hướng nàng ánh mắt tức giận hét lớn: “Người làm gì ở trong đình uyển của ta vậy, mau rút đi”

Lạc Uyển Nhi còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì. Vừa nãy nàng nhìn nữ nhân này còn có chút hảo cảm nay nàng lại tự nhiên hướng mình quát lớn khiến cho Lạc Uyển Nhi không khỏi khó chịu: “A vị muội muội này...”

Lạc Uyển Nhi còn chưa kịp nói xong liền bị nữ nhân trước mặt cắt ngang: “Phế vật nhà người có tư cách gọi ta một tiếng muội muội sao”

Lạc Uyển Nhi thấy nữ nhân trước mắt vẫn còn nhỏ tuổi như vậy mồm miệng đã chanh chua như thế, và lại nàng nhìn rất là xinh đẹp không có bị dị tật nào, sao nữ nhân trước mặt lại gọi mình là phế vật: “Muội muội này ta chân tay đều đủ cả, cũng không có bị dị tật gì. Sao lại nói ta là phế vật”

Nữ nhân trước mặt nhìn Lạc Uyển Nhi từ trên xuống dưới ánh mắt khinh bỉ đánh giá nàng: “Người ở kinh thành nổi danh là phế vật. Cảm kì thi họa đều ngu dốt. Không gọi người như vậy thì gọi người thế nào”

Lạc Uyển Nhi trong lòng không khỏi tức giận khi bị nữ nhân nhỏ tuổi như vậy nói nàng là phế vật. Nàng dù sao hồi học tiểu học cũng từng đại diện cho lớp đi thi vở sạch chữ đẹp có đoạt được giải ba. Bất quá cũng được gọi là họa. Còn có cấp hai được đi thi văn oanh oanh liệt liệt mang về cho trường giải khuyến khích. Miễn cưỡng cũng có thể nói là thi. Ngày thường vẫn ngồi chơi cờ với bạn tốt Lâm Tinh lúc nào cũng là trên bàn cờ giành thế thượng phong đấy không gọi là kỳ thi là gì. Nàng lên đại học chính là học thiết kế, tuy vẫn chưa có tác phẩm nào được lên bìa tạp chí nhưng những thứ nàng vẽ qua, thật sự là không có gì có thể chê nha: “Người dám vô lễ với vương phi sao, to gan”

Nữ nhân trước mặt lại nhìn nàng cười lớn: “Ha ha vương phi, thân phận của ngươi cũng không bằng một ngón tay của ta”

Lạc Uyển Nhi thấy nữ nhân trước mặt không khỏi kiêu ngạo cùng tự tin, trong lòng không khỏi hoảng sợ nghĩ thầm không phải chứ nàng hôm nay lại chọc phải công chúa: “Ngươi là ai”

“Ngươi còn không biết ta?”. Nữ nhân trước mặt cao giọng hỏi nàng

Lạc Uyển Nhi lại không khỏi khăng định nữ nhân trước mặt chính là công chúa, nhưng nàng đắc tội cũng đã đắc tội rồi không thể quay lại được nữa. Lạc Uyển Nhi lại lớn tiếng nói: “Tại sao ta lại phải biết ngươi là ai”

“Nói cho ngươi biết ta chính là Lý Phượng Hoàn Lý phu nhân, con gái độc nhất của Lý Đại Tàn Lý tướng quân”

Lạc Uyển Nhi nghe Lý Phượng Hoàn nói mơ hồ khó hiểu cái gì mà Lý Lý, nhưng nàng cũng biết nữ nhân trước mặt mình không phải công chúa gì. Nói đúng ra nàng ta cũng chỉ là một sủng phi trong phủ. Thân phận so với nàng còn kém hơn một bậc: “Ngươi chỉ là một cái sủng phi thấy ta còn không hành lễ còn ở đó lớn tiếng khi dễ ta xem ngươi là chán sống rồi?”

“Ha ha ảo tưởng, phế vật như ngươi có thân phận gì mà đòi ta hành lễ chứ. Ngươi tốt nhất nên biết điều một chút sau này ở trong vương phủ còn dễ sinh tồn”

Lạc Uyển Nhi ở hiện đại dù gì cũng bước đến tuổi thứ hai mươi ba rồi nói là am hiểu chuyện đời cũng không đúng, nhưng dù sao cũng là con nết tính tương hơn là nữ nhân mười lăm tuổi trước mặt kia. Lạc Uyển Nhi bắt đầu chỉnh lại y phục ngay ngắn tiến đến trước mặt Lý Phượng Hoàn lạnh giọng nói: “Lý phu nhân ta là thấy ngươi tốt nhất nên biết điều một chút thì hơn, sau này ở vương phủ ta còn để cho sống thoải mái một chút”

Lý Phượng Hoàn nhìn Lạc Uyển Nhi như thể nhìn một điều gì đó nực cười nhất thiên hạ: “Ngươi còn không biết bây giờ mình đang ở trong hoàn cảnh nào sao”

Lạc Uyển Nhi lại nâng cao giọng: “Hoàn cảnh của ta, để ta nhắc cho ngươi nhớ ta bây giờ chính là vương phi nha”

“Vương phi? Ta xem vị trí của ngươi cũng không giữ được bao lâu. Nhắc mới nhớ Lãnh Lạc Uyển kia chính là nơi ở của hai vị vương phi ngày trước. Bây giờ đã là ngày mười ba của tháng thứ mười một, ta xem ngôi vị vương phi của ngươi khó giữ nhưng mạng sống của ngươi còn khó giữ hơn”

“Ngươi lại dám đối với vương phi nói lời đại nghịch bất đạo này”

“Ngươi bây giờ vẫn còn mạnh miệng, ta xem không đầy hai tháng nữa ngươi còn như vậy được hay không”. Nói rồi Lý Phượng Hoàn cười khẩy rồi đi. Để lại Lạc Uyển Nhi vẫn còn đang đứng ngây ngốc tại chỗ.

Trên đường trở về Lãnh Lạc Uyển, Lạc Uyển Nhi có suy nghĩ những điều Lý Phượng Hoàn nói, nàng lúc này mới bắt giác giật mình. Hai tháng tháng nữa chính là tháng giêng. Trước đây Tiểu Hoa cũng nói trong phòng tên quý sai kia vào ngày mùng một tháng giêng đều truyền đến tiếng hét thê lương. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là hấn ra tay. Lạc Uyển Nhi càng nghĩ lại càng cảm thấy sợ hãi

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chui Lỗ Chó

Trong Lãnh Lạc Uyển lúc này có một thân ảnh nhỏ bé đang đi đi lại lại trong phòng. Lúc thì ngồi lúc thì đứng. Gương mặt biến hóa nhanh chóng. Bây giờ đã là trưa rồi, nàng ở hiện đại thích nhất là buổi trưa lúc làm việc được ngủ trộm một chút ở trong văn phòng có điều hòa mát lạnh. Bây giờ không phải làm việc, lại không phải trốn tránh ai nhưng Lạc Uyển Nhi lại không thể chợp mắt. Vì nàng sợ một khi nhắm mắt lại sẽ bị quý sai kia đến bắt đi rồi tra tấn đến chết. Trong lòng sợ hãi lại thúc đẩy ý nghĩ trốn đi trong đầu càng mãnh liệt hơn.

Lạc Uyển Nhi nhìn qua căn phòng đơn sơ của mình, ngay cả đến một thứ đáng giá cũng không có. Nếu bây giờ bỏ trốn trên lưng không có tiền, chỉ e không chết trong tay tên quý sai kia thì cũng chết đói ở trên đường. Nàng hiện tại không biết nên làm như thế nào. Đã suy nghĩ rất nhiều lần cuối cùng quyết định đến chỗ vương gia quái dị kia xin tiền. Lạc Uyển Nhi dù có sợ Đông Phương Cửu Phong đến đâu cũng phải đến, nếu không đến xin hấn tiền thì không thể rồi đi, nếu như hấn không cho lập tức giết nàng ngay tại chỗ. Thì cũng là số phận chi là chết sớm hay muộn mà thôi. Nếu như hấn đồng ý cho nàng thì tốt quá có thể chờ thời cơ để rồi đi. Sau đó nàng sẽ ngao du giang hồ kiếm một soái ca về làm lão công. Tốt nhất là phải kiếm một nam nhân võ công đệ nhất thiên hạ, tiền bạc ngân lượng không thiếu. Nàng còn đang mông lung suy nghĩ lúc này đã bước đến thư phòng của Đông Phương Cửu Phong. Hai tay nắm thành quyền hùng hùng hổ hổ đẩy cửa bước vào:

“Đông Phương Cửu Phong...”. Lời còn chưa nói hết nàng phát hiện ra trong phòng không có một bóng người. Ý chí quyết tâm trong lòng đã giảm đi không kém. Đã lấy hết dũng khí để đối mặt bây giờ vào phòng lại không thấy hấn đâu. Có lẽ phải về chuẩn bị lại thêm ba ngày nữa mới có dũng khí trở lại đây. Đang định rồi đi, trong đầu nàng lúc này lại lóe lên một tia sáng chi bằng lợi dụng lúc hấn không có ở đây lấy đi một ít đồ

Lạc Uyên Nhi là người theo chủ nghĩa suy nghĩ là hành động ngay. Nhìn qua một lượt thấy ở đây toàn là bình cổ, không có trang sức vàng bạc gì. Không thể lấy những vật to thế này rồi đi được sẽ gây ra chú ý cho mọi người. Nhưng bây giờ đã đến rồi thì không thể về tay không. Nàng tiến đến bên cạnh bàn ôm một cái bình cổ nhỏ nhất ước chừng bằng cái cốc lớn. Rồi mau chóng đóng cửa rồi đi. Nàng mỗi ngày sẽ đến, mỗi ngày lấy đi một vật trong phòng của hân đảm bảo sẽ không bị phát hiện. Đợi đến khi hân phát giác được thì nàng cũng đã cao chạy xa bay rồi hắc hắc. Lạc Uyên Nhi rất vui sướng trước kế hoạch của mình dấu bình cổ vào trong tay áo miệng cười như sắp rách ra, thẳng lưng uốn ngực tiến về Lãnh Lạc Uyên

Nhưng ông trời thật không biết chiều lòng người. Buổi tối hôm ấy Tiểu Hoa đến lau dọn thư phòng của Đông Phương Cửu Phong phát hiện bình cổ không cánh mà bay liền rất u buồn đến Lãnh Lạc Uyên nói với Lạc Uyên Nhi:

“Vương phi làm sao bây giờ, bình cổ trong thư phòng của vương gia bị người lấy mất”

Lạc Uyên Nhi đang uống trà suýt là sặc phun hết trà ra ngoài: “Tiểu Hoa người có nhớ nhầm không, đồ trong vương phủ ai to gan dám lấy chứ”

“Vương phi à nô tỳ ở trong vương phủ này làm việc ngay từ nhỏ. Đồ vật trong vương phủ những thứ nào để ở đâu, số lượng bao nhiêu nô tỳ đều nắm rõ như trong lòng bàn tay. Không thể nào nhầm lẫn được”

Lạc Uyên Nhi giả bộ an ủi Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa à không sao đâu, vương gia chắc cũng không có phát giác ra là bị mất đồ. Người cứ trở về nghỉ ngơi đi”

“Vương phi nô tỳ ngày mai sẽ đến nói với vương gia, tìm ra kẻ ăn trộm trong vương phủ”

Lạc Uyên Nhi nghe Tiểu Hoa nói vậy lại sợ hãi ấp úng nói: “A... Tiểu Hoa à người bây giờ cứ về nghỉ ngơi trước, chuyện này ngày mai rồi nói cho vương gia biết sau cũng được”

Sau khi Tiểu Hoa trở về, Lạc Uyên Nhi lại không thôi khấn nguyện, không xong rồi, không xong rồi, nếu ngày mai hân sai người đi lục soát khắp nơi thì nàng phải tính làm sao. Lạc Uyên Nhi tính mang bình cổ đi trả lại chỗ cũ, nhưng lại không lỡ, nàng cuối cùng cũng nghĩ ra một cách thuận cả đôi đường

Trong bóng tối thân ảnh nhỏ bé cầm theo một cái bình nhỏ lén lén đi đến đằng sau vương phủ. Lạc Uyên Nhi chửi thầm: “Chết tiệt, tường lại cao gấp đôi người mình như vậy, sao có thể trèo ra đây”. Nàng đi đi lại lại một hồi cuối cùng phát hiện ra một cái lỗ nhỏ nhỏ ở phía dưới bức tường, trên trần xuất hiện ba vạch đen. Không phải chứ nàng đường đường là một đại mỹ nhân lại phải chui lỗ chó để ra khỏi phủ sao. Sau một hồi suy nghĩ Lạc Uyên Nhi quyết tâm cầm theo bình cổ ngồi xuống chui qua lỗ nhỏ đó: “Vì sự sống còn của sinh mệnh, một chút ủy khuất này không đáng là gì”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tiên Cảnh Lâu

Đây là lần đầu tiên Lạc Uyên Nhi được thấy sự náo nhiệt ở cổ đại. Đèn lồng được treo ở khắp nơi sáng rực cả một con phố. Cổ đại cũng thật sự là rất lung linh không kém gì ở hiện đại. Đèn lồng đỏ được treo cao, rực rỡ nhất ở góc nhỏ cuối con đường. Nàng hướng mắt đến nơi đó thấy một ngôi nhà cao cao khoảng ba tầng, trên đó có một biển hiệu khắc ba chữ lớn Tiên Cảnh Lâu. Bên ngoài Tiên Cảnh Lâu còn có ba bốn nữ nhân mặc quần áo mỏng manh đứng bên ngoài cười cười nói nói:

“Ai nha vương gia, lâu lắm không có đến đây nha”

Lạc Uyên Nhi lúc này giật mình khi thấy ba nam nhân đang tiến vào trong Tiên Cảnh Lâu. Nam nhân y phục màu trắng kia đột nhiên hướng mắt lạnh băng đến phía nàng nhìn một lúc rồi tiến vào

Lạc Uyên Nhi lúc này mới cảm thấy may mắn, may mắn lúc ra ngoài nàng đã cải trang thành nam nhân, nếu không suýt chút nữa là bị Đông Phương Cửu Phong phát hiện rồi. Sóng lưng đột nhiên lạnh toát, nàng vội vàng tìm ngay một hiệu cầm đồ tiến vào:

“Ông chủ, vật này người xem đáng giá bao nhiêu”

Ông chủ của hiệu cầm đồ nhìn qua khoảng năm mươi ba, là một lão nhân cao gầy. Ánh mắt sắc sảo đánh giá, nhìn về chiếc bình cổ đặt trên bàn. Ông ta lại nở nụ cười: “Vị công tử này, đây chính là cống phẩm của nam triều. Ta trả người năm mươi lượng bạc trắng”

Lạc Uyên Nhi nghe ông chủ cửa tiệm nói vậy, khóe môi giật giật nói không thành câu: “Năm... năm mươi lượng bạc trắng”

Ông chủ cầm đồ thấy Lạc Uyên Nhi như vậy lại cứ nghĩ nàng vẫn còn chê ít. Ông ta cũng không muốn làm mất đi báu vật như thế này liền không ngại nâng giá: “Vậy bảy mươi lượng bạc trắng người thấy thế nào”

Lạc Uyên Nhi nghe lão nhân trước mặt trả giá cao như vậy, vội vàng trả lời: “Được. Ông chủ ở đây có cái nào như cái bình này không. Ta chỉ cần một

cái giả, giá rẻ thôi”

“Có, ta tặng ngươi cái bình này. Sau này có vật gì quý giá hãy đến cửa tiệm của ta” Ông chủ cửa tiệm vừa nói, vừa hoan hỉ đưa cho nàng một cái bình y hệt cái lúc này. Nhìn qua cũng không có phát hiện được chiếc bình này là giả. Lạc Uyển Nhi rất vui vẻ đón nhận chiếc bình cười ha ha nói: “Cảm ơn, sau này ta sẽ thường xuyên lui đến tiệm”

Lạc Uyển Nhi rời khỏi cửa tiệm, không hề nghĩ rằng cái bình nhỏ như vậy lại đáng giá đến bảy mươi lượng bạc trắng. Cầm ngân phiếu ở trong tay nàng vẫn không tin đây là sự thật. Đang tính quay trở lại vương phủ thì lại nghĩ hiểm khi được ra ngoài chi bằng dạo chơi cổ đại một lúc.

Người ta nói nếu đến cổ đại, thì không thể bỏ lỡ ba nơi. Thứ nhất là hoàng cung. Thứ hai là sông bạc. Cái thứ ba tất nhiên chính là kĩ viện. Hoàng cung bây giờ chắc chắn không thể đến. Nàng cũng không phải là người giỏi cờ bạc. Tiệm đây đang nử cái nam trang chi bằng tiến đến kĩ viện xem có cái gì.

“Tiên Cảnh Lâu chính là kĩ viện độc nhất ở kinh thành. Đã là người dân của Nhật Quang Quốc không biết hoàng thượng tên gì cũng không thể không nghe danh Tiên Cảnh Lâu. Nam nhân đến đây tất nhiên là hưởng khoái lạc. Nữ nhân đến đây tất nhiên để tìm chồng. Thuận là nam nhân cả đời chỉ hận nhất không được vào Tiên Cảnh Lâu, thuận là nữ nhân cả đời chỉ hận nhất không thể phá sập Tiên Cảnh Lâu này”. Lạc Uyển Nhi miệng méo xệch nghe một tiểu bé trai ba tuổi đang giới thiệu Tiên Cảnh Lâu. Trong lòng cảm thán. Không đến nỗi nổi danh như vậy chứ

Trước lời quảng cáo đó. Lạc Uyển Nhi cũng quên mất Đông Phương Cửu Phong cũng ở trong đó, nàng liền chỉnh lại đầu tóc oanh oanh liệt liệt tiến vào.

Nữ nhân trong Tiên Cảnh Lâu thấy nàng một dạng tuần tú, quần áo chỉnh tề. Trước khi đi đến Tiên Cảnh Lâu này nàng có đến phòng của Đông Phương Cửu Phong lấy trộm một miếng ngọc bội của hân tùy tiện đeo trên người, không nghĩ đây lại chính là ngọc bội đại biểu cho thân phận vương gia cao quý. Có lẽ các cô nương trong Tiên Cảnh Lâu nhận ra miếng ngọc bội trên người của nàng, đều từng người, từng người một đi đến phía nàng chào đón như là rất thân quen

“Ai nha vương gia, người là lần đầu tiên đến đây sao”. Một nữ tử nhìn qua khoảng mười tám tuổi, eo thon, da trắng. Tiến đến phía nàng buông lời nói

“Vương gia ta gọi là Tình Nhi”. Nữ nhân áo hồng tiến về phía nàng cười nói

Nàng tuy là một nữ nhân, nhưng thấy các mỹ nhân ở đây nhiệt tình như vậy. Cũng cười sáng khoái, trầm giọng nói: “Ha ha, ta là lần đầu tiên đến đây mong các vị cô nương chỉ bảo”

“Vương gia mời người đi vào trong”. Nữ nhân áo vàng, mày liễu, môi son. Tiến phía nàng chỉ đường.

Lạc Uyển Nhi sau khi tiến vào mới thấy tiểu bé trai kia lời nói quả thật không ngoa. Nơi đây các vị cô nương quả thật rất đẹp. Người nào cũng chỉ có mười chín đôi mươi. Nàng tùy tiện ngồi xuống một bàn trống xem ca hát. Bỗng nhiên một nữ nhân thân hình mập mạp, đậm mùi son phấn tiến về phía nàng cười cười nói nói:

“Vị đại gia này là lần đầu đến Tiên Cảnh Lâu sao”

Lạc Uyển Nhi làm ra dáng vẻ của một nam nhân trầm giọng cười nói: “Đúng vậy, ta là đến lần đầu”

Ma ma nhìn qua nàng trong lòng thầm đánh giá. Vị công tử này khôi ngô tuần tú bên hông còn có đeo ngọc bội vương gia. Chắc chắn chính là một vị vương công quý tộc: “Vậy người có thể chọn một cô nương đến hầu hạ người. Đêm nay có cô nương Châu Nhi mới đến ngày hôm qua. Đảm bảo xinh đẹp yêu kiều. Không làm người thất vọng”

Lạc Uyển Nhi cũng không định đến phòng của vị cô nương Châu Nhi gì gì đó nhưng do vị ma ma kia quá là dẻo miệng. Khiến cho nàng không cách nào từ chối được. Trong lòng lại chua xót lắm mười lượng bạc trắng bỗng chốc không cánh mà bay

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Đông Phương Bất Bại

Lạc Uyển Nhi được ma ma đưa vào một căn phòng ở lầu hai. Căn phòng này nhìn qua cũng không phải là lớn, nhưng bất quá nó còn lớn hơn phòng ở vương phủ của nàng. Khiến cho nàng không khỏi suy nghĩ chẳng lẽ mình còn không bằng... Ai nha không nghĩ nhiều. Hôm nay đã mất năm trăm lượng bạc trắng vậy phải hào hào hưởng thụ

“Đại gia đây chính là phòng của Châu Nhi cô nương”. Ma ma nói với Lạc Uyển Nhi nhưng lại hướng ánh mắt sắc nhọn đến phía Châu Nhi

Sau khi ma ma rời đi. Châu Nhi mới rút rề tiến đến phía nàng. Lạc Uyển Nhi nhìn qua nữ nhân trước mắt một lượt đánh giá, nàng nhìn qua cũng cỡ bằng tuổi nàng hiện tại khoảng mười tám tuổi. Đôi mắt long lanh có vẻ như đang rất hoảng sợ. Đây cũng là một mỹ nhân

“Công tử người...ta mời người uống rượu”

Lạc Uyển Nhi mười tám tuổi đánh giá nữ nhân trước mặt với con mắt của tuổi thứ hai mươi ba. Đây chắc chắn là lần đầu tiên của nàng ấy. Nên mới có vẻ ngượng ngùng như vậy. Cũng may cho nàng ta hôm nay gặp được nàng

“Ta không uống rượu”

“Vậy...”Châu Nhi có vẻ hoảng sợ, chân tay lóng ngóng không biết phải làm gì

Lạc Uyển Nhi nhìn thấy nàng như vậy vừa buồn cười vừa tội nghiệp nói: “Được rồi nàng ngồi xuống trò chuyện cùng ta”

Châu Nhi trước khi ngồi xuống có dịch chiếc ghế của mình cách xa Lạc Uyển Nhi một chút. Hành động này không thể qua được ánh mắt của Uyển Nhi: “Nàng tên gì, tại sao lại lưu lạc đến nơi này”

“Ta gọi là Đỗ Lam Châu, ta là...bị mẹ kế lừa bán đến đây”

Lạc Uyển Nhi nghe nữ nhân trước mặt lại có cùng hoàn cảnh như mình trong lòng không khỏi dâng lên tia cảm thông cùng tức giận thay cho nàng. “Vậy tại sao nàng lại bị mẹ kế bán”

Châu Nhi nhìn qua một lượt Lạc Uyển Nhi rồi gạt nước mắt nói: “Cha ta vì thiếu nợ của băng hữu không có tiền trả liền muốn gả ta cho họ. Ta không đồng ý liền rời đi. Nhưng đi được nửa đường bị mẹ kế bắt lại. Tình đây đã thấy ở trong nơi này”

Lạc Uyển Nhi tức giận đập bàn nàng cũng là bị mẹ kế đuổi, nhưng bất quá kết quả lại xuyên qua. Nàng hướng ánh mắt đến Châu Nhi như tìm được vị băng hữu cùng hoàn cảnh: “Châu Nhi cô nương, nàng có muốn thoát khỏi đây”

Châu Nhi nghe thấy Lạc Uyển Nhi nói như vậy liền từ trên ghế quỳ xuống đất dập đầu với nàng: “Công tử nếu giúp ta rời khỏi đây ta nguyện làm trâu làm ngựa cho công tử”

“Được rồi, được rồi đứng dậy đi” Lạc Uyển Nhi đưa tay đỡ lấy Châu Nhi

“Nhưng tiền chuộc ta ra khỏi đây là...Mười vạn hoàng kim”

“Mười vạn hoàng kim?” Lạc Uyển Nhi hét lớn

Châu Nhi lại hướng ánh mắt u buồn nhỏ giọng nói: “Đúng vậy”

Lạc Uyển Nhi tính toán một chút. Trước đây nàng định trong vòng một tháng sẽ rời khỏi vương phủ. Nhưng bây giờ muốn cứu người lại đành phải ở lại đó một thời gian: “Được rồi nàng cứ ở đây đợi ta một thời gian, ta nhất định sẽ chuộc nàng ra”

Châu Nhi lại một lần nữa quỳ xuống: “Đại ân đại đức này của công tử, ta đây nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp người”

“Được rồi mau đứng dậy đi, không cần phải khách sáo”

Lạc Uyển Nhi định rời đi, lúc đi qua căn phòng bên cạnh lại thấy cửa không đóng chỉ khép hờ. Nàng tò mò muốn xem trong đó có cái gì, liền ghé mắt vào xem. Trong phòng có ba vị nam nhân cùng với bốn nữ tử. Nam nhân ngồi ở chính giữa kia chính là Đông Phương Cửu Phong. Nàng trong lòng thầm nghĩ: Quý sai kia trong phủ còn có bốn vị phu nhân xinh đẹp đang chờ hắn, vậy mà hắn lại ở đây vui vui vẻ vẻ cùng với nữ nhân thật là quá đáng mà.

Đông Phương Cửu Phong phát hiện bên ngoài có người đang theo dõi liền ném chén rượu về phía nàng, khiến cho cửa mở tung ra. Lạc Uyển Nhi không kịp nhận thức xảy ra chuyện gì, đã thấy đứng trước mặt đám người trong phòng.

Bây giờ nên thế nào, chạy đi hay là tiến vào. Hắn võ công cao cường như vậy đảm bảo nếu nàng chạy hắn sẽ nghĩ là thích khách không bận tâm một đao giết chết nàng: “Ha ha thứ lỗi đã làm phiền”. Lạc Uyển Nhi cười nói

Hai nam nhân đang ngồi uống rượu đột nhiên quay lại nhìn nàng. Rồi nhìn xuống miếng ngọc bội trên người nàng đeo, phát hiện ra là ngọc bội của vương công quý tộc cũng muốn nhìn nọt cười với nàng lớn giọng nói: “Vị huynh đệ này, chúng ta đang ngồi đàm đạo thi ca, nếu có nhã hứng mời vào mời vào”

Lạc Uyển Nhi có nhìn qua sắc mặt của Đông Phương Cửu Phong, bây giờ nếu nàng chạy cũng không kịp nữa rồi, liền thuận thế tiến vào ngồi đối diện hắn: “Đắc tội, đắc tội”

Nam nhân áo lục trên tay đang ôm một nữ tử cao giọng nói: “Xin cho biết cao danh quý tánh”

Lạc Uyển Nhi bị hỏi bất ngờ, chưa có chuẩn bị tên gọi là gì, bèn lấy đại cái tên trong bộ phim nổi tiếng của Kim Dung mà nàng thích nhất: “A tại hạ tên Đông Phương Bất Bại”

Nam Nhân áo cam nhìn nàng một hồi rồi cười lớn: “Họ Đông Phương ở kinh thành này không quá hai mươi người, ta cũng chưa từng nghe thấy cái tên của huynh đài đây”

Nam nhân áo lục bắt đầu nhăn mặt: “Đông Phương chính là dòng họ võ nghệ cao cường, không biết huynh đài đây theo môn phái nào”

Lạc Uyên Nhi nghe hai người nam nhân nói như vậy thì méo mặt không biết giải thích ra sao, nàng liền cố gắng bịa ra mọi chuyện: “A ta là mới đến kinh thành này cách đây được vài ngày, mọi người không có nghe thấy tên ta cũng phải thôi, vì ta không phải là người ở kinh thành ... ha ha”

“Vậy ta cũng không thể nhầm được Đông Phương chính là dòng họ thượng võ, vậy huynh đài là theo môn phái nào”. Nam tử áo cam vừa nhấp chén rượu nhìn nàng cười nói: “Ừ... ta, ta, ta chính là theo Nhật Nguyệt Thần Giáo”

“Nhật Nguyệt Thần Giáo. Tại hạ dù không phải xuất thân từ võ học, nhưng cũng chưa nghe qua giáo phái này. Không biết giáo chủ của người cao danh là gì”

“Chính là Kim Dung... Ha ha giáo chủ của ta chính là Kim Dung”

Nam tử áo lục lại quay sang nhìn Đông Phương Cửu Phong cung kính nói: “Vương gia người cũng là mang họ Đông Phương không biết đã nghe qua vị Kim Dung đại hiệp này chưa”

Đông Phương Cửu Phong nhìn chằm chằm Lạc Uyên Nhi lạnh giọng nói: “Chưa từng nghe qua”

Lạc Uyên Nhi lúc này mới sực nhớ ra, quý sai kia cũng mang họ Đông Phương thật là khó cho nàng mà: “A... à sư phụ ta không thích kết giao, nên mọi người chưa có nghe qua... ha ha chính là như vậy”

Nam nhân áo lục có vẻ thấy thú vị trước lời nói của Lạc Uyên Nhi lại hỏi thêm: “Vậy môn phái của huynh đài đây là luyện võ công gì, có binh khí gì lợi hại hay không”

Lạc Uyên Nhi lúc này đầu như muốn nổ tung trước câu hỏi dồn dập của hai nam tử trước mặt. Nàng hận không thể một đao chém chết hai người đó: “Bang phái của ta chính là luyện võ công đã thất truyền trong giang hồ đã hàng trăm năm, chỉ sợ nói ra mọi người cũng không biết”

“Tại hạ xin lắng tai nghe”

Lạc Uyên Nhi trong miệng lại chửi thầm chết tiệt hai người này là muốn dồn nàng vào chỗ chết mà: “Chính là Quỳnh Hoa Bảo Điện. Binh khí chỉ độc nhất là một cái kim khâu”

“Kim khâu?”

“Ha ha đúng vậy, thứ lỗi cho ta đây không tiện giải thích nhiều. Tại hạ còn có việc, cần đi trước không thể ở lại đàm đạo cùng mọi người. Cáo từ”. Nói rồi Lạc Uyên Nhi đứng dậy rời đi. Nàng chỉ sợ nếu ở đây lâu thêm một chút liền lộ ra sơ hở

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Không Muốn Chết

Lạc Uyên Nhi vừa đi được ba bước thì bị Đông Phương Cửu Phong gọi lại: “Khoan đã”

Nàng vừa nghe thấy tiếng nói của hắn trong lòng dâng lên dự cảm không lành: “Ha ha còn có chuyện gì sao”

Đông Phương Cửu Phong hướng ánh mắt lạnh lùng đến nàng lạnh giọng nói: “Người dễ quên”

Lạc Uyên Nhi nhìn xuống bàn nơi có chiếc bình nàng vừa lấy ở tiệm cầm đồ: “A ta quên. Đa tạ”

Nàng bước ra khỏi Tiên Cảnh Lâu bước chân lại nhanh nhanh hướng về phía cửa vương phủ, trong lòng thầm nghĩ: Nếu không mau trở về đặt chiếc bình kia lại chỗ cũ thì sẽ lộ chuyện

Trong bóng đêm một thân ảnh bé nhỏ đang lén lút bước vào thư phòng của Cửu vương phủ. Mà không biết rằng có một bóng đen đang âm thầm nhìn nàng từ đằng xa

“Ám Dịch”. Đông Phương Cửu Phong đang ngồi nhàn nhã trên bàn nhâm nhi chén trà

“Vương gia. Vương phi hôm nay vào thư phòng khoảng nửa canh giờ sau đó rời đi ra ngoài vương phủ bằng lối cửa sau. Vương phi ra ngoài nơi đầu tiên đến chính là tiệm cầm đồ Chi Bảo ở gần cửa nam kinh thành. Sau đó liền đi đến Tiên Cảnh Lâu”

Đông Phương Cửu Phong đặt chén trà xuống bàn, mi tâm nhíu lại: “Cửa sau?”

“Đúng vậy”

“Bằng cách nào nàng ta có thể rời đi bằng lối cửa sau, khi không có lệnh phù mang theo?”

Ám Dịch nhìn Đông Phương Cửu Phong một lúc rồi nói: “Vương phi chính là chui lỗ chó để ra ngoài”

Đông Phương Cửu Phong nghe Ám Dịch nói vậy suy nghĩ một lúc rồi lạnh giọng nói: “Người lui đi”

Sau khi Ám Dịch đi ra khỏi phòng, Đông Phương Cửu Phong lúc này mới lấy từ trong áo ra một tờ ngân phiếu trên đó có dấu ấn của tiệm cầm đồ Chi Bảo. Mối móng khẽ nhếch lên rồi tiến về phía chiếc bình cổ nam triều giá kia, ngón tay khẽ di chuyển. Ánh mắt từ từ nhìn một lượt đánh giá

Sáng hôm sau Lạc Uyển Nhi không sớm không muộn đứng giờ mẹo tiến vào đại sảnh. Nàng nhìn trong đại sảnh vẫn là thấy Đông Phương Cửu Phong đang ngồi ngay ở chính giữa, bên cạnh mỗi bên đều có hai nữ nhân. Ai nha ghế của nàng tại sao lại là Lý Phụng Hoàn ngồi rồi. Không thể nào chứ bây giờ chỉ còn một ghế trống đó lại là vị trí ở bên cạnh hắn

Lạc Uyển Nhi cứ đứng ngây ra một chỗ còn chưa biết là nên ngồi chỗ nào, thì ánh mắt của Đông Phương Cửu Phong nhìn đến phía nàng một lượt sắc lạnh rồi trầm giọng nói: “Còn không ngồi”

Lạc Uyển Nhi thấy ánh mắt khủng bố của Đông Phương Cửu Phong chiếu đến phía mình đáng sợ đến như vậy. Nàng lại bắt giác hoảng sợ vội vàng tiến đến vị trí bên cạnh hắn ngồi xuống

Lạc Uyển Nhi trong lòng đang rất hoang mang: “Không phải chứ, không phải là hắn phát hiện ra nàng ngày hôm qua đã đến Tiên Cảnh Lâu còn có ngồi đàm đạo cùng hắn chứ. Lạc Uyển Nhi vẫn đang mãi đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình thì đã thấy mọi người đã bắt đầu ăn rất nhàn nhã. Trong đầu của nàng lúc này chỉ nghĩ đến rồi đi thật nhanh. Nàng liền đưa đũa gấp hai miếng rồi đặt bát xuống cười ha ha nói: “Mọi người ở lại ăn vui vẻ ta lo rồi”

“Đứng lại”. Lạc Uyển Nhi nghe thấy Đông Phương Cửu Phong gọi giật lại trong lòng không khỏi lo sợ. Cô cười thật tươi quay lại nhìn hắn như không có chuyện gì xảy ra cả

“Ta bị mất ngọc bội Chân Hoàng. Mọi người cần phải ở lại lục soát

Lạc Uyển Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy trong lòng không khỏi lo sợ cùng nể nang hắn. Hắn là vương gia giàu có như vậy, chẳng qua chỉ là miếng ngọc bội cùng lắm đáng giá vài lượng bạc. Không phải chỉ vì vài lượng bạc mà phải tra cùng giết tận đến như vậy chứ. Đúng là keo kiệt mà.

Nữ nhân mặc áo lục lúc này mới nhu nhược lên tiếng nói: “Ngọc bội phượng hoàng đó chính là thứ đại diện cho hoàng tộc là kẻ là không có mặt lại ăn trộm đúng thứ đó chứ”

Lạc Uyển Nhi nghe Mạc Từ Kỳ nói như vậy trong lòng không khỏi hoang mang. Nàng lại đen đui như vậy lại lấy đúng phải ngọc bội đại diện cho thân phận hoàng gia. “A ha ha ngọc bội của vương gia là ai to gan dám lấy chứ. Vương gia ngài đã tìm kỹ lại chưa”

Lạc Uyển Nhi còn chưa kịp nói xong thì Đông Phương Cửu Phong đã lên tiếng cắt lời: “Ý của vương phi là ta hồ đồ sao”

“Ha ha không phải, ý của ta chỉ là...”

“Nàng là vương phi, nữ nhân có thân phận cao quý nhất trong vương phủ. Tốt nhất nên làm gương cho mọi người lục soát người nàng trước”

Lạc Uyển Nhi hôm trước vào phòng của Đông Phương Cửu Phong vật đầu tiên đáng giá nàng nhìn thấy chính là miếng ngọc bội của hắn. Cái thứ màu đỏ đó nàng phi thường thích không muốn bán đi. Lúc lấy về lại không dám để trong phòng sợ người nào đó sẽ phát hiện được. Lên luôn luôn mang theo bên người. Không ngờ rằng chính điều đó ngày hôm nay lại hại chết nàng: “Ha ha...xét người sao...ta là vương phi không thể đứng ngay tại nơi này soát người được...ta cần có...đúng cần có một phòng riêng”. Nàng nói ra câu này lại thầm khâm phục mình, trên đường đi đến phòng riêng đó có thể lên lên đặt lại miếng ngọc bội ở bên đường, lúc đấy chỉ việc đổ hết tội lên Đông Phương Cửu Phong nói hắn là sơ ý bất cẩn nên đánh rơi chiếc ngọc bội

“Phòng riêng?”

“Đúng vậy còn có phải để tỷ nữ khám xét người của ta. Ta thấy Tiểu Hoa rất là lạnh lợi nên là để nàng ấy cùng ta đi đến phòng khám xét thì hơn”, Tiểu Hoa cùng với nàng đã quen thân từ lâu. Trên đường có thể nói Tiểu Hoa đi trước rồi nàng sẽ lên vứt ngọc bội ở chỗ nào đó mà thần không biết quỷ không hay hắc hắc

“Vương Phi muốn có phòng riêng sao, ta sẽ cho nàng phòng riêng. Thân phận của nàng chính là cao quý, điều đó tuyệt đối không thể để ai đó đụng vào. Nên...ta sẽ đích thân giúp nàng khám xét. Nàng chắc sẽ không chê ta là thân phận thấp hèn chứ”

Lạc Uyển Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy trong lòng không khỏi lo sợ: “Như vậy sao có thể...người đường đường là một vương gia sao có thể vì như vậy giúp ta xét người. Những công việc này nên để tỷ nữ làm thì hơn”

Đông Phương Cửu Phong nhìn nàng môi mỏng khẽ nhếch lên: “Ta thấy không ngại”

“Nhưng ta ngại”

“Nàng ngại?”

“Ta...”

“Nàng là ngại cùng ta ở một chỗ hay là nàng chính là...”

Đông Phương Cửu Phong còn chưa kịp nói hết câu đã bị Lạc Uyển Nhi lên tiếng cắt lời: “Ta sao phải ngại những chuyện như vậy, vậy chúng ta ngay bây giờ liền đi”

Đông Phương Cửu Phong dường như đã đạt được mục đích khẽ cười hướng Lạc Uyển Nhi ánh mắt híp lại nói: “Vậy mời nàng cùng ta vào thư phòng”

“Được” Lạc Uyển Nhi trái tim không khỏi đập lên đập xuống. Nếu hần từ trên người của nàng khám ra được vật vốn dĩ là của hần thì nàng nên xử trí thế nào bây giờ. Hần liệu có giết chết nàng ngay hay không. Nàng thật không muốn mà. Nàng mới chỉ đến đây được có vài ngày không muốn nhanh như vậy đã chết. Nàng vẫn còn chưa tìm được lão công đệ nhất thiên hạ. Không muốn nhanh như vậy đã đi gặp diêm vương. Nàng còn bao nhiêu ý định đã lên kế hoạch sẵn không muốn nhanh như vậy đã đoán mệnh. Lạc Uyển Nhi vừa đi vừa khóc thầm trong lòng. Bước chân cuối cùng cũng dừng lại ở trước cửa thư phòng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngạt Thở

Lạc Uyển Nhi cảm giác như giờ khắc nàng bước vào cửa thư phòng như là bước xuống địa ngục. Chỉ một ít nữa thôi nàng có thể tưởng tượng thấy cảnh máu me be bét. Đầu rơi xuống đất máu chảy thành sông. Nàng còn thấy có, tứ chi mỗi chỗ một nơi. Có cái trên ghế có cái trên bàn, cái dưới đất, cái trên chiếc bình nàng mới để vào tối ngày hôm qua. Còn có gương mặt của Đông Phương Cửu Phong đang cười thỏa mãn nhìn thi thể không còn nguyên vẹn của nàng trên y phục còn lưu lại vết máu loang lổ. Nàng không muốn kết cục bi thảm như vậy. Thật không muốn hay là chỉ bằng nhận lỗi với hần.

Lạc Uyển Nhi còn đang sợ hãi suy nghĩ thì Đông Phương Cửu Phong đã tiến đến trên ghế ngồi rất ung dung ngắm nhìn gương mặt thiên biến vạn hóa của nàng: “Chúng ta có thể bắt đầu”

Lạc Uyển Nhi bị lời nói của Đông Phương Cửu Phong gọi về lại hiện tại: “Bắt...đầu...như thế nào”

Đông Phương Cửu Phong tiến về phía Lạc Uyển Nhi, ngón tay khẽ di chuyển trượt trên đôi môi đỏ mọng của nàng rồi di chuyển đến chiếc cổ mảnh khảnh, ghé sát vào tai của nàng nói nhỏ : “Trước hết là khám xét phía trên... rồi sau đó bên dưới”

Lạc Uyển Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong chạm vào người của chính mình, nàng thấy ngón tay của hần lạnh như băng, đầu ngón tay của hần di chuyển đến đầu nàng lại cảm thấy máu không thể lưu thông được đến đó.

Đông Phương Cửu Phong buông nàng ra tiến lại lên ghế ngồi xuống trong lòng không thôi kinh ngạc. Kì lạ ngón tay của hần chạm trên da thịt của nàng lại thấy ấm nóng lạ thường. Mùi hương trên cơ thể của nàng khiến hần lưu luyến không muốn rời. Chỉ sợ đứng bên cạnh nàng một chút nữa, hần sẽ không kìm được mà hôn lên đôi môi căng mọng kia

Lạc Uyển Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong cứ ngồi như vậy nhìn mình không nói gì, trong lòng không khỏi dâng lên kinh sợ. Có khi nào hần trầm mặc nhìn mình như vậy là đang nghĩ cách tra tấn mình hay không. Suy nghĩ của Lạc Uyển Nhi làm cho nàng trong lòng không khỏi dâng lên nỗi sợ hãi: “A vương gia...ta nghĩ ngươi nên đi vòng quanh vương phủ xem ngọc bội của ngươi có vô tình bị rơi ở đâu đó không”

Đông Phương Cửu Phong vẫn cứ như vậy nhìn nàng khiến cho Lạc Uyển Nhi tâm tình càng thêm hoảng loạn: “Vậy ta có thể đi tìm cho ngươi, đảm bảo có thể tìm về không quá nửa canh giờ”

“Nàng chắc chắn”

Thấy Đông Phương Cửu Phong có vẻ tin lời mình nói Lạc Uyển Nhi như vớ được sợi dây ở dưới vực thẳm vội vàng nắm lấy: “Ta chắc chắn, bây giờ ta liền đi tìm”

Lạc uyển Nhi tính quay đầu bước đi thì bị Đông Phương Cửu Phong gọi lại: “Đứng lại”

Nàng quay lại nhìn hần cố tạo ra khuôn mặt bình thản nhất, nhưng khuôn mặt này trước Đông Phương Cửu Phong lại có sức hút vạn người mê: “Mọi góc ngách trong phủ ta đã sai người tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy”

“Vậy chắc chắn là người làm trong phủ tìm kiếm không kĩ rồi, để ta đích thân đi tìm kiếm đảm bảo sẽ thấy”

“Gia đình trong phủ trên dưới một trăm người họ không tìm thấy. Chỉ dựa vào một mình nàng có thể tìm thấy sao”. Đông Phương Cửu Phong ánh mắt hứng thú nhìn Lạc Uyển Nhi

“Ha ha...ta từ nhỏ đã nổi danh tìm kiếm được đồ vật thất lạc. Chỉ cần là bị rơi ở trong vương phủ này ta chắc chắn đều có thể tìm về cho ngươi”

“Từ nhỏ...nổi danh...Ha ha nàng chẳng phải từ nhỏ nổi danh phế vật sao”

“Ta...”Lạc Uyển Nhi biết chủ nhân của thân thể này rất vô dụng, nàng cũng không biết nên phải giải thích như thế nào

Đông Phương Cửu Phong lại tiến đến đằng sau phía Lạc Uyển Nhi cúi đầu thấp giọng ghé sát vào tai nàng: “Nhưng ta xem nàng thật sự không giống một phế vật”. Tay phải của Đông Phương Cửu Phong lại tiến đến lướt qua chiếc cổ mảnh khảnh của Lạc Uyển Nhi rồi bất chợt gia tăng lực đạo trầm giọng chậm rãi nói: “Nàng...rốt cục...là ai”

Lạc Uyển Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong đột nhiên thay đổi nàng lại không thôi hoảng sợ trong lòng thầm nghĩ. Xong rồi hẳn là đã đang bắt đầu tra tấn nàng, nàng không lẽ lại chết ở nơi này sao: “Ta...chính là...Lạc...Uyển Nhi”

Lực đạo ở tay Đông Phương Cửu Phong lại một lần nữa thêm mạnh. Mặt của hắn lại càng tiến sát vào cổ nàng hơn: “Nàng vẫn còn...rất ngoan cố”

Lạc Uyển Nhi lúc này cảm tưởng chân phải đã bước sang danh giới của cái chết chỉ còn một chân đang đứng ở bên bờ sự sống, nàng cố gắng vùng vẫy. Nhưng vì Đông Phương Cửu Phong là người học võ nên dù nàng có trốn tránh đến như thế nào cũng không thể thoát ra: “Mau...thả ra...”

Đông Phương Cửu Phong thấy Lạc Uyển Nhi đã không thể cầm cự được hơn nữa tay phải lúc này mới dần dần nói lỏng lực đạo. Từ từ bỏ ra. Khi Đông Phương Cửu Phong thả Lạc Uyển Nhi ra, nàng ngã xuống đất nhìn hắn sợ hãi. Hắn lại tiến lên ghé an nhân chiếu ánh mắt nhìn xuống nàng nói: “Bắt đầu soát người”

Lạc Uyển Nhi trong lòng nghĩ không xong rồi, nàng vừa mới thoát chết. Bây giờ nếu lại phát hiện ra miếng ngọc bội trên người nàng đảm bảo nàng sẽ chết không được toàn thân

“Đứng dậy”.Đông Phương Cửu Phong băng lãnh nói

Lạc Uyển Nhi cố gắng đứng dậy trước mặt hắn. Bây giờ tốt nhất không nên làm cho hắn tức giận. Mọi điều không được làm trái ý hắn.

Môi mông của Đông Phương Cửu Phong lại khẽ nhếch, ánh mắt hướng nàng như thể mong chờ xem trò hay: “Nàng là muốn tự khám xét hay...để ta giúp nàng”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ôn Nhu

Lạc Uyển Nhi nghe thấy lời này của Đông Phương Cửu Phong càng thấy sợ hãi hơn. Thà hẳn cứ trực tiếp lấy mạng của nàng còn đỡ đáng sợ hơn là từ từ tra tấn nàng như thế này

Đông Phương Cửu Phong lúc đầu muốn tra xem thân phận thật sự của nàng là ai. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt thiên biến vạn hóa, ánh mắt linh động kia của nàng hắn lại nổi lên ý muốn trêu chọc nữ nhân trước mắt: “Nàng không nói...Vậy tức là nàng muốn ta giúp nàng”

“Không phải như vậy...Ta tự mình làm tốt hơn”. Bây giờ trực tiếp lấy ngọc bội ra trả cho hắn có lẽ là sẽ kết thúc mọi chuyện, nàng cũng sẽ không phải chịu đựng mọi sự tra tấn này của hắn

“Vậy được nàng tự mình làm đi. Vương phủ của ta trước đây cũng có kẻ lấy trộm đồ. Kết quả...là bị...ai nói ra chỉ làm cho nàng thêm sợ hãi mà thôi”

Lạc Uyển Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy. Trái tim lại không ngừng nhảy loạn trong lồng ngực: “Kết quả là bị làm sao”

“Dùng gậy đánh đến chết”

Đánh đến chết. Vậy là phải chịu đựng nỗi đau thể xác một thời gian dài hay sao. Lạc Uyển Nhi lại càng thêm sợ hãi. Nàng rất sợ đau không muốn chết đi như vậy. Hay là bây giờ liền cắn lưỡi tự sát. Không được nàng còn chưa có dũng cảm như vậy. Hay là đập đầu vào tường. Nhưng lỡ đập đầu vào tường không chết, lại bị đau thì thật là khổ a

Đông Phương Cửu Phong thấy gương mặt hoảng sợ của nàng lại càng thêm thích thú: “Ta là tin nàng không có ăn trộm đồ trong phủ, nhưng bất quá không thể để người trong phủ dị nghị mới phải khám xét cả nàng”

Lạc Uyển Nhi nghe hắn nói như vậy lại chợt tìm ra lối thoát. Nàng bắt đầu giả bộ khám xét người mình một lúc rồi lại hướng hắn mỉm cười: “Ngươi xem, toàn bộ là không có”

Mỉ tâm trên khuôn mặt cương nghị được chạm khắc tỉ mỉ của Đông Phương Cửu Phong bắt đầu rung chuyển: “Ta xem nàng như vậy là không được, để ta giúp nàng”

Đông Phương Cửu Phong tiến đến phía Lạc Uyển Nhi nàng lại vội vàng lẩn tránh lùi lại một bước: “Ngươi chẳng phải nói tin tưởng ta sao”

“Lúc trước thì đúng là như vậy, những hành động hiện tại của nàng không khỏi làm ta nghi ngờ”

Đông Phương Cửu Phong tiến đến kéo tay Lạc Uyển Nhi khiến cho nàng thuận thế ngã vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Tay hắn bắt đầu di chuyển đến y phục của nàng: “Để ta dạy cho nàng biết cách phải khám xét như thế nào”. Hắn bắt đầu tháo được nút thắt trên y phục của nàng: “Đã cho nàng cơ hội nhưng nàng lại không biết nắm giữ” Nút thắt đã được cởi, y phục bên ngoài cũng đã cởi ra được nửa “Nếu như nàng ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta... Vậy có phải là tốt rồi hay không”

Lạc Uyển Nhi sợ hãi trước hành động của Đông Phương Cửu Phong. Hắn muốn hỏi nàng cái gì nàng sao có thể biết. Nàng dù có dùng hết sức lực cũng không thể đẩy ra được thân hình ở phía sau. Nàng vội vã nói: “ta sẽ trả lời câu hỏi của ngươi”

Đông Phương Cửu Phong vẫn là cởi đi áo ngoài của nàng khuôn mặt vẫn cứ là áp xuống cổ nàng: “Sẽ không nửa lời dối trá”

“Sẽ không”

Đông Phương Cửu Phong nghe nàng nói như vậy động tác cũng ngừng lại nhưng khuôn mặt vẫn là ở nguyên chỗ cũ: “Nói cho ta biết nàng rốt cục là ai”

“Ta chính là Lạc Uyển Nhi”

Hắn dường như không hài lòng trước câu trả lời của nàng lại bắt đầu đưa tay định cởi đi nút thắt tiếp theo. Lạc Uyển Nhi thấy hắn lại sắp bắt đầu vội vàng hoảng sợ nói: “Ta nói, ta nói. Nhưng ngươi phải tuyệt đối tin tưởng những lời ta nói”

“Được”

“Vậy ngươi... có thể cách xa ta một chút được không”

Đông Phương Cửu Phong hai tay lại siết chặt nàng hơn: “Vẫn còn muốn đặt điều kiện, vòng vo cùng với ta”

“Được rồi, được rồi ta... chính là linh hồn từ nơi khác... Chính là hiện đại... đến nhập vào một thể cùng thân thể này”

“Vẫn còn muốn giả thần giả quỷ lừa dối ta. Ta xem nàng vẫn chưa biết sợ”

“Ta là nói thật. Ta biết chuyện này rất khó tin. Nhưng ta tuyệt sẽ không đem tính mạng của mình ra đùa giỡn”

Đông Phương Cửu Phong suy nghĩ nàng từ khi vào phủ cũng không có hành động gì làm tổn hại đến hắn, vậy cũng không phải kẻ thù. Nhưng nàng nói nàng là linh hồn từ thế giới khác chuyện này thật khó tin. Hắn vẫn là lên từ từ tra ra thân phận bí mật của nàng. Giữ nàng cạnh bên mình sẽ không có nguy hiểm gì, tùy hứng lại có thể trêu chọc nàng như lúc này: “Vậy nàng có lấy đi ngọc bội của ta hay là không”

Đông Phương Cửu Phong lại chuyển hướng đến ngọc bội kia khiến cho tim nàng một lần nữa thêm đập nhanh: “Sao có thể ta tất nhiên là không lấy rồi. Ta đường đường là một vương phi...a”

Lạc Uyển Nhi còn chưa kịp nói hết câu bàn tay của Đông Phương Cửu Phong đã nhanh chóng di chuyển tiến về phía ngực của nàng sau đó lấy ra một miếng ngọc bội màu đỏ: “Nói cho ta biết, thứ này gọi là gì”

“Cái này... cái này, chính là đồ giả. Ta ngày hôm qua ra ngoài mua được ở trên phố”

Môi của Đông Phương Cửu Phong khẽ chạm vào vành tai của nàng: “Nàng hôm qua trốn ra ngoài”

Lạc Uyển Nhi như muốn tự tay tát vào miệng của chính mình đúng là nàng dấu đầu lại hồ đồ mà: “Không phải ta là... Đúng vậy ta chính là thấy miếng ngọc bội đó đẹp... nên mới không hỏi ý kiến của ngươi cảm về xem. Nhưng mà... ta hôm nay đã định mang đi trả lại chỗ cũ rồi”

Đông Phương Cửu Phong nghe thấy lời biện minh của nàng hắn lại khẽ thấy buồn cười. Tay hắn bắt đầu di chuyển thắt lại nút buộc trên áo của nàng mà vừa này đang tháo dỡ, rồi lại rất chậm rãi mặc lại áo ngoài cho nàng. Rất chậm rãi mà lưu luyến thắt lại nút buộc cuối cùng trên y phục kia. Miếng ngọc bội lại được treo ngay ngắn trên y phục của Lạc Uyển Nhi: “Nàng thích miếng ngọc bội này ta liền tặng cho nàng”

Lạc Uyển Nhi cứ nghĩ như mình nghe lầm một lần nữa bất ngờ cao giọng hỏi lại: “Tặng cho ta”

Ánh mắt Đông Phương Cửu Phong chuyển hướng từ miếng ngọc bội sang phía nàng ôn nhu nói: “Nàng không thích?”

“Thích, ta đương nhiên thích”. Nàng bây giờ không muốn chọc giận hắn. Rất muốn nhanh nhanh rời khỏi nơi quỷ quái này

“Thích là được rồi. Tối nay dọn đến Chính Phong Phòng”. Nói rồi Đông Phương Cửu Phong mỉm cười nhìn nàng rồi đi

Trong lòng Lạc Uyển Nhi lúc này lại âm thầm hét lên: Chính Phong Phòng chẳng phải là phòng của hắn sao. Không phải là hắn muốn từ từ chậm rãi tra tấn nàng chứ

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mai Nhân

Chuyện về miếng ngọc bội bị đánh cắp trong vương phủ cũng không còn lời bàn tán gì nữa. Ngay sau đó đồ đạc của Lạc Uyển Nhi được chuyển đến Chính Phong Phòng. Sự việc này đã gây ra trong phủ nhiều lời bàn tán. Vương gia trước đây đều rất lạnh lùng. Nay lại cho vương phi đến ở trong phòng cùng với mình. Thật là chuyện lạ. Còn có bốn sườn phi của Đông Phương Cửu Phong đang rất là ghen tức cùng đồ kị nhưng cuối cùng cũng không thể làm gì được

Tối hôm ấy Lạc Uyển Nhi vẫn cứ thực hiện kế hoạch cũ. Lén lút đến thư phòng của Đông Phương Cửu Phong lấy đi chiếc bình cổ to nhất của hắn. Nàng vẫn cứ theo lối đi cũ, úy khuất chui qua cái lỗ bé tẹo kia. Lạc Uyển Nhi đi đến tiệm cầm đồ rất hào hứng nói: “Ông chủ, ta có vật này, người xem đáng giá bao nhiêu”

Ông chủ cửa tiệm cầm đồ nhìn Lạc Uyển Nhi ánh mắt phức tạp, rồi lại cúi xuống nhìn chiếc bình cổ đặt trên bàn kia: “VẬY NÀY... không phải là hạng thượng đẳng, chỉ là hàng sơ trung mà thôi. Ta trả công từ hai mươi vạn lượng”

Lạc Uyển Nhi không ngờ chiếc bình to thế này lại không bằng chiếc bình nhỏ hôm trước nàng bắt ngờ hết lớn: “Hai mươi vạn lượng, chỉ được như thế thôi sao. Ông xem lại đi chiếc bình này ta nhìn qua cũng rất đáng giá. Không thể chỉ hai mươi vạn lượng”

“Công tử ta đã xem kĩ rồi, nếu người không đồng ý mời người đi nơi khác”

Lạc Uyển Nhi thấy ông chủ cửa tiệm thành khẩn như vậy, lòng cũng là nửa tin nửa ngờ: “Vậy được rồi, ta bán cho ông”

Sau khi rời khỏi cửa tiệm Lạc Uyển Nhi lại đến thẳng Tiên Cảnh Lâu trò chuyện một chút với Châu Nhi. Hai mươi vạn lượng này một lần nữa lại không cánh mà bay. Nàng trên đường trở về lại suy nghĩ. Nếu cứ như vậy bán được lại đưa tiền cho ma ma thì không biết đến bao giờ nàng mới có thể giúp Châu Nhi thoát khỏi chốn thị phi đó

Đứng trước cửa sau của vương phủ, Lạc Uyển Nhi lại một lần nữa sợ hãi. Lỗ nhỏ nàng thường đi đột nhiên hôm nay lại bị ai đó lấp lại. Nàng nhìn tường đích xác là cao hơn người mình rất nhiều. Trong lòng không khỏi hoang mang. Nếu không tìm cách nhanh chóng đi vào vương phủ Đông Phương Cửu Phong sẽ phát hiện nàng không có ở trong. Kết cục cuối cùng nàng thật không muốn nghĩ đến, thật không muốn mà. Lạc Uyển Nhi đang loay hoay cố trèo lên bức tường thì nghe thấy một giọng nói trầm âm, quay đầu lại lại nhìn thấy một nam nhân đứng cạnh cây lớn khoanh tay trước ngực nhìn nàng cười cười: “Đề ta giúp nàng”

Lạc Uyển Nhi thấy nam nhân trước mặt đích thực là một soái ca, trên người lại toát ra khí ám áp lạ thường: “Người giúp ta tiến vào trong”

Nam nhân tiến lên trước mặt nàng nói: “Đúng vậy”

Lạc Uyển Nhi nhìn bức tường trước mặt rồi quay lại nói với hắn: “Bằng cách nào”

Nam nhân tiến đến ôm lấy eo của nàng: “Rất đơn giản”

Lạc Uyển Nhi lại cứ tưởng hắn muốn ăn đậu hũ của mình vội đẩy hắn ra, tức giận quát: “Người muốn làm gì...a”

Lời của nàng vẫn còn chưa nói hết liền bị người ta ôm, phi thân bay qua bức tường cao kia. Đây là lần đầu tiên nàng được cảm nhận cảm giác chính mình đang bay trên không chung. Sau khi nàng được đặt xuống mặt đất vẫn còn lưu luyến muốn thử lại lần nữa. Tay vẫn cứ ôm chặt lấy cổ hắn nói: “Oa người là biết khinh công a, có thể dạy ta được hay là không”

Nam nhân trước mặt vẫn cứ cười ôn nhu nhìn nàng nói: “Có thể...nhưng trước hết nàng phải bỏ ta ra đã”

Lạc Uyển Nhi bây giờ mới phát giác ra là mình vẫn đang ôm cổ người ta, vội vàng bỏ tay ra cười ha ha nói: “A ta là quên mất. Người tên là gì”

Nam nhân trước mặt đưa tay vuốt lại sợi tóc cho Lạc Uyển Nhi rồi thi triển khinh công nhảy qua bức tường. Trong không chung vẫn còn tiếng nói trầm

âm của hắn: “Nhớ kỹ, ta tên là Mai Nhân”

Lạc Uyển Nhi đứng tại nơi đó vẫn cứ lẩm bẩm nói: “Mai Nhân tên thật là lạ. Mai Nhân, Mai Nhân...”. Khi nàng quay lại thì thấy một thân ảnh nam tử y phục màu trắng, Ánh mắt chiếu thẳng hướng nàng. Khiến cho Lạc Uyển Nhi hoảng sợ. Định hét lên nhưng khi bắt gặp ánh mắt như muốn giết người kia nàng lại không thể mở miệng được nữa. Cố gắng làm bộ mặt tươi tỉnh nhất tiến đến phía của hắn, hai tay là đang đặt trên cánh tay phải lạnh như băng của hắn: “Ha ha vương gia, người sao muốn như vậy vẫn còn chưa đi ngủ...”

Đông Phương Cửu Phong hướng nàng ánh mắt như muốn bóp chết nàng: “Nàng cũng biết bây giờ đã muộn”

“A...ha ha. Ha ha ta là...không ngủ được....liền đi dạo vòng quanh vương phủ”

Đông phương Cửu Phong đưa tay lên tóc của Lạc Uyển Nhi lấy xuống một bông hoa mai chậm rãi đưa đến trước mặt của nàng: “Hoa mai này ở đâu”

“Hoa mai...hoa mai này ta cũng không thể biết”

“Nàng vừa nãy đã gặp ai”

“Gặp ai...ta ở trong phủ sao có thể gặp được ai”

“Ta nói một lần nữa. nàng vừa nãy gặp ai”

Lạc Uyển Nhi bị Đông Phương Cửu Phong dùng lực nắm ở tay ngày càng mạnh, cảm giác như xương đều vỡ vụn, sợ hãi nói: “Mai Nhân, hắn nói hắn tên Mai Nhân, đau quá mau thả ra”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bí Mật Bị Bại Lộ

Đông Phương Cửu Phong tay vẫn giữ chặt Lạc Uyển Nhi ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng nàng nói: “Nàng tốt nhất nên tránh xa hắn một chút”

Lạc Uyển Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong như vậy càng thêm tức giận hét lớn: “Người dựa vào cái gì mà cấm ta không được gặp hắn”

Đông Phương Cửu Phong khuôn mặt đưa đến gần Lạc Uyển Nhi lạnh giọng nói: “Dựa vào cái gì, nàng còn hỏi ta dựa vào cái gì sao”

“Đúng vậy”

“Ta chính là dựa vào ta là phu quân của nàng”

Lạc Uyển Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy bất chợt cũng không thể nói được gì liền suy nghĩ một lúc lớn tiếng nói lại: “Ta... cho dù có như vậy người cũng thể cấm ta gặp bằng hữu được”

Đông Phương Cửu Phong lúc này bất chợt liền ôm lấy Lạc Uyển Nhi bế nàng tiến vào phòng rồi vứt nàng xuống giường: “Nói cho nàng biết, tên Mai Nhân kia chính là sát thủ trên giang hồ, giết người chưa đến một cái nháy mắt. Hắn muốn tiếp cận nàng, không biết là có ý đồ gì đây?”

Lạc Uyển Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong gương mặt biểu hiện nghiêm túc đến như vậy khiến cho nàng càng thêm hoảng sợ, lắp bắp nói: “Người... những điều người nói đều là sự thật sao?”

Đông Phương Cửu Phong tiến đến trên ghế ngồi xuống bàn chậm rãi uống một hớp trà rồi nhàn nhạt nói: “Ta trước giờ đã từng lừa nàng”

Lạc Uyển Nhi trầm nghĩ, không phải chứ nàng mới chỉ đến hiện đại này được nửa tháng, tính mạng đã bị đe dọa như vậy. Nàng thật sự không muốn chết: “Vậy người hãy giúp ta, ta thật sự không muốn chết”

Đông Phương Cửu Phong môi mỏng khẽ nhếch lên tiến về phía nàng ngồi lên trên giường: “Muốn ta cứu nàng. Được thôi, từ bây giờ nàng không được phép rời khỏi vương phủ nửa bước”

“Được, ta từ trước đến nay chưa bao giờ bước chân ra khỏi vương phủ, người cứ yên tâm”

“Trước đây ở trong Tiên Cảnh Lâu ta có gặp qua Đông Phương Bất Bại, người này....không biết nàng đã từng nghe qua hay là chưa”

“Đông Phương Bất Bại...hắn chẳng phải cùng một họ với người sao. Ta...làm sao có thể biết được”

Đông Phương Cửu Phong lại di chuyển ngón tay đến trên mặt của Lạc Uyển Nhi. Bất chợt nắm lấy chiếc cằm của nàng, dùng lực một chút mở giọng châm biếm hỏi: “Thật sao?”

Lạc Uyển Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong như vậy cũng không dám nhúc nhích. Chỉ sợ làm trái ý của hắn là mạng của nàng lập tức không còn: “Là thật, ta sao phải lừa ngươi chứ”

Đông Phương Cửu Phong bất chợt đưa tay vào áo của mình. Lạc Uyển Nhi nhìn thấy cảnh này cứ nghĩ hắn lại muốn thương mình liền sợ hãi lấy cái chân ở bên cạnh đưa lên trước ngực: “Vậy đây là cái gì”

Lạc Uyển Nhi thấy tờ ngân phiếu có in dấu ấn của tiệm cầm đồ Chi Bảo trong tay hắn lông tơ đằng sau lưng như muốn dựng lên, nhưng nàng bây giờ vẫn cố cứng giọng không chịu thừa nhận: “Đây chính là... là ngân phiếu hai mươi vạn lượng mà... ha ha...”

“Thứ này chính là từ trên người... Đông Phương Bất Bại rơi xuống”

“Ha ha là như vậy sao. A ta tự nhiên cảm thấy nóng, đúng vậy nóng quá muốn ra ngoài hóng gió một chút”

Lạc Uyển Nhi đang định đứng lên thì bị Đông Phương Cửu Phong kéo lại. Khiến cho tình cảnh của hai người bây giờ, chính là Lạc Uyển Nhi đang nằm trong vòng tay của Đông Phương Cửu Phong. Nàng đang định ngồi dậy thì bị hắn ôm chặt: “Cho nàng cơ hội cuối cùng... nếu không đem mọi chuyện nói rõ cho ta... Thì đừng trách ta đêm nay...”

Đông Phương Cửu Phong còn chưa nói hết câu Lạc Uyển Nhi hét lên: “Được rồi, ta chính là Đông Phương Bất Bại. Ngày hôm đó trốn ra ngoài vương phủ liền đến Tiên Cảnh Lâu dạo chơi”

Đông Phương Cửu Phong mi tâm nhíu lại: “Nàng là nữ nhân, đến đó làm gì”

“Sao, ta không được đến đó sao. Nam nhân các ngươi đến đó thì được, còn nữ nhân chúng ta thì không được sao”

Đông Phương Cửu Phong tay đã di chuyển đến cổ của Lạc Uyển Nhi: “Hãy trả lời câu hỏi của ta, đừng có hỏi lại ta”

Lạc Uyển Nhi lại bị hắn dọa cho ngoan ngoãn nói ra hết mọi chuyện: “Chính là ở trong Tiên Cảnh Lâu có một vị cô nương tên là Châu Nhi. Hoàn cảnh của nàng ấy rất là giống với ta. Nên ta muốn giúp nàng ấy chuộc thân”

“Giống với nàng?”

“Đúng vậy, nàng ấy cũng là bị mẹ kế lừa bán vào thanh lâu”

Đông Phương Cửu Phong trước đây có nghe Lạc Uyển Nhi nói nàng là đến từ hiện đại nhưng hắn tuyệt đối nửa phần không tin tưởng. Hắn biết nàng chính là xuất thân từ phủ thừa tướng, tuy là con của nhị phu nhân sinh ra nhưng trước nay cũng chưa nghe thấy nàng bị đại phu nhân lừa bán vào thanh lâu: “Nếu nàng không nói sự thật, ta liền hôm nay ăn nàng”

“Ta chính là nói sự thật”

“Được nếu nàng muốn như vậy, thì ta đêm nay liền đáp ứng nàng”. Đông Phương Cửu Phong đã tiến tới cởi được áo ngoài của Lạc Uyển Nhi, khiến cho nàng bây giờ sợ hãi không thôi, nước mắt cũng đã bị hắn sớm dọa chảy ra: “Ngươi kêu ta nói thật, bây giờ ta đều nói sự thật cho ngươi, ngươi còn muốn cái gì nữa”

Đông Phương Cửu Phong nhìn nước mắt của nàng động tác bất chợt dừng lại, tim lại khẽ nhói đau. Hắn ôm nàng vào lòng nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, ta không làm gì nàng”

“Có thật là sau này ngươi không làm gì ta hay không”. Lạc Uyển Nhi đẩy Đông Phương Cửu Phong ra ngồi đối diện hắn nói

Đông Phương Cửu Phong cảm giác lúc này như bị nàng lừa, nhưng hắn bây giờ cũng không thể làm được gì vì thấy ánh mắt kia vẫn là chứa nước mắt ở bên trong: “Bây giờ không làm, không có nghĩa là sau này không làm”

“Ngươi lại lừa ta”. Lạc Uyển Nhi lúc này lại ra sức khóc, nhưng nàng cũng không dạn ra được giọt nước mắt nào

“Nàng còn khóc ta liền muốn nàng”

Lạc Uyển Nhi nghe hắn nói như vậy cũng im bật

“Ta còn có chuyện muốn hỏi nàng, Bình cổ nam triều, và thượng sứ tây triều ở trong thư phòng của ta, phát hiện chính là đồ giả. Việc này có phải do nàng làm hay là không”

“Ai nha ta hôm nay buổi trưa không có ngủ, cũng đã muốn rồi ta muốn đi ngủ”. Lạc Uyển Nhi giả bộ nằm xuống giường

Đông Phương Cửu Phong lúc này lại kéo chân của nàng ra: “Nếu nàng không nói đừng trách...”

“Biết rồi, ta biết ngươi là muốn nói cái gì rồi. Đúng vậy bình cổ trong thư phòng của ngươi chính là ta mượn tạm”

“Mượn?”

“Ta chỉ mượn tạm...sau này nhất định sẽ trả lại”

“Nàng lấy gì trả lại hai vật đó cho ta”

“Khi nào ta có ta sẽ trả lại”

“Ta bây giờ sẽ cho nàng vay, nhưng mỗi ngày ta phải có lãi. Vậy thế này đi, nàng dù sao cũng là nương tử của ta, đều là người một nhà, mỗi ngày tiền lãi của nàng ta sẽ tính là một vạn lượng đi”

Lạc Uyên Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói vội bật dậy hướng hấn quát lớn: “Một vạn lượng? ngươi có phải là muốn giết người hay là không”

“Nếu nàng không muốn mỗi ngày tăng lãi như vậy. Vậy liền trả cho ta đi”

“Ta bây giờ không có”

“Vậy nàng phải như vậy. Một ngày chưa trả được nợ tuyệt đối không được rời khỏi vương phủ này một bước”

Lạc Uyên Nhi trong lòng đã thầm tính toán, nàng trước đây cũng không có ý định trả cho hấn số tiền này, cứ nói đồng ý với hấn, sau này liền cao chạy xa bay làm sao hấn có thể tìm lại được: “Được rồi, một vạn lượng thì một vạn lượng, ai sợ ai chứ”

“Nếu nàng còn chưa trả hết nợ đã tự ý rời đi liền cả đời không được nam nhân nào để ý tới”

“Cái gì chứ, ngươi có phải trẻ con đến như vậy không”

“Ta chính là như vậy, nàng phải hứa với ta”

Không xong rồi, không nghĩ tới hấn lại giờ chiều này, nàng trước đây cũng đã hứa với lão thiên gia một tháng không ăn đồ mặn, sau đó mới chỉ có nói mời tiểu Lục đi ăn thịt dê thôi. Kết quả là bị ô tô đụng, Nàng bây giờ chính là sợ nhất những thứ thề thốt kiểu như này: “Được rồi, đi ngủ đi”

“Chưa được, nàng phải thề đi”

Lạc Uyên Nhi biết mình không thể trốn tránh được điều này, trong lòng khóc thầm, hướng ánh mắt uất hận nhìn Đông Phương Cửu Phong rồi đưa ba ngón tay lên trời: “Ta Lạc Uyên Nhi xin thề với trời, nếu không trả được số nợ đã tự ý rời đi khỏi vương phủ thì cả đời...sẽ không có...không có nam nhân nào để ý tới. Ngươi vừa lòng chưa”

Đông Phương Cửu Phong lúc này lại ôm Lạc Uyên Nhi vào trong lòng ngực thủ thủ nói: “Nàng thật ra không cần trả số nợ này, nàng chỉ cần ở bên ta đảm bảo sẽ không phải chịu ủy khuất, thứ gì ta cũng có thể đáp ứng nàng”

Lạc Uyên Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy bất giác cảm thấy có chút hạnh phúc. Bây giờ hấn ôm nàng cũng cảm thấy ấm áp lạ thường không muốn đẩy hấn ra lại nhỏ giọng nói: “Vậy ngươi đáp ứng ta, xóa đi số nợ kia được không”

“Điều này thì nàng đừng mơ đến”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đối Với Nàng Ta Là Nam Nhân Hay Nữ Nhân

Sáng ngày hôm sau Đông Phương Cửu Phong và Lạc Uyên Nhi thức dậy phi thường muộn. Ngồi ở đại sảnh lúc này là bốn vị sủng phi đang đợi Đông Phương Cửu Phong, thấy hấn liền đồng loạt đứng dậy cung kính nói: “Tham kiến vương gia”

“Được rồi”. Nói rồi Đông Phương Cửu Phong tiến đến vị trí chính giữa của đại sảnh ngồi xuống

Lạc Uyên Nhi từ sau lưng Đông Phương Cửu Phong cũng chui ra, rất thần nhiên ngồi xuống ghế, tay gấp một miếng cá to nhất cho thẳng vào miệng. Khiến cho mọi người ngồi nơi đây đều không khỏi cảm thán. Chỉ riêng có Đông Phương Cửu Phong vẫn không để ý gì, đang trú tâm vào ăn cơm.

Lạc Uyên Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong đang định đứng dậy, nàng cũng vội vàng buông đũa xuống chạy theo hấn: “Ha ha Đông Phương Cửu

Phong. Hôm nay có thể cho ta đi ra ngoài dạo chơi một lúc được không?”. Lạc Uyển Nhi biết hẳn đã cho người canh gác rất nghiêm ngặt, nàng bây giờ có muốn trốn đi cũng không thể nữa. Cách tốt nhất để đi ra ngoài được chính là mở miệng cầu xin hẳn

Đông Phương Cửu Phong vẫn cứ tiến về phía trước, không có quay lại nhìn Lạc Uyển Nhi: “Chỉ là ra ngoài dạo chơi thôi sao, đợi ta từ trong triều trở về sẽ cùng đi với nàng”

Ngày hôm qua Đông Phương Cửu Phong nói với Lạc Uyển Nhi từ nay về sau sẽ không cho nàng đến thanh lâu nữa. Bây giờ hẳn nói chờ hẳn trở về vậy thì nàng lúc đó không thể đi rồi: “A, người công việc bận rộn, không cần dẫn ta ra ngoài dạo chơi”

“Không cần nói nhiều, đợi ta trở về cùng đi”

Ma ma ở Tiên Cảnh Lâu nếu sáng này không thấy nàng đến, sẽ cho Châu Nhi tiếp khách. Nàng thật sự không muốn để Châu Nhi rơi vào hoàn cảnh như vậy. Lạc Uyển Nhi lúc này càng vội vàng chạy theo hẳn. Làm cho nàng không cẩn thận dẫm lên gấu váy, ngã xuống tay đập xuống hòn đá nhọn: “A”

Đông Phương Cửu Phong quay lại thấy Lạc Uyển Nhi nằm ở dưới đất, bàn tay phải là đang chảy máu hẳn vội vàng tiến đến đỡ nàng dậy: “Nàng sao lại như vậy”

“Người còn nói, cũng tại người đi quá nhanh để làm gì. Ai nha chân đau quá”. Lạc Uyển Nhi vừa định đứng dậy, thì cơn đau lại đồng loạt kéo tới, khiến cho chân nàng không thể cử động nổi

Đông Phương Cửu Phong thấy vậy cũng tiến đến hai tay cầm lấy chân trái của Lạc Uyển Nhi xem qua một chút rồi nhăn mặt nói: “Bị trật khớp”

“Cái gì bị trật khớp....A...”

Lạc Uyển Nhi còn chưa nói hết câu đã bị Đông Phương Cửu Phong dùng lực nắn lại bàn chân khiến cho nàng không khỏi đau đớn: “Người làm cái gì vậy, đau chết ta rồi”

Đông Phương Cửu Phong bế Lạc Uyển Nhi tiến đến Chính Phong Phòng đặt nàng ở trên giường rồi gọi quản gia vào phân phó: “Nói với hoàng thượng hôm nay ta không thể vào triều”

Quản gia hướng ánh mắt tới Lạc Uyển Nhi dò xét, rồi lại nhìn sang Đông Phương Cửu Phong: “Vương gia, hoàng thượng nói hôm nay có công chúa cùng hoàng tử Ty Quốc đến cần...”

“Người không nghe thấy lời ta nói sao, nói ta hôm nay có việc bận không thể thiết triều”

Quản gia thấy ánh mắt như muốn giết người của Đông Phương Cửu Phong vội vàng lui xuống: “Vâng thưa vương gia”

Lạc Uyển Nhi lúc này đổ hết mọi đau đớn nàng đang phải gánh chịu lên Đông Phương Cửu Phong: “Ta như vậy, người vừa lòng chưa”

“Là do nàng tự làm tự chịu”

“Người...”. Lạc Uyển Nhi đưa ngón tay chỉ thẳng vào mặt Đông Phương Cửu Phong tức giận không nói lên lời

“Được rồi, nàng nghỉ ngơi đi”

“Ta không cần nghỉ ngơi, người bây giờ đã không vào triều, liền dẫn ta ra bên ngoài dạo chơi đi”. Nàng lúc này đang lo cho sự an nguy của Châu Nhi

“Nàng như thế này còn muốn đi đâu, tốt nhất nên ở lại đây nghỉ ngơi cho khỏe đi”

Sau khi Đông Phương Cửu Phong rời đi Lạc Uyển Nhi cũng có tự đứng lên thử quả thật là không thể di chuyển. Trong lòng thầm cầu mong tốt nhất đừng có chuyện gì xảy ra cho Châu Nhi.

Lạc Uyển Nhi ngủ thiếp đi một canh giờ sau tỉnh dậy. Phi thường thấy đói bụng, liền gọi Tiểu Hoa nhưng không thấy ai trả lời. Nàng lại chán nản ngồi trong phòng. Đúng lúc này thì Đông Phương Cửu Phong đẩy cửa bước vào. Nàng không có nhìn hẳn lấy một chút. Quyết tâm coi hẳn như không khí

“Nàng đã tỉnh”

Lạc Uyển Nhi không có trả lời Đông Phương Cửu Phong

“Chân còn đau hay không”

“Nếu nàng vẫn không mở miệng nói chuyện ta liền hôn nàng”

Lạc Uyển Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong như vậy vội vàng hoảng sợ, nhưng vẫn không để lộ ra mặt: “Có chuyện gì, người không phải giờ cái trò tiểu hài từ mới lên ba ra dọa ta”

Lạc Uyển Nhi vừa nói xong câu đó bỗng nhiên gương mặt của Đông Phương Cửu Phong phi thường phóng đại ngay trước mặt. Còn có môi chạm môi. Nàng vội đẩy hẳn ra nhưng không được. Tay hẳn đã giữ chặt ở gáy nàng. Một lúc sau nàng cảm giác như không còn thở được nữa hẳn mới từ từ buông

nàng ra

“Những điều ta nói không phải trò đùa, ta trước nay chưa từng có lừa dối nàng. Nên nàng tốt nhất hãy ngoan ngoãn đối với ta”

“Ngươi...” Lạc Uyển Nhi trong đầu tự nhiên xuất hiện hình ảnh vừa nảy vội vàng thu hai tay che miệng mình không nói nữa, những ánh mắt vẫn liếc nhìn hẩn

Đông Phương Cửu Phong có vẻ hài lòng trước động tác của Lạc Uyển Nhi môi khẽ nhếch lên rồi nói: “Cho nàng gặp một người”

“Ta không muốn gặp”. Nàng ở cổ đại này là không có người thân. Dù thân thể Lạc Uyển Nhi này có cha có mẹ nhưng nàng cũng là không quen biết. Tốt nhất là không gặp thì hơn. Lỡ gặp lại bị lộ ra sơ hở

“Không muốn gặp. Vậy được ta liền lập tức đuổi đi”

Lạc Uyển Nhi trước giờ vẫn là cái tính tò mò không thể sửa được. Giang sơn dễ đổi bản tính khó rời nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy cũng giả bộ không quan tâm nói một câu: “Là nam nhân hay nữ nhân”

“Nàng muốn là nam nhân?”. Đông Phương Cửu Phong ánh mắt dò xét nhìn Lạc Uyển Nhi

Lạc Uyển Nhi lại liếc nhìn hẩn một lượt: “Ta có nói vậy hay không”

“Vậy nàng muốn là nam hay nữ”

“Ngươi hỏi nhiều như vậy để làm gì”. Lạc Uyển Nhi thấy ánh mắt của nam nhân ngồi bên cạnh đã như muốn giết người nuốt một ngụm nước bọt nhẹ giọng nói: “Nam hay nữ đều được không có quan trọng. Nam nữ bình đẳng”

“Nam nữ bình đẳng?”

Lạc Uyển Nhi quên bây giờ nàng đang ở cổ đại không thể dùng lí lẽ hiện đại để nói với hẩn. Nàng lại sửa lại câu nói của mình: “Ý ta nói là nam nhân ta đều coi như là nữ nhân thôi”

Đông Phương Cửu Phong có vẻ hài lòng với lời giải thích của nàng khuôn mặt lại một lần nữa tiến sát đến nàng sừng nịnh nói: “Vậy nàng coi ta là nữ nhân phải không”

Lạc Uyển Nhi thấy khoảng cách có vẻ không an toàn đưa tay đẩy hẩn ra nhưng người trước mặt vẫn là không nhúc nhích. Nàng biết hẩn muốn câu trả lời như thế nào bây giờ không cho hẩn câu trả lời không như ý đảm bảo nàng sống không được yên: “Ngươi tất nhiên là nam nhân”

“Vậy Mai Nhân cũng là nam nhân, nàng coi hẩn là nam hay nữ”

“Ngươi thật là, rốt cục ngươi muốn gì. Nói cho ta gặp một người vậy người đó đâu”

“Nàng trả lời câu hỏi của ta, ta liền cho nàng gặp người đó. Đảm bảo không làm nàng thất vọng”

“Mai Nhân chính là nam nhân...”. Lạc Uyển Nhi liếc qua Đông Phương Cửu Phong đã thấy khuôn mặt hẩn sớm đen thui. Sau đó cười thầm trong bụng rồi nói tiếp: “Nhưng ta cũng chỉ có gặp qua hẩn một lần, ngươi việc gì phải như vậy. Với lại ngươi nói hẩn tiếp cận ta là muốn lấy mạng ta. Ta tránh hẩn còn không được”

Đông Phương Cửu Phong lại chạm nhẹ vào môi nàng sau đó cười nói: “Ta cho nàng bất ngờ”

Lạc Uyển Nhi thấy hẩn lại nghiêm nhiên cướp đi nụ hôn của nàng tức giận chỉ thẳng vào mặt hẩn: “Ngươi đại hỗn đản, sắc lang...”

“Vào đi”. Đông Phương Cửu Phong nhìn biểu hiện phong phú trên gương mặt của Lạc Uyển Nhi rồi quay ra hướng cửa nói

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Người Của Ta So Với Giường Thoải Mái Hơn

Đông Phương Cửu Phong vừa nói xong thì một nữ nhân gương mặt sợ hãi e dè bước vào. Nhìn đến phía bên giường Đông Phương Cửu Phong là đang đặt tay lên vai Lạc Uyển Nhi khiến nữ nhân mới vào không khỏi e thẹn cùng ngại ngùng

Lạc Uyển Nhi nhìn nữ nhân trước mặt không khỏi quen thuộc. Sau đó lại quay sang nhìn Đông Phương Cửu Phong. Rồi lại nhìn nữ nhân trước mặt: “Châu Nhi”

Châu Nhi nghe thấy giọng nói của nữ nhân trước mặt rất quen thuộc nhưng nhìn qua vẫn là không có quen biết. Nàng ta lại không biết phải làm gì chỉ sợ hãi nói nhỏ: “Vương phi biết ta”

Lạc Uyển Nhi giờ mới nhớ ra mình trước mặt nàng đang chính là nữ nhi. Chẳng trách nàng ta lại không nhận ra được. Nàng bây giờ xấu tính muốn trêu chọc Châu Nhi một chút

“Ta đương nhiên biết ngươi...”

“Vương phi biết ta?”. Châu Nhi ánh mắt nghi hoặc hỏi lại

“Ngươi chính là người được vương gia nhìn trúng... Muốn ngươi ở lại trong phủ hầu hạ vương gia”

Châu Nhi nghe Lạc Uyển Nhi nói như vậy đứng không vững sợ hãi lắp bắp nói không thành câu: “Hầu hạ... Vương... vương gia sao”

Đông Phương Cửu Phong liếc nhìn Lạc Uyển Nhi ánh mắt sắc lạnh. Lạc Uyển Nhi thấy như vậy cũng biết điều không có nói gì nữa

“Ta đưa ngươi về đây chính là để hầu hạ nàng”. Đông Phương Cửu Phong nói rồi rời đi

“Thôi được rồi không muốn đùa với ngươi nữa”

Châu Nhi đang quỳ ở dưới đất ánh mắt sợ sệt nói: “Vương phi người nói như vậy là sao”

“Ngươi vẫn còn chưa nhận ra ta sao”

Châu Nhi hướng ánh mắt đến phía Lạc Uyển Nhi một chút rồi lại cụp mắt xuống: “Chuyện này... có một chút quen mặt... Nhưng ta làm sao có thể quen biết được vương phi cơ chứ”

“Chỉ một chút quen mặt thôi sao”

“Vương phi ý của người là sao”

Lạc Uyển Nhi khẽ cười nhắc lại cho Châu Nhi: “Trong Tiên Cảnh Lâu, miếng ngọc bội này ngươi còn nhớ”. Lạc Uyển Nhi khẽ đưa miếng ngọc bội của Đông Phương Cửu Phong trước mặt nàng”

Châu Nhi nhìn thấy miếng ngọc bội thì hốt hoảng: “Vương phi... người... người chính là vị công tử ngày hôm đó”

“Ai nha Châu Nhi ngươi cũng thật là nhanh quên nha”

“Vương phi tại khi đó người nữ cải nam trang... ta nhất thời không thể nhận ra”

“Thôi được rồi. Mấy hôm nay ta không thể đến Tiên Cảnh Lâu ngươi ở đó có xảy ra chuyện gì hay là không”

Châu Nhi lúc này vội vàng quỳ xuống: “Vương phi ơn cứu mạng này của người Châu Nhi nguyện làm trâu làm ngựa cho người”

Lạc Uyển Nhi thấy Châu Nhi tự nhiên quỳ xuống mặt đất vội vàng đỡ nàng dậy khó hiểu nói: “Mau đứng dậy, ta có cứu ngươi một mạng sao”

Châu Nhi gạt nước mắt kể lại: “Vương phi mấy ngày trước người không có đến chỗ của Châu Nhi ta lại cứ tưởng người là đã thất hứa rồi. Đến ngày thứ ba mà bắt ta phải tiếp khách ta liền không chịu muốn tự tử. Thì có một người đến nói muốn đưa ta ra khỏi nơi đó. Sau đó ta có hỏi người đó là ai thì hắn liền đưa ta đến nơi này”

“Ta cũng không biết chuyện này, nhưng tốt quá rồi ngươi từ nay cứ ở lại nơi đây trò chuyện cùng với ta”

“Vương phi ta không thể ở không trong vương phủ được, ta nguyện làm tỳ nữ hầu hạ người”

“Châu Nhi không cần như vậy đâu”

“Vương phi không thể được hãy cho ta được báo đáp ơn cứu mạng của người”

Sau khi đùn đẩy qua lại cuối cùng Châu Nhi cũng ở lại trong vương phủ với thân phận làm một nô tỳ. Lạc Uyển Nhi vô tâm cuối cùng cũng nghĩ đến một chuyện người cứu Châu Nhi ra khỏi thanh lâu không ai khác chính là Đông Phương Cửu Phong. Nàng dù gì cũng không phải là người lấy oán báo ơn. Hắn đã giúp nàng một việc lớn như vậy nàng cũng phải tỏ một chút thành ý đối với hắn.

Nàng sau khi đã làm xong lễ vật thì một lúc sau Đông Phương Cửu Phong tiến đến Chính Phong Phòng Lạc Uyển Nhi đã ngồi ngay ngắn ở trên giường ánh mắt thân thiện nhìn hắn mỉm cười. Đông Phương Cửu Phong thấy nàng tự nhiên cười với mình không khỏi giật mình có suy nghĩ có phải hay không là vào nhầm phòng. Hắn nhìn nàng ánh mắt nghi hoặc nói: “Nàng sao vậy”

Lạc Uyên Nhi không hiểu ý hấn muốn hỏi nàng cái gì nhưng nàng là vẫn cười nói với hấn: “Ta không sao”

Đông Phương Cửu Phong nhìn nàng một cái rồi tiến đến phía bàn ngồi xem tấu chương, nhỏ giọng nói: “Ừ”

Lạc Uyên Nhi bước chân không được ổn định tiến về chiếc bàn hấn đang ngồi vẫn là nở nụ cười hòa ái, trên tay còn có cầm theo một đĩa bánh rất bắt mắt: “ngươi đã ăn tối chưa”

Đông Phương Cửu Phong nhìn đĩa bánh trên tay Lạc Uyên Nhi nghi hoặc nói: “Bây giờ vẫn chưa tối”

Lạc Uyên Nhi trong lòng thầm rủa Đông Phương Cửu Phong nhưng ngoài mặt vẫn là nở nụ cười thân mật: “A...đây chính là bánh ngọt do ta làm, ngươi có muốn ăn không”

Đông Phương Cửu Phong đặt cây bút xuống bàn trầm giọng nói: “Nàng muốn hạ độc ta”

Lạc Uyên Nhi nghe hấn nói câu này như muốn lập tức đem đĩa bánh úp lên mặt của hấn nhưng nàng vẫn là phải kìm chế, phải kìm chế. Hấn dù gì cũng đã giúp nàng chuyển của Châu Nhi dù chỉ là một đĩa bánh đối với hấn không đáng là gì, nhưng nàng dù sao cũng đã bỏ hết cả nửa ngày để làm cho hấn. Coi như đây chính là trả món nợ ân tình này: “Ai nha không có...Đây chính là bánh quế hoa, cái này là do ta tự tay làm...Ta ăn hết rồi, còn thừa vài cái muốn mang đến cho ngươi...Cái này chỉ là còn thừa thôi”

“Cái này tự tay nàng làm”

“Đúng vậy a.”

Đông Phương Cửu Phong lấy một miếng bánh đặt trên đĩa đưa vào miệng nhai, một lúc sau thấy hấn nhăn mặt nói: “Bánh này rất mặn”

Lạc Uyên Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong khuôn mặt khó coi như vậy vội vàng lấy trên đĩa cắn một miếng: “Không phải chứ, rất vừa miệng mà”

“Nhưng ta thấy rất mặn”

Lạc Uyên Nhi hướng chiếc bánh trên tay Đông Phương Cửu Phong giành lấy đưa lên miệng cắn một miếng lại nghi hoặc nói: “Rất ngon mà”

Đông Phương Cửu Phong thấy nàng hành động như vậy phi thường vừa ý: “Đúng vậy rất ngon, nhưng nàng vừa nói nàng đã ăn rất nhiều, số bánh này chính là thừa mới mang đến cho ta. Đến việc bánh mặn hay không mặn nàng cũng không dám khẳng định phải nếm thử sao”

Lạc Uyên Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy liền cứng họng khó khăn mới nghĩ ra được một lý do: “Đây...đây chính là khẩu vị mỗi người khác nhau ta là muốn nếm thử trước mặt ngươi để cho ngươi biết bánh này rất là ngon”

“Nàng không muốn thừa nhận, vậy cũng được thôi. Nhưng có một điều ta muốn nói với nàng”

“Ngươi muốn nói cái gì”

“Đơn giản nàng vừa ăn miếng bánh của ta... trên đó là có độc”

Lạc Uyên Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy thì bật cười ha ha. Nàng lúc thấy Đông Phương Cửu Phong ăn miếng bánh không có hành động lạ gì, nói gì đến hạ độc. Chỉ là lừa nàng mà thôi: “Trúng độc sao, ha ha”

Đông Phương Cửu Phong nhìn nàng khế cười: “Nàng không tin, bây giờ nàng có phải cảm thấy ngực có một chút đau”

Lạc Uyên Nhi ngừng cười một lúc bắt đầu cảm nhận, hơi hốt hoảng nói với Đông Phương Cửu Phong: “Có một chút”

Đông Phương Cửu Phong lại tiến gần đến Lạc Uyên Nhi nhỏ giọng: “Miệng tương đối môi”

“Đúng...vậy”

“Trong người có cảm giác hoang mang”

Lạc Uyên Nhi ánh mắt đáng sợ nhìn Đông Phương Cửu Phong: “Ngươi...ngươi sao lại biết”

“Đây chính là Khẩu Tâm Độc, không màu, không mùi. Người trúng loại độc này nếu nói dối sẽ lập tức mất mạng. Còn có muốn bảo toàn tính mạng nội trong nửa canh giờ không được nhúc nhích, không được nói dối. Nếu không da thịt sẽ từ từ tróc ra, cuối cùng... mất máu mà chết”

Lạc Uyên Nhi nghe thấy ngữ khí của Đông Phương Cửu Phong như vậy cũng thấy sợ hãi. Cái gì mà da thịt tróc ra, cái gì mà mất máu mà chết. Thật sự là đáng sợ. Lạc Uyên Nhi tay vẫn cầm đĩa bánh không dám nhúc nhích. Ánh mắt hoảng sợ nhìn Đông Phương Cửu Phong: “Ngươi... mau cho ta thuốc giải”

“Thuốc giải, ta đương nhiên có, nhưng nàng phải cho ta lý do tại sao ta lại phải cho nàng”

“Người... người... chính là nếu ta chết sẽ không có ai trả nợ cho người”

Đông Phương Cửu Phong ánh mắt có vẻ không hài lòng nói: “ta không chấp nhận lý do đó”

Lạc Uyển Nhi liếc mắt thấy Đông Phương Cửu Phong muốn đi ra ngoài vội vàng lớn tiếng gọi lại: “Đông Phương Cửu Phong người muốn gì”

Đông Phương Cửu Phong quay lưng về phía Lạc Uyển Nhi trong lòng không khỏi thú vị: “Rất đơn giản nàng chỉ cần nói thật cho ta biết”

“Được, người hỏi cái gì ta đều nói thật cho người”

Đông Phương Cửu Phong tiến về phía chiếc ghế ngồi đối diện nàng nói: “Nếu nàng không nói thật, độc sẽ phát tác, đến lúc đó...ta có thuốc giải cũng không thể chữa trị được”

Lạc Uyển Nhi nghe hắn nói như vậy trái tim nhỏ bé không ngừng đập loạn: “Người...trước hết có thể đưa ta ngồi lên giường thoải mái có được hay không”

Đông Phương Cửu Phong hướng nàng cười bí ối nói: “Muốn ta đưa nàng lên giường”

Lạc Uyển Nhi hồi hận vì lúc này còn cho rằng hắn là người tốt, muốn làm bánh báo đáp hắn không ngờ hắn bây giờ không khác gì cầm thú: “Người đề tiện...Chân của ta bây giờ rất đau...Người không đưa ta ngồi thoải mái ta chỉ sợ không chết vì độc phát cũng chết vì đau chân”

Đông Phương Cửu Phong lúc này mới nhớ ra chân của nàng vẫn là chưa khỏi hẳn. Hắn đưa tay ôm nàng ngồi vào lòng khẽ nói: “Người của ta so với giường thoải mái hơn”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Là Ai Chỉnh Ai

Lạc Uyển Nhi bây giờ mới biết cảm giác ngồi trên đồng lửa mà không thể phản kháng là như thế nào. Nàng tuy là không muốn chính mình đang ngồi trên người hắn nhưng cũng không có dám đứng dậy chỉ dám nhỏ giọng nói: “Giường so với người của người thoải mái hơn”

“Nàng không thoải mái. Được ta liền đưa nàng lên giường cùng ta nằm nói chuyện”

Lạc Uyển Nhi bây giờ mới thấy Đông Phương Cửu Phong thật sự là một con cáo già. Hắn như thế nào cũng có thể đem lời nói của nàng liên tưởng đến ý nghĩ khác: “Được rồi, so với ngồi nói chuyện còn thoải mái hơn nằm”

“Ta cũng nghĩ là như vậy”. Đông Phương Cửu Phong nói hơi ám phả vào chiếc cổ ngọc ngà của Lạc Uyển Nhi khiến cho nàng lông tơ dựng hết lên

“Ta thấy mỗi người một ghế có vẻ là thoải mái hơn. Ta sợ ngồi lâu trên người người như vậy khiến cho người mệt mỏi a”

“Quả là rất mệt mỏi”. Đông Phương Cửu Phong giọng nói khàn khàn hướng nàng ánh mắt mê man nói

Lạc Uyển Nhi dù sao cũng không phải là tiểu bạch thỏ, ngồi trên người của hắn cũng cảm thấy được luồng khí nóng từ bên dưới. Còn có một chút nhô lên. Lạc Uyển Nhi biết tư thế hiện tại của hai người rất là ám muội. Nàng vội vàng lảng tránh sang việc khác: “Người bây giờ có thể hỏi ta được rồi”

Đông Phương Cửu Phong thấy Lạc Uyển Nhi gương mặt phỉm hồng thẹn thùng. Trong lòng không khỏi nảy sinh tà ý muốn trêu chọc: “Ta bây giờ muốn ngồi như thế này một chút nữa”. Vừa nói mặt lại vừa tiến sát vào cổ của nàng hơn

Lạc Uyển Nhi lúc này cảm thấy cổ nhiệt ở dưới thân càng ngày càng nóng, nếu nàng cứ để yên như thế này không chừng sẽ có chuyện lớn xảy ra. Nàng biết ở triều đại này nếu như mất đi trinh tiết sẽ là không lấy được chồng. Nàng còn chưa có ý chung nhân nha. Không muốn nhanh như vậy mà kế hoạch bị dập tắt: “Làm sao có thể được...chỉ có nửa canh giờ người cứ ngồi như vậy mà không cho ta thuốc giải. Có phải là ta lập tức đi gặp lão thiên gia hay không”

Đông Phương Cửu Phong cũng không có muốn kéo dài tình trạng như thế này nữa. Hắn chỉ sợ cứ như vậy không kiềm chế được sẽ làm cho con mèo nhỏ trước mặt hoảng sợ: “Được rồi, vẫn là nàng suy nghĩ thấu đáo. Nói cho ta biết Thiếu Sắc hiện giờ đang ở đâu”

“Thiếu Sắc là ai, ta không biết hẳn”

Đông Phương Cửu Phong liếc nhìn những chuyển biến trên gương mặt của Lạc Uyển Nhi dường như cũng là không có chút giấu diếm gì hẳn lại nhỏ giọng hỏi tiếp: “Nàng thật sự không biết hắn là ai”

Lạc Uyên Nhi vẫn ngồi trên đùi của Đông Phương Cửu Phong không nhúc nhích gì tức giận nói: “Ta nói rồi không biết là không biết”

Đông Phương Cửu Phong đột nhiên bật cười lớn tiếng hài lòng: “Ha ha hẳn chính là người mà trên đời này nàng yêu nhất. Đáng tiếc nàng bây giờ lại không nhớ ra hẳn”

“Hắn là cha của ta sao”

“Cha của nàng?. Hẳn so với nàng chỉ hơn có bốn tuổi có khả năng là cha của nàng sao”

“Vậy hẳn chắc chắn là đại ca của ta rồi”

“Càng không phải. Hẳn chính là người cùng nàng đặt hôn ước từ nhỏ. Có thể nói chính là thanh mai trúc mã”

“Hôn ước từ nhỏ. Vậy tại sao ta bây giờ lại là vương phi”

“Nàng thật sự không nhớ gì”

Lạc Uyên Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong càng nói càng khó hiểu: “Đã nói ta chính là từ nơi khác đến, người có phải là quên rồi hay không”

Đông Phương Cửu Phong nghe Lạc Uyên Nhi nói như vậy lực đạo ở cánh tay lại càng siết chặt nàng hơn: “Ta đã nói nếu nàng nói dối độc sẽ phát tác”

“Ta cảm thấy bây giờ ngoài việc người ôm ta đến sắp chết, không có việc gì khác lạ. Vì những điều ta nói đơn giản chính là sự thật”

Đông Phương Cửu Phong thấy ánh mắt kiên cường của nàng nhìn mình lực đạo cũng từ từ nói lỏng: “Vậy nàng lấy gì chứng minh nàng là từ hiện đại đến”

“Vậy người lấy gì chứng minh ta không phải từ hiện đại đến”

Đông Phương Cửu Phong ánh mắt nheo lại nhìn nàng: “Nàng là đang cùng ta đặt điều kiện. Bất quá những kẻ đặt điều kiện với ta đều chết rất khó coi”

Lạc Uyên Nhi nhìn nam nhân trước mắt chỉ hận không thể ra tay đâm vào gương mặt hoàn mỹ kia cho bót giận: “Người chỉ cần giải độc cho ta, sau này ta sẽ từ từ chứng minh cho người thấy”

“Nàng cả đời chứng minh cho ta”

“Ách... việc chứng minh ta là người ở tương lai đến chỉ cần một ngày người lập tức sẽ tin. Không cần phải cả đời”

“Nếu ta cả đời vẫn không tin. Vậy nàng liền phải ở bên ta cả đời để chứng minh”

Lạc Uyên Nhi biết hẳn là đang muốn trêu chọc mình nhưng nàng là không thể làm gì được. Chỉ ậm ừ cho qua chuyện: “Được rồi mau giải độc cho ta. Ta như thế này không chết vì độc phát cũng chết vì môi”

“Thuốc giải...nàng là phải tự mình đi lấy”

“Người có đùa không vậy, người nói nếu ta nhúc nhích một chút da thịt sẽ từ từ tróc ra, rồi sau đó mất máu mà chết”

“Không sai, nhưng thuốc giải chính là ở trên miệng của ta. Nàng chỉ cần hành động nhanh một chút. Trực tiếp đem miệng của nàng áp vào miệng của ta thời gian đó độc sẽ không kịp phát tác. Nàng yên tâm”

“Người...người những điều người nói là thật sao”

“Nàng có thể không tin. Tính mạng của nàng ta cũng không thể đảm bảo”

Lạc Uyên Nhi không ngờ hẳn lại dễ tiện đến như vậy. Đây đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng. Cái này nàng phải để dành cho tương công của nàng. Không được, không thể vì cái vớ vẩn này mà mất đi mạng sống. Chỉ là một cái chạm nhẹ lập tức bỏ ra ngay chắc chắn là sẽ không sao

Đông Phương Cửu Phong thấy Lạc Uyên Nhi vẫn là đang chần chừ suy nghĩ hẳn trong lòng không khỏi không hài lòng, lên tiếng thúc giục: “Ta bây giờ còn rất nhiều việc chưa làm, nếu như nàng không muốn giải độc ta cũng không thể ở mãi đây đôi co với nàng”

“Khoan đã” Lạc Uyên Nhi thấy hẳn sắp rồi đi vội vàng đưa môi anh đào của mình chạm vào môi mỏng của hẳn. Nàng đang định rút ra thì đã bị cánh tay của Đông Phương Cửu Phong giữ lấy khiến cho nàng không thể đẩy hẳn ra được. Hẳn vẫn là hôn nàng như vậy đến khi nàng không thể thở được nữa há miệng ra thì đúng lúc đầu lưỡi của Đông Phương Cửu Phong đưa vào khoang miệng của nàng, ra sức càn quét hết bên trong. Lạc Uyên Nhi lúc này đã bị nụ hôn của hẳn làm cho mềm nhũn ra, quên mất cả phản kháng. Đến khi hẳn buông nàng ra một lúc rồi nhìn nàng cười hài lòng nàng mới hoàn hồn trở lại hét lớn: “Đông Phương Cửu Phong người dám cưỡng hôn ta”

“Cưỡng hôn nàng?. Nàng chính là hôn ta trước sao có thể nói ta cưỡng hôn nàng”

“Người dễ tiện. Đó không phải là hôn người mà là ta tự giải độc cho chính mình”

“Nàng trúng độc sao?”

“Ngươi không phải nói là ta trúng cái gì khải tâm độc sao?”

“Nàng thật sự tin có loại độc đó. Ha ha”

“Ngươi”. Lạc Uyển Nhi ánh mắt trừng lớn chỉ thẳng mặt Đông Phương Cửu Phong mà hét lớn

Đông Phương Cửu Phong nghe thấy tiếng hét của nàng mặt cũng nhăn lại: “Được rồi, nàng còn định ngồi ở trên người ta đến bao giờ?”

Lạc Uyển Nhi lúc này phát hiện mình vẫn là đang ngồi trên người hắn cùng nhau đối chấp, nàng vội vàng ngồi dậy, quay lại trừng mắt quát lớn với Đông Phương Cửu Phong: “Ngươi vẫn là đề tiện như vậy sao?”

Đông Phương Cửu Phong ánh mắt nhìn nàng như đang diễn trò vui nói: “Ta vẫn là chỉ đề tiện như vậy với một mình nàng”

Lạc Uyển Nhi nghe lời nói của Đông Phương Cửu Phong như vậy liền không thể kìm chế được cơn tức trong lòng nàng liền xông đến định đánh vào người của Đông Phương Cửu Phong. Nhưng ai ngờ nàng ngay cả đến sợi tóc của hắn vẫn còn chưa đụng vào được liền bị nghiêng mực ở trên bàn của hắn rơi xuống trúng chân của nàng. Nói là nghiêng mực thường thì không sao. Nhưng nghiêng mực của hắn chính là làm từ vàng ròng nguyên chất rơi trúng cái chân đã bị trật khớp của nàng khiến cho nàng không khỏi đau đớn: “Ngươi. . .ngươi cố ý phải không?”

Đông Phương Cửu Phong thấy Lạc Uyển Nhi bị thương nặng như vậy cũng là cảm thấy có lỗi, hắn vội đỡ nàng lên: “Nàng xem, là do nàng bất cẩn không cẩn thận chạm vào nghiêng mực khiến nó rơi xuống”

Lạc Uyển Nhi nghe hắn nói như vậy tự nhiên cảm thấy túi thân nước mắt cũng đã chảy ra. Nàng dù sao cũng không phải là một nữ nhân yếu đuối nhưng không hiểu tại sao cứ đứng trước mặt của hắn nàng lại trở nên nhỏ bé đến như vậy, Nàng bây giờ bắt chấp tất cả quát lớn: “Đông Phương Cửu Phong ta hận ngươi. Lúc trước chạy theo ngươi khiến chân bị trật khớp. Ta đã không có nghĩ đến nữa. Muốn làm bánh cám ơn ngươi về chuyện Châu Nhi lại bị ngươi tính kế chính ta. Cái gì mà nói ta bị trúng độc. Sau đó còn có lấy đi nộ hôn đầu của ta. Bây giờ vết thương ở chân của ta còn chưa lành lại bị đồ của ngươi rơi trúng. Ngươi đúng là sao chổi. Sau này tốt nhất tránh xa ta một chút”

Đông Phương Cửu Phong nghe thấy lời nàng nói cũng là có một chút hối hận. Hắn cũng không ngờ lại để ý đến chuyện hắn giúp nàng. Còn muốn cảm ơn hắn nhưng cuối cùng kết cục lại bị thâm đến như vậy. Hắn thật sự là có lỗi với nàng. Nhìn nàng khóc như vậy hắn cũng không có thoải mái gì. Hắn ôm nàng vào lòng mà nhỏ giọng dỗ dành: “Đúng vậy là lỗi của ta, là ta không đúng. Ta cũng chỉ là muốn cùng nàng vui đùa một chút không ngờ kết quả lại như vậy. Ta tuyệt đối từ nay sẽ không như vậy nữa”

Lạc Uyển Nhi lúc này khóc càng thêm lớn: “Ngươi chung quy lại chỉ là nói dối, ta tuyệt đối không tin”

“Được rồi, được rồi. Nàng muốn gì ta liền cho nàng”

“Oa... thật vậy sao?”. Lạc Uyển Nhi nước mắt vẫn cứ tuôn ra nói lớn

“Đúng vậy, thứ gì ta cũng cho nàng”

Lạc Uyển Nhi lúc này mới ngừng khóc nói: “Ta bây giờ muốn có một vạn lượng hoàng kim”

“Một vạn lượng hoàng kim, nàng muốn làm gì?”

Lạc Uyển Nhi lại khóc lớn: “Ngươi xem, ngươi lại lừa ta. Một vạn lượng hoàng kim đối ngươi chỉ là số tiền nhỏ, ngươi cũng là keo kiệt không muốn cho ta đi”

Đông Phương Cửu Phong nhìn nàng khóc như vậy cũng là không lỡ vội vàng nói: “Ta cho nàng, nàng đừng khóc nữa”

Lạc Uyển Nhi ngừng khóc đẩy hắn ra: “Được rồi, xem như ngươi có lương tâm, ngươi đi lấy một vạn lượng đến đây”

Đông Phương Cửu Phong lúc này mới nhìn nàng đánh giá một lượt trong lòng thầm nghĩ không biết là ai chính ai đây

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thay Đổi

Một vạn lượng hoàng kim của Đông Phương Cửu Phong vẫn là luôn được Lạc Uyển Nhi bảo toàn ở một nơi an toàn nhất. Nàng học theo các lão nhân đi trước, thẩm nhuần câu nói nơi nguy hiểm chính là nơi an toàn nhất. Nên số vàng được nàng giấu ngay ở dưới gầm giường của mình. Nàng luôn luôn rất cẩn thận chỉ sợ nếu như Đông Phương Cửu Phong phát hiện ra sẽ tính kế lấy đi số vàng của nàng. Nàng thật không muốn mất cả chì lẫn chài đâu. Một vạn lượng hoàng kim nàng xem như báu vật, ngày ngày nhìn trước ngó sau, ngày ngày bỏ số vàng từ dưới gầm giường ra đếm lại. Trong lúc xem chừng số vàng luôn cẩn thận canh chừng xem có người nào đến hay không. Nhưng nàng thật sự không thể ngờ rằng Đông Phương Cửu Phong hẳn thật sự đã sớm biết số vàng kia nàng giấu ở đâu. Hẳn là sợ nếu như nàng đem số vàng trốn đi khiến cho hẳn lại một phen đau đầu tìm kiếm a

Vết thương cũ chưa lành đã có vết thương mới. Đại phu nói chân của nàng nếu như không được chăm sóc tốt sẽ dẫn đến hoại tử. Nói ít nhất một tháng mới có thể đi lại bình thường được. Nàng là đang tính một tuần nữa sẽ bí mật rời khỏi vương phủ không nghĩ rằng vết thương lại khó lành như vậy. Nàng lại phải ở trong vương phủ thêm một thời gian nữa. Đợi đến khi chân nàng thật sự khỏi hẳn nàng sẽ cầm theo số vàng kia mà cao chạy xa bay, biến mất không một dấu vết.

Lạc Uyển Nhi nếu như biết được Đông Phương Cửu Phong đã sớm biết được quỹ kế của nàng. Vết thương của nàng cũng chỉ một tuần nữa sẽ trở lại như bình thường, hẳn sớm hơn một bước mua chuộc đại phu nói vết thương của nàng trầm trọng hơn một chút, tìm cách lấy đi số vàng nàng để ở dưới gầm giường kia, hẳn xem nếu như nàng không có vàng có thể đi đâu được hắc hắc

Sau khi đại phu trở về. Đông Phương Cửu Phong ra lệnh cho người trên dưới vương phủ không ai được phép đến gây khó dễ với nàng. Thức ăn của nàng cũng phải là loại tốt nhất. Còn có trong thời gian chữa trị nàng không cần tới sảnh chính dùng cơm. Lạc Uyển Nhi có một chút bất ngờ khi được nhận đãi ngộ như vậy, lúc đầu vẫn còn nghi hoặc Đông Phương Cửu Phong rốt cục là có quỹ kế gì. Nhưng về sau nàng tâm tình cũng dần thả lỏng. Ngoài việc ngày ngày nàng cùng quý sai kia dùng bữa trong Chính Phong Phòng. Hẳn còn có tự tay bóc tôm cho nàng, chỉ thiếu một bước là đút com cho nàng ăn. Thì cũng không có việc gì khác biệt nào mấy.

Tỳ nữ trong phủ sau khi chứng kiến cảnh vương gia trở nên ôn nhu với vương phi trong lòng không khỏi kinh ngạc. Trên dưới vương phủ không khỏi truyền đến lời bàn tán. Vương phi được vương gia hết mực chăm sóc. Đáng sợ hơn chính là lời đồn ngoài kinh thành. Phế vật Lạc gia được quý vương gia hết mực sủng ái. Quả là điều cả kinh thành trên dưới Nhật Quang Quốc không thể ngờ đến

Trong phủ Lạc tể tướng lúc này có một nữ nhân gương mặt xinh đẹp nhưng đáng tiếc ánh mắt kia lại quá ngoan độc. Nàng ta tức giận hét lớn: “Không nghĩ tới phế vật kia vận khí lại tốt như vậy”. Trong lòng nữ nhân âm thầm oán trách lẽ ra người được vương gia sủng ái kia phải chính là nàng là nàng mới đúng. Nàng vội vàng hướng ánh mắt ủy khuất tới phía Lạc Đức Chính đang ngồi chính diện kia khóc lóc: “Cha à ngôi vị vương phi kia là nàng cướp đi của con”

Lạc Đức Chính mặc dù rất yêu quý đứa con gái này nhưng mấy ngày nay nàng ta làm hẳn đau đầu không ít, ngày nào cũng làm loạn lên cả vương phủ, ngày nào cũng muốn tiến vào vương phủ kia làm vương phi. Lại nói phế vật Lạc Uyển Nhi kia từ khi đi vào vương phủ không có mang đến cho hẳn tin tức gì. Hẳn lấy mẹ nàng ra uy hiếp nàng, nhưng bây giờ mẹ nàng là đã tự vẫn không có gì để uy hiếp nữa. Có phải hay không phế vật kia đã lật lọng. Không muốn làm nội dám cho hẳn nữa hay là không. Có lẽ hẳn phải đến vương phủ một chuyến xem xét tình hình: “Thanh Thuần, ta bây giờ muốn đi đến vương phủ, chuyện của con về nhà ta tìm cách xử lý”

Lạc Thanh Thuần nghe Lạc Đức Chính muốn đến vương phủ kia vội vàng muốn đi theo, muốn nhìn xem có thật hay không là như lời đồn, muốn nhìn xem vương gia kia thấy nàng có muốn thú nàng về hay không. Nàng dù gì cũng là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, ngàn vạn lần vẫn là hơn cái đồ phế vật kia: “Cha, nữ nhi cũng muốn đi”

Lạc Đức Chính làm sao lại không hiểu được tâm tư của con gái. Hẳn lại suy nghĩ một lúc nếu như phế vật kia đã không còn nghe lời của hẳn, chỉ bằng thay nội giám bằng nữ nhi Lạc Thanh Thuần ngu ngốc trước mặt. Ngai vàng của hẳn dĩ nhiên là hơn cả tình phụ tử kia: “Được rồi, con đi sửa soạn lại một chút đi, lát nữa cùng ta tiến cử vương phủ”

Trong Chính Phong Phòng lúc này Đông Phương Cửu Phong vẫn là đang say sưa bóc vỏ tôm cho nàng. Lạc Uyển Nhi ba ngày nay đều là ăn tôm. Nàng ở hiện đại ngày thường vẫn là rất thích ăn tôm còn có tôm rất đắt nên không thể thường xuyên mua được. Nhưng ba ngày thật sự nàng muốn ăn bao nhiêu đều có, nàng bây giờ cũng hiểu câu nói ăn đến chán là như thế nào. Lạc Uyển Nhi đã nhận ba con tôm từ Đông Phương Cửu Phong nàng vừa ăn vừa nhàn nhã nói: “Mai không muốn ăn tôm nữa”

Cảnh trong bàn ăn lúc này khiến cho tỳ nữ bên cạnh không khỏi đỏ mặt. Lạc Uyển Nhi một chân đang gác lên ghế, rất thoải mái dựa vào ghế trên tay còn có cầm một con tôm siêu cấp lớn. Đông Phương Cửu Phong lúc này ngồi rất nghiêm chỉnh ở trên ghế nhất mực chăm chú ngời bóc tôm cho nàng, hẳn nghe thấy lời nàng nói ôn nhu trả lời: “Nàng muốn ăn gì”

Tuy là ba ngày ăn tôm đã thấy chán như cái miệng nhỏ nhắn kia vẫn không ngừng thu nhận con tôm kia vào miệng: “Cua lớn, tốt nhất phải là cua càng siêu cấp lớn, phải là loại chắc thịt”. Nàng trong thời gian được hưởng đãi ngộ như thế này phải hảo hảo tận hưởng

“Được”

Nô tỳ quanh bàn ăn hít một ngụm khí lạnh. Có phải bọn họ nghe nhầm hay không. Cửu vương gia từ trước đến nay không ăn cua, hẳn từ nhỏ đã đối với cua phi thường ghét. Ngay cả trong phòng bếp của Cửu vương phủ đến một con cua nhỏ cũng không có. Nay chỉ vì vương phi nói muốn ăn cua hẳn liền vui vẻ đáp ứng. Điều này thật sự làm cho trên dưới vương phủ ngày càng sợ hãi vương phi. Tốt nhất từ nay về sau phải đối tốt với nàng một chút chỉ sợ làm trái ý nàng cái đầu này trực tiếp không cánh mà bay

Hai người đang dùng bữa thì một tỳ nữ cung kính tiến vào: “Bái kiến vương gia”

Đông Phương Cửu Phong nhìn tỳ nữ sắc lạnh lạnh lùng nói: “Có chuyện gì”

Lạc Uyên Nhi thấy tỷ nữ kia chân đã là run rẩy muốn đứng không vững. Khuôn mặt sợ sệt như không nói lên lời. Nàng bỗng nhiên nổi lên nghĩa khí lườm hần một cái: “Người dữ dằn như vậy để làm gì, người xem dọa cho người ta như muốn ngắt đi kia kia”

Tỷ nữ xấu số lúc này mới lên tiếng: “Vương gia Lạc tể tướng ở bên ngoài nói muốn gặp vương phi”

Đông Phương Cửu Phong mắt hướng hip lại lạnh giọng nói: “Người lui đi”

Tỷ nữ cảm tưởng như qua một kiếp nạn vội vàng mau chóng thoái lui. Lạc Uyên Nhi hướng Đông Phương Cửu Phong hỏi: “Lạc Đức Chính hẳn đến tìm ta làm gì”

Đông Phương Cửu Phong ánh mắt ôn nhu nhìn nàng: “Chỉ sợ không phải là chuyện tốt”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đắc Tội Với Vương Phi

Cha con của Lạc Đức Chính ngồi ở ngoài phòng khách của Cửu vương phủ một lúc thì hai người tiến vào. Lạc Đức Chính nhìn hai người ánh mắt cung kính: “Ta không báo trước đã đến cửu vương phủ không biết có làm phiền vương gia hay không”

Đông Phương Cửu Phong nhìn lão cáo nhân trước mắt không khỏi khinh bỉ trước sự xảo trá của hần lạnh lùng nói: “Hôm nay bốn vương không phải lâm triều, không biết Lạc tể tướng vội vàng như vậy đến đây có việc gì hay không”

Lạc Đức Chính ánh mắt ôn nhu hướng Lạc Uyên Nhi nói: “Nghe nói vương phi bị thương ta là lo lắng cho sức khỏe của vương phi nên vội vàng đến đây”

Lạc Uyên Nhi biết người trước mặt là phụ thân của mình nhưng nàng nhìn ánh mắt của hần ôn nhu như vậy thật không khỏi buồn nôn đi. Nhìn qua cũng biết là diễn trò.

Ba người nói chuyện quên mất vẫn còn một nữ nhân tồn tại ở nơi này. Lạc Thanh Thuần đây là lần đầu tiên nhìn thấy Đông Phương Cửu Phong. Trái tim nhỏ bé của tiểu nữ nhân không ngừng đập loạn. Hần thật sự chính là quý vương gia trong truyền thuyết sao. Gương mặt như điêu khắc, đôi mắt phượng hẹp dài. Cánh mũi cao chót vót đặc biệt là môi mỏng kia khỏe miệng dù không một chút gọn sóng nhưng cũng làm cho hần như một vị tiên nhân lạnh lùng cũng kiêu ngạo. Nàng mãi ngắm hần khiến cho Lạc Thanh Thuần quên cả hô hấp. Phát giác mình đã thất thố nàng vội vàng thay đổi gương mặt hoa si kia tiến đến trước mặt Đông Phương Cửu Phong mà nhu nhược nói: “Vương gia, ta là Lạc Thanh Thuần”

Đông Phương Cửu Phong không muốn nhìn đến nàng, nhưng nàng lại ở trước mặt hần tỏ vẻ nhu nhược như vậy khiến cho hần không khỏi đem nàng ra so sánh với Lạc Uyên Nhi. Có phải hay không một trong hai người không phải là Lạc Đức Chính sinh ra. Tại sao một người cao ngạo, một người lại nhu nhược như vậy. Kinh thành đệ nhất mỹ nữ kia so với Lạc Uyên Nhi của hần một chút cũng không thể sánh bằng. Đông Phương Cửu Phong lại không khỏi mừng thầm trước quyết định lúc trước của mình. Không đem sự thật tráo đổi tân nương phanh phui

Lạc Thanh Thuần không thấy Đông Phương Cửu Phong nói gì cứ nghĩ hần là không nghe rõ lời mình nói liền nâng cao âm lượng một chút: “Vương gia, ta là...”

Lời nói còn chưa dứt. Đông Phương Cửu Phong đã lên tiếng nói: “Uyển Nhi chân nàng vẫn chưa khỏi không nên đứng quá lâu, mau ta đưa nàng đến ghế ngồi”

Mọi người lúc này không khỏi ngạc nhiên. Lạc Uyên Nhi mấy ngày nay được hưởng đãi ngộ đặc biệt của hần cũng ngạc nhiên trước hành động như thế này. Hần không cần phải trước mặt người ngoài nói những câu đáng ghê tởm như vậy chứ. Lạc Thanh Thuần tâm tư không khỏi ghen ghét. Không ngờ phế vật kia cũng có được sự sủng ái của vương gia. Nàng không cam tâm, không cam tâm a

Lạc Đức Chính sau khi nói chuyện một lúc liền hướng Đông Phương Cửu Phong nói: “Vương gia cha con lâu ngày không gặp nhau, có thể cho chúng ta một chút không gian riêng hay là không”

Đông Phương Cửu Phong cười thần, đuôi cáo cuối cùng cũng lộ ra ngoài. Hần cũng muốn xem lão cáo nhân kia là muốn giở trò gì nên đồng ý lách mặt

Lạc Đức Chính sau khi chắc chắn Đông Phương Cửu Phong đã rời đi gương mặt của hần bỗng chốc thay đổi không còn ôn nhu như trước thay vào đó là xảo quyết hướng Lạc Uyên Nhi nói: “Phế vật có phải hay không quên mất hiệp ước của chúng ta”

Lạc Uyên Nhi nghi ngờ không biết người trước mặt có phải là cha mình hay không. Nếu thật sự là như vậy thì thật khổ cho chủ nhân của thân thể này a. Nàng hiểu nếu như không biết thì không nên nói, vì vậy Lạc Uyên Nhi là vẫn ung dung ngồi uống trà

Lạc Đức Chính nhìn người trước mặt có phần không giống với nữ nhi của mình. Nữ nhi trước đây nhìn thấy hắn là sợ hãi không thôi, nhưng Lạc Uyển Nhi trước mặt gương mặt lại hết sức bình thản, còn có lãnh mạc cũng kiêu ngạo. Lạc Thanh Thuần nhìn Lạc Uyển Nhi càng ngày càng không thuận mắt. Cũng là nàng đã cướp mất ngôi vị vương phi kia của mình: “Lạc Uyển Nhi người tưởng bay lên cành cao làm phượng hoàng rồi, thì không coi ai ra gì chắc. Nói cho người biết phế vật như người cũng chẳng nhận được sự sủng ái của vương gia lâu đâu. Kết cục cũng giống như mẫu thân của người mà thôi”

Lạc Đức Chính lúc này gương mặt già nua âm lãnh hướng Lạc Uyển Nhi ánh mắt sắc lạnh: “Người đừng tưởng mẫu thân của người chết rồi, là người liên muốn hướng ta thay đổi, ta xem người vẫn còn non nớt lắm”

Lạc Uyển Nhi lúc này mới lên tiếng: “Hai người nói nhiều như vậy, rốt cục muốn ta nói gì”

Lạc Đức Chính cứ tưởng Lạc Uyển Nhi đã hoàn toàn bị thu phục cười gian xảo nói: “Xem như người thông minh. Người ở trong phủ là đã tiến vào mặt thất hay là chưa”

Mặt thất nàng thật sự không biết nơi đó ở đâu tiến vào đó để làm gì: “Chưa có”

Lạc Đức Chính lúc này lại tức giận: “Phế vật nhà người đúng là vô dụng”. Nói rồi hắn lại đưa cho nàng một viên thuốc nhỏ màu đen: “Người bây giờ rất được vương gia sủng ái, đem thứ này đến cho hắn uống đi”

Lạc Uyển Nhi trong tay cầm viên dược nghi hoặc nói: “Đây là cái gì”

“Người không có tư cách để biết”. Lạc Đức Chính nói rồi liền hướng cửa bước đi

Lạc Thanh Thuần cố ý lúc bước đi đá vào chân của nàng khiến cho nàng không khỏi đau đớn quát lên: “Người có mắt không vậy, đá vào chân người khác còn không biết xin lỗi”

Lạc Thanh Thuần lúc này mới quay lại ánh mắt ngoan độc nhìn Lạc Uyển Nhi: “Phế vật như người có tư cách nói câu đó sao. Con của một tiện nhân, cũng chỉ là một tiểu tiện nhân mà thôi”

Lạc Uyển Nhi lên ba tuổi mất mẹ. Nàng lúc còn học tiểu học nghe bạn học trêu chọc mình là cô nhi liền rất tức giận đánh đuổi bạn học đó. Nay lại nghe nữ nhân trước mặt nói mẹ nàng là tiện nhân khiến cho cô tức giận trong lòng nàng không thể kiềm chế được. Tát vào mặt Lạc Thanh Thuần một cái. Lực đạo tuy không mạnh nhưng cũng đủ cho má trái của nàng vinh quang in lên năm nốt ngón tay. Lạc Thanh Thuần từ bé sống trong nhung lụa ngay cả phụ thân cũng chưa dám đánh nàng lấy một cái, nay lại bị phế vật nàng căm ghét đánh nàng một bạt tai. Lạc Thanh Thuần giờ tay đánh lại Lạc Uyển Nhi. Lực đạo này so với lúc Lạc Uyển Nhi đánh nàng mạnh hơn gấp đôi. Khiến cho Lạc Uyển Nhi chao đảo chân vốn đi đã bị đau đứng không vững nàng liền ngã vào chiếc ghế. Chiếc ghế một lần nữa lại đổ xuống trúng chân của nàng: “A”

Châu Nhi đứng bên cạnh hốt hoảng vội hét lớn: “Có ai không vương phi xảy ra chuyện rồi”

Đông Phương Cửu Phong nghe thấy tiếng hét thất thanh của Châu Nhi vội chạy đến phòng khách thấy Lạc Uyển Nhi là đang bị ghế đè trên chân gương mặt một bên má còn bị ửng đỏ. Hắn vội chạy đến đỡ nàng lên. Quay sang hai cha con Lạc Đức Chính quát: “Là ai làm vương phi ra như vậy”

Lạc Thanh Thuần lúc này run sợ không nói lên lời. Đông Phương Cửu Phong lại quay sang hỏi Lạc Uyển Nhi: “Là ai làm nàng như vậy”

Lạc Uyển Nhi chân rất là đau cũng không quên thời cơ trả thù Lạc Thanh Thuần, nàng đưa tay chỉ về hướng Lạc Thanh Thuần: “Chính là nàng ta”

Đông Phương Cửu Phong ánh mắt băng lãnh hướng Lạc Thanh Thuần: “Lạc tử tướng ta chỉ rời đi một lúc thật không ngờ người để cho nữ nhi làm loạn đến như vậy”

Lạc Đức Chính lắp bắp: “Vương gia là hiểu nhầm. . hiểu nhầm mà thôi”

“Người đâu”. Đông Phương Cửu Phong băng lãnh hướng ngoài cửa gọi tới. Chỉ trong chốc lát bên ngoài có khoảng năm thị vệ tiến vào

“Đem nàng ta phế đi đôi chân”. Lạc Thanh Thuần nghe như vậy vội hoảng sợ: “Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng”

Lạc Đức Chính cũng lên tiếng cầu xin cho nữ nhi, nhưng chưa nói được câu gì đã bị Đông Phương Cửu Phong quát lớn: “Câm miệng cho ta, Lạc tử tướng không phải người bao che cho việc xấu của nữ nhi chứ”

Lạc Uyển Nhi nằm trong lòng của Đông Phương Cửu Phong nói: “Nàng ta còn có đánh ta một bạt tai”

“Được lắm, dám thất kính với vương phi của ta, lời nàng ta ra ngoài, và miệng rồi phế đi đôi chân”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đồng Ý Ở Lại

Quân lính lúc đầu còn e ngại vì dù sao Lạc Thanh Thuần cũng là con của hoàng thân quốc thích, phé đi đôi chân của nàng ta khác nào biến nàng ta từ kinh thành đệ nhất mỹ nữ thành phế vật

“Vương gia xin người tha mạng”. Lạc Thanh Thuần sợ hãi khóc lóc quỳ xuống bám lấy chân của Đông Phương Cửu Phong

Hắn không thèm nhìn lấy Lạc Thanh Thuần một cái hướng bình sĩ lạnh giọng nói: “Còn đứng đó làm gì”

Quân lính thấy vậy liền kéo Lạc Thanh Thuần ra. Lạc Đức Chính ở trong này đứng ngồi không yên liền đi tới hướng của Đông Phương Cửu Phong cầu xin cho con gái: “Vương gia à, là nữ nhi của ta không tốt nhưng... việc này cũng không đến mức phải như vậy a”

Thấy Đông Phương Cửu Phong vẫn là không nói gì, ông liền chuyển hướng sang Lạc Uyển Nhi: “Uyển Nhi con xem muội muội của con cũng là không hiểu biết, về nhà ta sẽ hảo hảo dạy dỗ nó”

Lạc Uyển Nhi dù sao cũng không phải là người quá mức máu lạnh, dù sao việc cũng chỉ là như vậy thôi không cần phải lấy đi đôi chân của nàng ta: “Vương gia a, ta thấy hay là thôi đi muội muội cũng là nóng nảy nhất thời”

Đông Phương Cửu Phong thấy nàng nói như vậy cũng là không làm khó dễ hai người họ. Khi Lạc Thanh Thuần được dẫn vào sảnh chính nàng ta đã không còn bộ dạng xinh đẹp nữa mà là đầu tóc rối bù, khuôn mặt sưng đỏ lên, thật là không nhận ra bộ dạng khuynh thành lúc trước. Lạc Đức Chính lúc này hướng Lạc Thanh Thuần nghiêm giọng nói: “Còn không mau tạ ơn vương phi”

Lạc Thanh Thuần lúc này đã bị dọa thành một bộ dạng sợ hãi nghe thấy Lạc Đức Chính nói vậy cũng vội vàng quỳ xuống nói: “Tạ ơn vương phi tạ ơn vương phi”

Lạc Uyển Nhi nhìn thấy Lạc Thanh Thuần lúc này không khỏi cười khẩy nàng ta lúc này là một bộ dáng kiêu ngạo hơn người bây giờ lại là một bộ dạng hèn nhát đến như vậy quả thật làm cho nàng không khỏi khinh bỉ đi. Đông Phương Cửu Phong không nói lấy một lời trực tiếp diu Lạc Uyển Nhi đi qua bọn họ tiến đến Chính Phong Phòng. Dọc đường hai người không nói lấy một lời, đến khi Đông Phương Cửu Phong đặt nàng lên trên giường hắn mới ân cần nhìn nàng nói: “Có sao không”

Lạc Uyển Nhi bây giờ nhìn thấy ánh mắt của Đông Phương Cửu Phong như vậy trong lòng là thấy âm ỉ lậ thường: “Không sao”

“Được rồi nàng nghỉ đi”

Thấy Đông Phương Cửu Phong lúc này tự nhiên có biểu hiện khác lạ như vậy nàng gọi hắn: “Khoan đã... người không muốn biết ta đã cùng Lạc Đức Chính nói chuyện gì sao”

Đông Phương Cửu Phong quay lại nhìn Lạc Uyển Nhi ánh mắt ôn nhu rồi nói: “Nàng mệt rồi, nghỉ ngơi đi”

Được rồi nàng thừa nhận từ khi đến cổ đại Đông Phương Cửu Phong tuy rất đáng ghét nhưng nàng thấy hắn cũng là chưa làm hại nàng gì cả. Bây giờ thấy hắn đột nhiên thay đổi như vậy nàng thấy không quen: “Đông Phương Cửu Phong ta không có mệt, thứ này chính là Lạc Đức Chính muốn ta cho người uống”. Lạc Uyển Nhi vừa nói vừa đưa ra một viên dược màu đen

Đông Phương Cửu Phong gương mặt vẫn bình ổn như cũ tiến đến cầm viên dược trên tay nàng: “Tại sao nói cho ta”

“Người vừa này giúp ta xem như đây là báo đáp. Ta cũng không có muốn mắc nợ người gì cả”. Lạc Uyển Nhi vừa nói hai tay vừa khoanh ở trước ngực

Đông Phương Cửu Phong lúc này ngồi xuống bên cạnh nàng: “Nàng từ giờ đừng nghĩ đến chuyện trốn đi nữa, ta sợ nếu như nàng rời khỏi vương phủ thì viên thuốc này không phải dành cho ta, mà chính là cho nàng đấy. Nếu như nàng đáp ứng ở cạnh ta, ta đảm bảo sau này không ai có thể thương tổn nàng”

Lạc Uyển Nhi lúc này cười lớn: “Nói cái gì vậy, người không phải là chỉ một viên thuốc liền muốn báo đáp ta cả đời chứ”

Đông Phương Cửu Phong lúc này ánh mắt dần nghiêm lại: “ta là đang nghiêm túc cùng nàng nói chuyện”

Đây là lần đầu tiên Lạc Uyển Nhi thấy ánh mắt của hắn kiên định đến như vậy nàng cũng không có muốn trêu chọc nữa. Nàng suy nghĩ một lúc. Đông Phương Cửu Phong này thật ra nhìn cũng không phải là xấu lắm, nói như vậy là cũng không đúng cho hắn, được rồi phải công nhận hắn là một đại soái ca. Hắn là cửu vương gia, đương nhiên vàng bạc châu báu cũng không phải là ít. Mấy ngày nay hắn đối với nàng tương đối ân cần. Nếu như nàng ở cạnh hắn cũng không phải là không tốt. Nếu như nàng một ngày không muốn liền có thể trốn đi. Huống chi bây giờ nàng ở trong phủ ăn sung mặc sướng thật sự là cũng chưa muốn rời đi: “Người muốn ta ở lại cùng người”

Đông Phương Cửu Phong lúc này ngồi đối diện nàng nói: “Đúng vậy”

“Vậy người phải nói cho ta biết lời đồn đại trong phủ là thật hay giả”

“Lời đồn đại...?”

“Chính là vào ngày mồng một tháng giêng”

“Nàng thật sự tin lời người ngoài nói sao”

“Ta không biết, nhưng cả kinh thành đều nói người chính là quý vương gia”

Đông Phương Cửu Phong ôm nàng vào trong lòng nói: “Được rồi mọi chuyện đều không phải như nàng nghĩ. Sẽ có ngày ta giải thích rõ mọi chuyện cho nàng”

Ở trong vòng tay của Đông Phương Cửu Phong lúc này nàng thấy thật an toàn. Có lẽ vết thương ở chân ngày càng đau đớn khiến cho nàng không biết lúc nào ngủ thiếp đi trong vòng tay của hắn. Đến khi tỉnh lại cũng là gần tối rồi

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trong Nhu Y

Lạc Uyển Nhi nằm chán ngời ở trên bàn ăn bánh quế hoa, trong lòng không khỏi thở dài, nàng là ở trong vương phủ đã ba ngày rồi. Ngoài ăn xong rồi ngủ còn có ngủ rồi lại ăn. Buổi sáng thức dậy cùng Châu Nhi nói chuyện phiếm. Buổi chiều ngồi ăn chè bát bảo ngắm nhìn mặt trời đỏ mặt. Đến tối lại ngồi ngắm Đông Phương Cửu Phong. Phải chỉ là ngắm thôi, hắn dạo này lâm triều rất sớm, ngày nào cũng đi từ lúc mặt trời chưa mọc. Trở về lại là lúc tối muộn. Đông Phương Cửu Phong bao giờ trở về cũng chỉ là nhìn nàng cười một cái, sau đó lại đi đến phê duyệt tấu chương. Nhiều lúc Lạc Uyển Nhi còn nghĩ Đông Phương Cửu Phong có phải hay không là mưu đồ làm phản. Hắn so với đại boss thời hiện đại của nàng còn bận rộn hơn rất nhiều. Ngày hôm nay... tất nhiên cũng không phải là ngoại lệ

Lạc Uyển Nhi chăm chú quan sát Đông Phương Cửu Phong. Lúc thì thấy hắn mi tâm khẽ nhíu lại. Lúc thì thấy hắn ánh mắt nghiêm trọng. Lạc Uyển Nhi ngồi trên giường nói: “Đông Phương Cửu Phong người không thấy mệt mỏi sao?”

Đông Phương Cửu Phong đang viết nghe thấy lời nàng nói đặt bút xuống ngẩng mặt ánh mắt nhu hòa: “Ta có thể nghĩ nàng là đang quan tâm ta hay không?”

Lạc Uyển Nhi bước chân chậm rãi tiến về phía hắn nhìn xuống tờ giấy có mấy dòng chữ kia: “Ti Quốc là muốn đem quân sang Nhật Quang Quốc sao?”

Đông Phương Cửu Phong biết Lạc Uyển Nhi là một nữ nhân rất đặc biệt, nhưng lại không thể ngờ rằng chuyện quốc sự nàng cũng thông suốt: “Nơi này có viết như vậy sao?”

Lạc Uyển Nhi ánh mắt khinh bỉ nhìn Đông Phương Cửu Phong: “Người nghĩ là ta không biết gì sao. Nơi này có viết Ti Quốc là đang buôn bán trên lãnh thổ của ta khi chưa được chấp thuận. Còn có ở Dương Châu mọi người là đang học theo cách ăn ở. Nói đúng hơn cái đó phải gọi là phong tục tập quán của Ti Quốc. Những điều này không phải nói lên là Ti Quốc có mưu đồ sao?”

Đông Phương Cửu Phong ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng: “Nàng quả thật rất thông minh”

Lạc Uyển Nhi từ trên cao nhìn xuống chỗ Đông Phương Cửu Phong cao giọng trả lời: “Bây giờ người mới biết sao?”

“Vậy nàng có muốn cùng ta tiến hoàng cung vào ngày mai không. Hoàng tử Ti Quốc ngày mai sẽ đến hoàng cung. Ta muốn nàng cùng đi, có thể nàng sẽ giúp ích được một số chuyện”

Lạc Uyển Nhi nghe Đông Phương Cửu Phong nói như vậy tâm hồn không khỏi sung sướng, nàng là ở trong phủ tính đến bây giờ đã là tròn mười ngày, hôm nay đã là sớm chán muốn chết nay lại nghe hắn nói như vậy thật sự là cầu còn không được nên nàng vội vàng đáp ứng ngay: “Nhưng mà ta không có y phục mới để vào hoàng cung nha”

“Sáng ngày mai ta sẽ nói quần gia lấy về cho nàng vài bộ”

Lạc Uyển Nhi có vẻ không hài lòng: “Đông Phương Cửu Phong người bây giờ có việc gì không cùng ta đi ra ngoài dạo phố, thuận tiện mua y phục luôn. Ta thấy mấy ngày hôm nay người là có vẻ rất mệt mỏi nha”

“Dạo phố?”. Đông Phương Cửu Phong từ trước đến nay là đã không có khái niệm dạo phố trong đầu. Hắn chỉ ra ngoài khi thực sự có việc cần gấp. Nhớ lúc trước gặp nàng ở Tiên Cảnh Lâu tính đến bây giờ đã là gần một tháng rồi. Tính cả gần một tháng này đã là mười năm hai mươi ba ngày hắn không có thấy được kinh thành thật sự đẹp đến thế. Có lẽ người đi với hắn lúc này chính là nàng, có lẽ nàng thực sự cho thế giới của hắn có thêm màu sắc hơn

Phục Tuyền Phưởng là một cánh gà bay chó nhảy, người người đi lại tấp lập. Ông chủ phục phưởng này chính là một lão nhân khoảng gần sáu mươi tuổi tên gọi Đỗ Trung, lúc này khuôn mặt đang rất khấn trương. Không biết hôm nay là người nào mở cửa Phục Tuyền Phưởng mà lại có thể đón tiếp cửu vương gia cùng cửu vương phi của Lăng Nhật Quốc này: “Cửu vương gia không biết ngài giá lâm Phục Tuyền Phưởng muốn có việc gì cần đến a”

Đông Phung Cửu Phong ánh mắt băng lãnh nhìn Đỗ Trung: “Đến đây là để mua đồ chẳng lẽ nghỉ ngơi”

Đỗ Trung sợ hãi lắp bắp: “vương... gia người... ở đây... chỗ nô tài y phục đều là hàng thượng hạng”

“Không cần phải nhiều lời trực tiếp đem những thứ đẹp nhất ra đây”

“Vương gia... chỗ của nô tài là có một số mẫu chưa đưa ra ở đây. Chỉ bằng mời người theo nô tài đi hướng này”

Đông Phung Cửu Phong và Lạc Uyển Nhi đi vào một phòng nhỏ phía sau. Nơi đây quả thực là trưng bày những bộ xiêm y rất đẹp mắt. Nhưng bất quá Lạc Uyển Nhi là nhìn vẫn không thích. Đông Phung Cửu Phong thấy nàng nhăn mặt biết nàng không vừa ý liền chuyển hướng ánh mắt đến Đỗ Trung. Đỗ Trung thấy vậy hoảng sợ mồ hôi bắt giác tuôn ra như tắm: “Vương phi không biết người đã chọn được bộ y phục nào vừa ý hay chưa”

Lạc Uyển Nhi nhìn ông chủ Phục Tuyền Phưởng nhăn mặt nói: “Ông chủ y phục ở đây đều là rất đẹp. Nhưng bất quá ta là không chọn ra được bộ nào ưng ý cả”

“A..ha ha không sao, ta liền giúp vương phi chọn ra vài bộ”. Nói rồi ông ta liền cầm bộ y phục màu đỏ thắm, trên đó đều là thêu bằng kim tuyến còn có hai con bước được thêu rất tinh xảo: “Vương phi bộ này người thấy sao”

Lạc Uyển Nhi nhăn mặt: “Ông chủ màu sắc này là quá chói a, ta cũng không phải là tân nương tử”

Đỗ Trung là vẫn nở nụ cười trong lòng thầm nghĩ, đây chính là bộ y phục của Nhị Cô nếu như bà ta nghe được những lời này đảm bảo sẽ phát điên lên mất: “Ha ha không sao ta liền lấy cho vương phi bộ khác”. Nói rồi ông ta lấy đến một bộ y phục có phần thanh nhã hơn, là một bộ màu xanh nhạt. Nhưng lại là quá nhiều lớp vải. Nhìn qua cũng đến khoảng bốn lăm lớp

Đỗ Trung lúc này rất tự tin đưa ra cho nàng: “Vương phi đây chính là y phục do Tiểu Đà Nhi làm lên. Nàng tuy còn nhỏ nhưng danh tiếng của nàng không ai là không biết đến”

“Không ai không biết đến sao. Ta thực sự là lần đầu nghe qua cái tên này. Còn có bây giờ chính là tiết tháng bảy. Thân hình ta nhìn qua cũng không được hoàn mỹ, nhưng bất quá cũng có thể chấp nhận được. Vẫn là chưa đến nỗi mặc lên bộ y phục này dễ xõng hơi nha”

Đỗ Trung nghe Lạc Uyển Nhi nói như vậy nở nụ cười trên gương mặt đã cứng lại. Nhưng khi nhìn đến bộ dạng như muốn giết người kia của Đông Phung Cửu Phong ông ta liền sợ hãi đi lấy bộ y phục khác cho Lạc Uyển Nhi: “Vương phi đây chính là y phục do Tầm bà bà. Người có thể chưa biết đến Tiểu Đà Nhi nhưng cũng thể không biết đến Tầm bà bà chứ. Tầm bà bà không chỉ nổi tiếng trong Nhật Quang Quốc này mà danh tiếng của bà ta còn lan qua các nước lân cận nha”

Lạc Uyển Nhi nhìn bộ y phục trước mặt nghiêm túc mà đánh giá: “Màu sắc không tệ. Không quá chói mà cũng không quá mờ nhạt”

Đỗ Trung nghe vậy sung sướng đáp lời: “Đúng vậy nha màu thiên thanh này sẽ làm tôn lên dáng người tôn quý của vương phi”

“Đường kim mũi chỉ quả thật là rất tỉ mỉ, không phát hiện ra sai sót”. Lạc Uyển Nhi đi một vòng quanh Đỗ Trung

“Vương phi người thật tinh mắt nha Tầm bà bà chính là nổi danh tay thêu số một Nhật Quang Quốc. Người nhìn xem đây chính là uyên ương đạp nước, quả thật là rất sống động nha”. Đỗ Trung vừa nói vừa chỉ vào hình thêu ở dưới gấu váy

“Đó là uyên ương sao, ta nhìn qua còn tưởng hai con vịt đang bơi”. Lạc Uyển Nhi nói gì thì nói cũng là từ trường thiết kế mà đi ra. Nàng tuy không phải là thiên tài gì. Nhưng trong trường cũng là được nhiều lần hiệu trưởng khen ngợi về thiết kế của nàng. Nàng nhìn qua nếu như bộ y phục này đưa ra để chấm điểm bất quá cao nhất cũng chỉ được điểm c mà thôi. Màu sắc lựa chọn không tệ. Nhưng lại quá chú trọng vào đường kim mũi chỉ. Không để ý đến hình thêu trên y phục. Mà hình thêu trên y phục chính là điểm nhấn để tạo lên cái đẹp

Đông Phung Cửu Phong lúc này mới lên tiếng: “Ông chủ Trung, ta nghe danh Phục Tuyền Phưởng nổi danh Nhật Quang Quốc chẳng lẽ lại không chọn ra được một bộ y phục mà vương phi của ta ưng ý sao”

Đỗ Trung mồ hôi lúc này đã túa ra như tắm. Ông ta đưa tay lên trán vội vàng lau đi mồ hôi còn sót lại: “Vương gia chỗ ta còn có một bộ y phục nhưng bất quá giá của nó có hơi...”

Đông Phung Cửu Phong nhíu mày: “Người có phải là sợ bản vương không có tiền để trả”

“Nô tài là không có ý đó. Bây giờ liền lập tức đi lấy bộ y phục đó cho vương phi”. Đỗ Trung liền lấy xuống một bộ y phục treo cao nhất ở nơi đây. Đưa đến trước mặt Lạc Uyển Nhi một cách cẩn thận. Như xem bộ y phục đó rất chân quý: “Vương phi đây là Trong Nhu Y do Đà Diêm chính tay làm lên. Thiên hạ chỉ có duy nhất một bộ. Bà ta vốn không phải là nổi tiếng may mặc gì. Nhưng bất quá đây lại chính là y phục do bà ta làm liền ba ngày ba đêm không ăn không ngủ để làm lên. Đến khi làm xong cũng là kiệt sức mà chết đi. Bộ y phục này nhìn qua không có phần gì đặc biệt. Nhưng nó lại được may bằng thứ vải Tích Trân đã thất truyền trong thiên hạ. Cho nên giá của nó có cao một chút”

Lạc Uyển Nhi nhìn qua bộ y phục trước mắt đều là một màu trắng, không có bất kì một hình thù nào. Nhìn Trong Nhu Y này nàng lại nghĩ đến bộ y phục mà Võ Tắc Thiên mặc khi Ngô Hoàng quy tiên. Đây càng nhìn càng thấy giống tang phục. Nàng liền bất giác cười thầm

Ông chủ thấy Lạc Uyển Nhi cười như vậy lại cứ nghĩ nàng là đang ngẫm hải lòng. Ông ta liền không tiếc nói lên vài lời khen: “Trong Nhu Y chính là ý trong trong trong sáng. Nhu trong ôn nhu. Vương phi nhìn qua như là tiên nữ hạ phàm, bộ dạng đơn thuần, gương mặt ôn nhu. Đảm bảo mặc lên bộ y phục này hết sức vừa ý”

Lạc Uyển Nhi nhìn lên Đỗ Trương nói: “Bộ y phục này là giá bao nhiêu”

Đỗ Trương không nói gì, đưa một ngón tay trở lên trước mặt Lạc Uyển Nhi

“Một trăm lượng”. Lạc Uyển Nhi giữ thái độ bình thường nhất nói. Nhìn thấy Đỗ Trương lắc đầu nàng lại khẽ nhíu mi: “Một nghìn lượng”

Không để cho Lạc Uyển Nhi phải đoán nhiều, Đỗ Trương tự mình trả lời: “Chính là mười nghìn lượng hoàng kim. Y phục này chỉ có tăng giá, nhưng tuyệt đối không giảm giá”. Đỗ Trương nói như kiểu rất tự hào

Lạc Uyển Nhi lúc này đứng bên cạnh chỗ Đông Phương Cửu Phong đang ngồi, nàng liền cười ồ lên, trong lòng thầm nghĩ có lời nói của ông chủ Trương như là lời của một lão nhân đoán tướng số phán bùa. Lạc Uyển Nhi vừa cười không cẩn thận làm đổ chén trà trên bàn. Trên tay là còn dính lại một chút nước trà đi đến chỗ Đỗ Trương cầm lên bộ y phục kia. Lúc đầu nàng còn tưởng mình là không có nhìn kĩ lúc vừa nãy trên y phục còn là có thêu chữ. Nhưng khi trên tay dính nước trà của nàng di chuyển đến đâu nàng liền thấy có chữ xuất hiện đến đó khiến cho nàng hết sức ngạc nhiên. Lạc Uyển Nhi quay lại nói với Đông Phương Cửu Phong: “Chính là bộ này”

Sau khi đi ra khỏi Phục Tuyền Phương Lạc Uyển Nhi vẫn là nở một nụ cười thần bí. Ngày hôm nay chính là mua được bộ y phục giá mười nghìn lượng hoàng kim tuy có đắt. Nhưng không biết chừng bộ y phục này một ngày nào đó sẽ giúp ích rất nhiều cho nàng a

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Dương Lam Tiêu

Lạc Uyển Nhi sau khi đi đến Đông Bảo Các ngồi ăn gà hầm nổi tiếng thiên hạ. Còn có đi tẩu lẫu ngồi uống Bích Xuân Oa. Sau đó liền đến khách điểm Phi Giang ngồi nghe các đại hiệp nói chuyện giang hồ. Nàng là còn muốn đi Vân Đình ngồi ngắm trăng. Nhưng Đông Phương Cửu Phong cuối cùng vẫn là không cho nàng đi. Vì lý do đã muộn rồi.

Trên đường trở về Lạc Uyển Nhi không khỏi buồn bực: “Ta ở trong phủ đã sớm chán nản đến mức rêu, người mới chỉ cùng ta đi chưa đầy một canh giờ đã liền muốn trở về. Hay như thế này, nếu như người mới có thể trở về trước, ta một lúc nữa sẽ về sau”

Đông Phương Cửu Phong tối hôm nay cùng nàng đi dạo phố quả thực rất vui. Hắn cũng không muốn là làm nàng cụt hứng. Nhưng bây giờ đã thực sự là rất muộn rồi nên hắn không thể làm khác được: “Đợi khi nào ta xử lý xong mọi việc sẽ cùng nàng đi ngao du ba ngày ba đêm”

Lạc Uyển Nhi liếc nhìn hắn nói: “Người khi nào mới là xử lý xong mọi việc chứ”

Đông Phương Cửu Phong tiến đến nắm tay Lạc Uyển Nhi: “Vị vậy nàng mới phải giúp ta, nếu như xử lý xong việc của Ti Quốc ta lập tức đưa nàng đi ngao du một chuyến”

Lạc Uyển Nhi bĩu môi, gạt tay hắn ra: “Nói phải giữ lời”

Đông Phương Cửu Phong nhìn nàng cười ôn nhu: “Tuyệt đối giữ lời”

Lạc Uyển Nhi nhìn Đông Phương Cửu Phong ôn nhu như vậy bất giác đứng một chỗ si gốc nhìn hắn. Đông Phương Cửu Phong lúc này có vẻ rất hài lòng trước bộ dạng hiện giờ của Lạc Uyển Nhi hắn cao giọng nói: “Được rồi mau trở về. Nàng không phải là muốn đứng mãi ở đây ngắm ta chứ”

Nghe thấy lời nói của Đông Phương Cửu Phong, Lạc Uyển Nhi lúc này mới giật mình bị kéo về thực tại. Không phải chứ nàng vừa rồi lại thấy hắn bộ dạng như vậy nhìn rất soái, liền nảy sinh suy nghĩ xấu. Nàng vẫn là không được có suy nghĩ như vậy nữa, không nên không nên nha

“Nàng muốn ngắm ta liền trở về cho nàng ngắm”

Lạc Uyển Nhi liếc nhìn hắn: “Người nói cái gì vậy ai ngắm người”. Nói rồi nàng liền tiến lên đi ở phía trước

Đông Phương Cửu Phong cùng Lạc Uyển Nhi đi được vài bước. Bỗng chốc hắn dừng lại, trên mặt nở một nụ cười thần bí: “Ra đi”

Lạc Uyển Nhi thấy hắn nói như vậy liền nhìn xung quanh vẫn là không thấy bóng dáng ai cả. Nàng liền nhìn hắn ánh mắt khó hiểu, cẩn trọng đi đến ghé sát vào tai hắn hỏi: “Có phải là có thích khách hay không?”

Đông Phương Cửu Phong nhìn Lạc Uyển Nhi cười nói: “Nếu là thích khách đã sớm ra tay”

Lúc này một thân ảnh nhanh nhẹn mặc y phục màu trắng từ trên mái nhà nhảy xuống. Lạc Uyển Nhi lúc đầu nhìn qua còn tưởng là một mỹ nhân. Nhưng khi hắn tiến đến gần chỗ nàng, Lạc Uyển Nhi mới biết hắn là một nam nhân. Nhưng bất quá nam nhân trước mắt quá yêu mị. Dáng người thanh mảnh thư sinh, ánh mắt linh hoạt có nét cười. Đôi môi kia thật giống như là kẹo hồ lô đường. Đây phải nói là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, cực phẩm tiểu thụ trong cực phẩm tiểu thụ. Nàng trong đầu liền có suy nghĩ nếu như hắn cùng Đông Phương Cửu Phong ở một chỗ. Không biết tiểu mãnh cường kia sẽ là cho tiểu thụ trước mắt biến thành bộ dạng như thế nào a

Nam nhân vừa mới nhảy xuống từ trên mái nhà xuống nở nụ cười hòa ái với Đông Phương Cửu Phong: “Đại ca huynh võ công ngày một cao nha. Ta mỗi lần đi theo đều là nín thở không nghĩ huynh lại phát hiện ra ta sớm đến như vậy”

Đông Phương Cửu Phong nhìn người trước mắt cười khinh bỉ: “Ta vốn là cũng chưa có phát hiện ra ngươi. Nhưng bất quá mùi hương kia vẫn là đi theo ta từ lúc ra ngoài vương phủ đến bây giờ”

Lạc Uyển Nhi thử đến gần nam nhân trước mắt hít hít vài cái. Một lúc sau mới gửi thấy mùi hương hoa bách hợp nhàn nhạt trên người hắn. Trong lòng nàng không khỏi càng thêm khâm phục Đông Phương Cửu Phong bất giác trong miệng nói nhỏ: “Đúng là thánh như cầu”. Lời nói của nàng tuy là nhỏ nhưng đối diện với hai đại nam nhân võ công cao cường trước mặt này một lời của nàng nghe không sót một từ nào.

“Ha ha đại ca đây chính là vương phi của huynh sao. Lời nói quả thật rất thẳng thắn nha”

Đông Phương Cửu Phong ánh mắt băng lãnh nhìn người đang cười trước mặt này: “Dương Lam Tiêu ngươi có phải hay không là không có chuyện gì làm liền đi tìm nữ nhân phải không. Đạo gần đây Tì Quốc là đang có ý khiêu chiến với nước ta có lẽ ta nên báo với hoàng thượng cho ngươi một ít công việc để làm”

Dương Lam Tiêu nghe thấy Đông Phương Cửu Phong nói như vậy liền cười ha ha như muốn lấy lòng hắn: “Đại ca huynh biết đệ từ nhỏ là đã không muốn quan tâm chuyện quốc sự, nay huynh lại nói như vậy thật không khỏi làm cho tiểu đệ này thương tâm nha. Còn có để bây giờ là đang theo đuổi một tiểu cô nương nha, người ta còn cảm thấy không có đủ thời gian cho nàng, huống chi là việc quốc sự”

Đông Phương Cửu Phong ánh mắt khinh bỉ nhìn Dương Lam Tiêu: “Ta là nghe người trong kinh thành đồn đại đại hoàng tử là thích một cô nương ở Tiên Cảnh Lâu ngay khi từ lúc nàng ta tiến vào Tiên Cảnh Lâu liền rất hào phóng bỏ ngân lượng cho nàng ở đó không bị quấy dấy. Đại hoàng tử muốn chuộc thân cho nàng ấy nhưng nàng ấy có nói một câu. Câu nói này lại khiến cho người dân Nhật Quang Quốc một phen bất ngờ”

Lạc Uyển Nhi lúc này càng thêm tò mò nói chen vào: “Nàng ta nói cái gì?”

Đông Phương Cửu Phong nhìn nàng cười nói: “Nguyên văn câu nói đó được truyền trong Nhật Quang Quốc không thiếu một chữ. Có chết cũng không muốn vào cung. Vào cung không bằng ở lại thanh lâu đây sống an nhàn. Còn có ta xem đại hoàng tử đây bộ dạng giống như một tiểu thụ. Ta là nghĩ ngờ hắn có thể đáp ứng được nhu cầu của ta hay không”

Lạc Uyển Nhi nghe xong câu này cười không ngớt, nàng thật sự là muốn gặp vị cô nương kia. Vì nàng ta thật sự là có suy nghĩ giống y hệt nàng

Dương Lam Tiêu nhìn Đông Phương Cửu Phong một bộ mặt lúc này hết sức xấu hổ. Nhưng hắn vẫn là cao giọng nói: “Đại ca nàng ấy thật sự rất đặc biệt nha”

“Ta thấy chỉ vì câu nói nàng ta là không muốn vào cung mà có thể khiến cho đại hoàng tử từ bỏ vương vị, ta cũng thấy nàng ta thật sự bản lĩnh đến nhường nào”

Dương Lam Tiêu gương mặt đỏ vì ngượng ngùng: “đại ca...ta là không phải vì nàng mới từ bỏ vương vị...huynh cũng biết ta là từ nhỏ đã không thích chốn thị phi đó mà”

Đông Phương Cửu Phong liếc nhìn Dương Lam Tiêu một cái sau đó liền cùng Lạc Uyển Nhi rời đi. Dương Lam Tiêu thấy vậy vội vàng chạy theo hắn nói: “Đại ca ta lần này trở về là phụ hoàng không có biết. Nên muốn ở lại chỗ huynh một thời gian”

Đông Phương Cửu Phong không cần suy nghĩ nhiều trực tiếp trả lời: “Không thể được”

“Đại ca huynh giúp ta đi, ta còn không muốn vừa trở về đã bị bắt đi giải quyết quốc sự nha”

Đông Phương Cửu Phong vẫn giữ khuôn mặt vững vàng tiến về phía trước không nói gì. Lạc Uyển Nhi thấy Dương Lam Tiêu quả thật là rất đáng thương, liền rất nghĩa khí nói giúp hắn với Đông Phương Cửu Phong: “Vương gia ngươi có phải hay không là nên giúp người ta, vương phủ của ngươi nhiều phòng như vậy có cần keo kiệt với hắn như vậy không”

Dương Lam Tiêu thấy Lạc Uyển Nhi đã lên tiếng giúp mình, liền trung ra một bộ mặt đáng thương nhất hướng Đông Phương Cửu Phong cầu cạnh: “Đại ca huynh cũng thấy đại tẩu là thấy ta đáng thương. Người có phải là muốn làm trái ý đại tẩu hay không”

Đông Phương Cửu Phong nhìn hướng Lạc Uyển Nhi đã thấy nàng một bộ mặt nhăn nhó, hắn cũng không muốn chỉ vì tiểu tử kia mà làm cho nàng không hợp ý: “Cho ngươi ba ngày, sau đó phải trở về hoàng cung xử lý việc triều chính”

Dương Lam Tiêu bày ra một xụ mặt xuống nói: “Đại ca, ta đã biết”

Sáng ngày hôm sau khi Đông Phương Cửu Phong đã vào triều. Lạc Uyển Nhi lại cảm thấy chán nản liền nảy sinh ý nghĩ muốn đi tìm Dương Lam Tiêu kia. Khi sang đến phòng của hắn thì thấy hắn quần áo đã chỉnh tề như là muốn đi đâu đó. Lạc Uyển Nhi thấy vậy liền hỏi hắn: “Ngươi là định đi đâu vậy”

Dương Lam Tiêu thấy Lạc Uyển Nhi đến tìm mình sớm như vậy liền nở nụ cười hoàn mĩ nhất: “Đại tìm ta có việc gì”

“Cũng không có việc gì ta là muốn tìm ngươi nói chuyện thôi, ngươi có việc phải đi à”

“Đại tẩu đứng vậy à. Ta bây giờ phải đến Tiên Cảnh Lâu gặp khanh khanh”

Lạc Uyển Nhi nghe hắn nói như vậy liền nảy sinh ra ý nghĩ: “Có thể cho ta theo cùng hay không. Ta ở trong vương phủ đã là chán muốn chết rồi”

Dương Lam Tiêu cũng ý e ngại nhìn Lạc Uyển Nhi, vì hắn biết là một nữ tử đến đó là không tiện: “Đại tẩu việc này...”

Lạc Uyển Nhi thấy Dương Lam Tiêu áp ứng như vậy cũng hiểu hắn là e ngại điều gì liền nói luôn: “Ngươi không cần phải lo ta sẽ cải trang thành nam nhân”

Dương Lam Tiêu thấy vẫn là không hợp lý đứng nhìn Lạc Uyển Nhi nhũn mĩ như đang suy nghĩ

“Ngươi đừng quên ngày hôm qua ta đã giúp ngươi ở lại vương phủ nha... Và lại đưa ta đi có thể ta sẽ giúp cho ngươi cùng vị cô nương kia được thì sao”. Lạc Uyển Nhi nhìn Dương Lam Tiêu cười thần bí

Dương Lam Tiêu nghe người ta nói sẽ giúp hắn cùng với nữ nhân trong lòng kia không khỏi sung sướng liền rất sảng khoái mà đáp ứng: “Được đại tẩu ta dẫn người cùng đi”

Lạc Uyển Nhi vui sướng: “Ngươi đợi ta, ta liền đi thay y phục”

Hai người hai nam tử đi ra khỏi kinh thành mọi người trong thành đều như dừng lại mọi hoạt động của mình. Nam nhân thấy hai người như chói mắt, nữ nhân thấy hai người là một dạng không dám nhìn. Cái gọi là sự yêu mị đến bức người tức là hai nam nhân một người y phục màu trắng đôi môi luôn nở nụ cười. Một người y phục màu xanh ánh mắt là muôn phần linh hoạt. Thiếu nữ thấy Dương Lam Tiêu luôn là ánh mắt ngưỡng mộ. Thiếu nam thấy Lạc Uyển Nhi luôn là ánh mắt căm ghét. Đúng vậy chính là căm ghét. Bởi vì sao, chính vì mọi ánh mắt thu hút của nữ nhân luôn đặt trên người hai tiên nhân kia.

Lạc Uyển Nhi thấy một cô nương đang nhìn hai người không chớp mắt đến nỗi làm rơi chiếc khăn xuống đường mà không phát giác. Lạc Uyển Nhi tiến đến nhặt khăn lên đưa trước mặt nữ nhân đó: “Cô nương người làm rơi”

Nữ nhân thấy một bộ dạng như thiên tiên của Lạc Uyển Nhi tiến sát về phía mình. Vội sợ hãi chạy đi: “A...”

Lạc Uyển Nhi cũng chẳng hiểu gì quay lại nói với Dương Lam Tiêu: “Nàng ta sao vậy?”

Dương Lam Tiêu một bộ mặt ngây ngốc nhìn nàng: “Ta cũng không biết nữa”

Tiên Cảnh Lâu sáu mươi ba vị cô nương còn ở độ tuổi mười lăm mười sáu. Tiên Cảnh Lâu tên rất xứng đáng với cái tên của nó. Các cô nương ở đây đều là được tuyển chọn rất gắt gao, để vào được nơi đây có lẽ còn khó hơn là cả tuyển cung tần vào cung. Sáu mươi ba vị cô nương nam nhân khắp kinh thành nghe qua danh của Hồ Điệp Phủ cô nương thứ sáu mươi ba mới được tiến vào đều là một dạng sợ hãi không dám đến gần. Vậy mà đại hoàng tử chính là thế tử đã được ngầm định sẵn làm vua của một nước, lại vì nàng mà từ bỏ vương vị, không sợ lời thị phi ngày ngày đến Tiên Cảnh Lâu để nhìn thấy dung nhan của người đẹp

Ma ma ở Tiên Cảnh Lâu nhìn thấy Dương Lam Tiêu đã quen thân từ rất lâu rồi. Bà ta nhìn thấy đại hoàng tử như là nhìn thấy thần tài đến. Chính bởi vì hai tháng nay hắn đã tiêu tốn rất nhiều tiền vào nơi đây, ước chừng mỗi lần hắn vung tay là một tuần bà ta không phải làm gì. Khiến cho ma ma này mỗi lần gặp Hồ Điệp Phủ cũng phải hướng cô nương đó cảm ơn và kiêng kị vài phần: “Đại hoàng tử Điệp Phủ cô nương là đang ở trên đời ngài à”

Dương Lam Tiêu biết điều bà ta nói đều là lấy lòng hắn nhưng hắn cũng hết sức vui mừng khi nghe thấy là nàng đang đợi hắn. Rất không keo kiệt mà vung tay đưa cho bà ta một nghìn lượng. Ma ma mập mạp thấy ngân lượng ánh mắt híp lại thành một đường chỉ vội vàng đưa tay nhận lấy. Sau đó nhìn thấy Lạc Uyển Nhi ở phía sau: “Ai nha vị công tử này đây là bằng hữu của đại hoàng tử sao”

“Ma ma không còn việc của người, người lui đi”

Ma ma biết mình là đã nhiều lời nên thức thời rút lui: “à ha ha ta biết. Điệp Phủ cô nương hôm nay là rất lòng nòng đợi người nha”

Căn phòng của Hồ Điệp Phủ là một căn phòng ở lầu cao nhất, lầu thứ tư. Cả cái lầu thứ tư này chính là chỉ xây lên dành cho Hồ Điệp Phủ ở. Lạc Uyển Nhi leo đến lầu thứ tư đã cảm thấy thấm mệt. Quay sang nhìn Dương Lam Tiêu vẫn là đang cười rất tươi tỉnh, nóng lòng bước về phía căn phòng đằng kia: “Dương Lam Tiêu trước đây ta có đến đây có nhớ là chỉ có ba lầu thôi mà. Sao bây giờ lại là...”

“Đại tẩu ta chính là dành riêng lầu này cho khanh khanh à”

“Ai Điệp Phù cô nương kia chính là có phúc nha. Ta ngay cả một lượng cũng không có đây”

“Đại tẩu sao nói như vậy được. Đại ca để tẩu ở Chính Phong Phòng chính là cho tẩu mọi thứ rồi còn gì”

Lạc Uyển Nhi trong lòng thầm nghĩ thà hẳn cứ trực tiếp đưa cho nàng ngân lượng so với ở Chính Phong Phòng còn hơn. Phòng của Hồ Điệp Phù đều là màu tím. Lúc hai người bước vào phòng thì thấy một cô gái đang ngồi cheo leo bên cửa sổ, nàng ta mặc một bộ y phục rất quái dị. Đúng vậy chính là quái dị nhưng Lạc Uyển Nhi lại thấy rất quen thuộc bởi vì bộ y phục này có thiết kế giống y hệt như bộ quần áo ngủ của nàng ở hiện đại

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hồ Điệp Phù

Dương Lam Tiêu thấy nàng ngồi ở đó liền rất quan tâm nói: “Khanh khanh nàng cẩn thận nếu để ngã xuống đó sẽ không hay a”

Hồ Điệp Phù nhìn Dương Lam Tiêu ánh mắt khinh bỉ: “Không cần ngại lo lắng, ta đương nhiên không ngu ngốc đến nỗi tự làm bị thương chính mình”

Dương Lam Tiêu dường như cũng đã quá quen với kiểu nói chuyện đó của nàng, hẳn vẫn là cười hướng nàng vui vẻ nói: “Khanh khanh nàng lại mặc bộ y phục quái dị đó, nếu như có người xấu thấy sẽ...”

Y phục lúc này Hồ Điệp Phù mặc chính là quần đến đầu gối, áo mặc kia chính là để lộ ra da thịt của hai cánh tay trắng như ngọc. Ở trước ngực còn có đính một nút thắt hình cái nơ nhỏ rất ngay ngắn. Hồ Điệp Phù lúc này là đang thò một cái chân ra ngoài cửa sổ đứng đưa. Mắt nhắm lại như đang hưởng thụ bầu không khí trong lành. Nàng cười khẩy nói: “Sẽ có người xấu đến sao, ta xem cả cái Tiên Cảnh Lâu này người đã sớm cho người canh phòng cẩn thận. Ngay cả một con muỗi cũng khó lọt vào nói gì đến người xấu”

“Ta cũng là vì lo cho nàng a”

Hai người lúc này trầm mặc không nói gì. Hồ Điệp Phù bây giờ mới phát giác ra có một người nữa ở trong phòng. Nàng ta liếc nhìn Lạc Uyển Nhi một cái rồi lại quay mặt nhìn xuống đường phố náo nhiệt kia: “Người có phải là muốn tặng ta cho vị công tử kia hay là không”

Lạc Uyển Nhi lúc này mới lên tiếng nói: “Ha ha Điệp Phù cô nương ta chỉ là bằng hữu của Dương Lam Tiêu thôi”

“Nàng nói như vậy nghĩa là coi ta không phải là người xem trọng lời hứa sao”. Dương Lam Tiêu có vẻ hờn dỗi nói

Hồ Điệp Phù lúc này mới nhảy từ cửa sổ xuống tiến đến phía bàn nhàn nhã ngồi thưởng thức miếng bánh quế hoa mà Tiểu Hồng vừa mới mang đến lúc này: “Người có hứa với ta điều gì sao”

Dương Lam Tiêu nghe nàng ta nói điều này khuôn mặt biểu hiện như muốn khóc: “Nàng có phải là quên đi lời hứa của chúng ta rồi hay không”

Hồ Điệp Phù ánh mắt thân nhiên hướng Dương Lam Tiêu: “Ta đã hứa qua với người điều gì sao”

Lạc Uyển Nhi nhìn Hồ Điệp Phù trước mắt đánh giá một lượt, đôi mắt kiêu ngạo, môi mỏng luôn là thể hiện ý cười khẩy. Cánh mũi kia luôn luôn đứng thẳng. Nhìn qua cũng là một mỹ nhân làm khuynh đảo thiên hạ. Chẳng trách khiến cho đại hoàng tử từ bỏ đi ngôi vị cao quý kia. Nàng lại nhìn xuống cách ăn mặc của nàng ta, có cái gì đó không đúng nếu như trang phục này ở hiện đại thì không có gì đáng nói. Nhưng nó lại ở cổ đại quả thật là điều kì lạ. “Điệp Phù cô nương y phục trên người của cô nương quả thực rất đặc biệt nha”

Hồ Điệp Phù quay sang nhìn Lạc Uyển Nhi như muốn đánh giá nàng: “Quá khen rồi”

“Không biết y phục này là do ai làm nên a”

Hồ Điệp Phù liếc nhìn Lạc Uyển Nhi: “Công tử muốn biết để làm gì. Người đường đường là một nam nhân chẳng lẽ học theo tiểu thụ kia sao”

Lạc Uyển Nhi trong lòng thầm nghĩ Hồ Điệp Phù kia quả thực là rất biết cách ăn nói: “Không đâu gì cô nương ta là muốn làm cho nương tử nhà ta một bộ”. Lạc Uyển Nhi vừa nói vừa nghĩ nếu như Đông Phương Cửu Phong nghe thấy những lời này đảm bảo gương mặt của hắn sẽ khó coi đến chừng nào nha

“Nương tử của công tử, công tử là yêu quý nương tử như vậy sao còn đến chỗ thị phi này”

“Ha ha ta hôm nay là do Dương Lam Tiêu cầu xin ta đến nơi này, nếu không ta tuyệt đối không bước chân đến đây”, Lạc Uyển Nhi nói láo mặt không đỏ, tim không đập loạn.

Hồ Điệp Phù nhấp một ngụm trà bình thản trả lời: “Y phục này công tử có muốn cũng không thể có được a...bởi vì đây chính là do ta đích thân làm nên”

Lạc Uyển Nhi thoáng chút giật mình, nhưng vẫn là không để lộ ra ngoài mặt: “Thứ lỗi cho tại hạ nói nhiều. Nhưng không biết cô nương là có ai dạy cho hay không”

“Y phục này không có ai dạy cho ta, là ta tự mình làm nên”

“Đại tẩu khanh khanh của ta là đặc biệt như vậy đó”. Dương Lam Tiêu cười nói như rất tự hào

Hồ Điệp Phù lúc này để ý lời nói của Dương Lam Tiêu khó hiểu hỏi lại: “Đại tẩu, ngươi là có ý gì?”

Lạc Uyển Nhi cũng chẳng muốn dấu diếm gì trực tiếp nói ra thân phận của mình: “Ta chính là nữ nhân, nhưng có điều muốn hỏi Điệp Phù cô nương không biết cô nương có tin vào sự luân chuyển của linh hồn hay là không”

Hồ Điệp Phù cũng chẳng có gì suy nghĩ nhiều lập tức trả lời ngay: “Tin”

“Sao cô nương lại là trả lời không cần suy nghĩ như vậy”

Hồ Điệp Phù lại đánh giá Lạc Uyển Nhi. Nàng ta tại sao lại hỏi mình như vậy. Nhìn qua nữ nhân trước mặt nàng có cảm giác đây không phải là người xấu nên cũng sáng khoái nói ra điều này: “Ta chính là từ nơi khác mà đến”

Lạc Uyển Nhi dường như rất hài lòng với câu trả lời của Hồ Điệp Phù. Nàng quả thực là nhìn không sai: “Ta cũng vậy”

Dương Lam Tiêu đứng ngây ngốc một chỗ không hiểu hai nữ nhân trước mặt là đang nói chuyện gì khó hiểu nói: “Hai người là đang nói chuyện gì vậy”

Không hẹn mà gặp hai người cũng một lúc hét lớn:

“Không liên quan đến ngươi”

“Im miệng”

Dương Lam Tiêu nghe thấy tiếng quát của hai người hoảng hồn sợ hãi miệng lắp bắp không nói thành câu: “Ta...ta...”

Hồ Điệp Phù ánh mắt chán ghét nhìn hấn nói: “Ngươi đi ra ngoài chúng ta có việc”

Dương Lam Tiêu định phản kháng nhưng nhìn hai ánh mắt quá mức bức người của hai người kia hấn mới ngoan ngoãn đi ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người. Lạc Uyển Nhi lúc này là người lên tiếng trước: “Hong Kong năm hai nghìn không trăm mười bốn”

Hồ Điệp Phù mắt nhìn thẳng Lạc Uyển Nhi: “Thượng Hải năm hai nghìn mười bốn”

Hai người như gặp được tri kỷ bất chợt lớn tiếng cười. Dương Lam Tiêu ở bên ngoài thấy vậy liền khễ đẩy cửa vào nói: “Hai người có chuyện gì vậy”

Lại một lần nữa hai người bên trong không hẹn cùng nói lớn: “Đi ra ngoài”

Sau khi Dương Lam Tiêu gương mặt buồn thiu đóng cửa lại. Lạc Uyển Nhi và Hồ Điệp Phù lại bắt đầu câu chuyện của họ: “Hồ Điệp Phù ngươi tại sao lại đến nơi này”

Hồ Điệp Phù hướng mắt nhìn ra xa buồn rầu đáp lời: “Ta chính là bị tình địch hãm hại...Còn ngươi”

Lạc Uyển Nhi không dấu diếm chuyện gì trực tiếp trả lời luôn: “Bị xe đụng. Ngươi là ở hiện đại đã bao nhiêu tuổi rồi”

“Ta mới bước qua tuổi thứ hai mươi ba cách đây vài ngày”

Lạc Uyển Nhi nghe Hồ Điệp Phù nói như vậy lại càng vui vẻ hơn: “Ta cũng hai mươi ba”

Hồ Điệp Phù trầm ngâm một lúc rồi quay sang Lạc Uyển Nhi khễ hỏi: “Hai chúng ta cũng như đồng hương vậy, cùng chung số phận sau này có thể giúp đỡ nhau”

Lạc Uyển Nhi giống như gặp được âm đồng học vui vẻ tự giới thiệu bản thân mình: “Ta ở hiện đại tên là Lâm Thái Đình hai mươi ba tuổi đang học đại học thiết kế tại thành phố B”

Hồ Điệp Phù nghe thấy Lạc Uyển Nhi nói như vậy bất ngờ nói lại: “Ngươi cũng là học trường thiết kế tại thành phố B sao, ta là cũng vậy a”

“Thật sao ngươi là học khoa gì” Lạc Uyển Nhi vừa ăn bánh quế hoa trên bàn hỏi

“Khoa thiết kế thời trang ba mươi lăm A. Ta là Diệp Lạc Tĩnh” Hồ Điệp Phù mắt sáng hướng Lạc Uyển Nhi

Lạc Uyển Nhi lại đặt chén trà xuống bàn bất ngờ nói: “Ngươi chính là hoa khôi Lạc Tĩnh Tĩnh sao. Ta học khoa thiết kế thời trang ba mươi lăm B”

Hai người chính là vừa gặp như đã quen thân từ lâu. Thời gian một canh giờ trôi qua trong chớp mắt. Suốt cả ngày ở bên ngoài đường như đã bị hai đại mỹ nhân bỏ quên từ lúc nào. Đến khi Hồ Điệp Phù mở cửa tiền Lạc Uyển Nhi ra về thì Dương Lam Tiêu hớn hờ chạy vào hướng Hồ Điệp Phù, nhưng hắn còn chưa chạm vào được người nàng thì ngay lập tức cánh cửa đóng sập lại. Lạc Uyển Nhi nhìn thấy cảnh này không khỏi buồn cười

“Đại tẩu ta đến đây còn chưa kịp nói lời nào với khanh khanh mà”

Lạc Uyển Nhi nhún vai trực tiếp đi qua người Dương Lam Tiêu hướng xuống cầu thang không nói gì. Dương Lam Tiêu thấy thế liền chạy theo Lạc Uyển Nhi dò hỏi: “Đại tẩu lúc này hai người nói gì vậy”

Lạc Uyển Nhi mắt không nhìn Dương Lam Tiêu lấy một cái nói: “Không có việc gì, chỉ là chuyện của nữ nhân thôi mà”

Dương Lam Tiêu biết Lạc Uyển Nhi là muốn dấu mình nhưng hắn vẫn là chai mặt hỏi tiếp: “Vậy đại tẩu, người có hay không nói giúp ta vài lời”

Lạc Uyển Nhi cười nói: “Ta là quên mất giúp ngươi. Được rồi để lần sau đi nha”

Dương Lam Tiêu gương mặt xụ xuống buồn bã nói: “Đại tẩu ta lần sau lại dẫn tẩu đi, tẩu là đừng quên nói giúp ta vài lời có được không”

Lạc Uyển Nhi nhìn Dương Lam Tiêu đánh giá một hồi, tuy là quen hắn chưa được bao lâu nhưng nàng ở cạnh hắn lại thấy như là người một nhà. Ai nha cũng đúng là người một nhà nha, nàng dù gì trên danh nghĩa cũng là đại tẩu của hắn. Người làm đại tẩu này thật sự là nên giúp người đệ đệ đáng thương này một chút: “Được rồi ngươi sau này dẫn ta đi Tiên Cảnh Lâu nhiều nhiều một chút. Mỗi lần đưa ta đi, ta sẽ giúp ngươi nói một lời tốt với Điệp Phù cô nương kia”

Dương Lam Tiêu thấy Lạc Uyển Nhi đáp ứng mình vui vẻ nói: “Đại tẩu vậy tới nay chúng ta liền đi”

Lạc Uyển Nhi suy nghĩ một lúc cuối cùng trả lời Dương Lam Tiêu: “Tối nay không được. Ta cùng Đông Phương Cửu Phong tối nay phải vào hoàng cung”. Nhắc đến Đông Phương Cửu Phong nàng tự nhiên thấy lạnh sống lưng, phát hiện ra nàng bây giờ là đang chónh hắn đi ra ngoài, nếu không mau trở về chỉ sợ không biết nên giải thích với hắn thế nào a

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nàng Và Hắn Rất Trong Sạch

Đông Phương Cửu Phong hôm nay tâm tình rất tốt, liền nói hoàng thượng bãi triều sớm, mau chóng trở về với ai kia. Nhưng người nào đó thực sự không biết tâm tình của hắn, lợi dụng lúc hắn thiết triều lên ra ngoài vương phủ cùng với nam nhân khác. Khiến cho lòng ghen tuông trong hắn ngày càng dâng cao. Hạ nhân trong phủ bây giờ không ai dám đến gần hắn. Cái kia, vương gia trước mặt thật sự là làm cho người ta khiếp sợ. Lạc Uyển Nhi dọc đường không nghĩ chạy một mạch về đến vương phủ. Nhưng sự thật cuối cùng vẫn làm nàng thất vọng nha

Lý Phượng Hoàn hôm nay biết Đông Phương Cửu Phong làm triều trở về vương phủ sớm nên tìm mọi cách để đi đến tranh thủ tình cảm. Nàng sai đầu bếp trong vương phủ nấu cho Đông Phương Cửu Phong một chén canh thuốc bắc.: “Vương gia, ta hầm chén canh cho người a”

Đông Phương Cửu Phong nghe thấy tiếng bước chân cứ nghĩ Lạc Uyển Nhi trở về, hắn đang định hào hào dạy dỗ nàng nhưng khi ngẩng mặt lên lại không khỏi thất vọng

“Vương gia đây là canh hầm thuốc bắc ta sai nhà bếp làm cho người”

Đông Phương Cửu Phong đến một cái liếc nhìn cũng không thèm nhìn Lý Phượng Hoàn, chỉ nhàn nhạt nói: “Để đó rồi lui đi”

Câu nói này của Đông Phương Cửu Phong khiến cho nàng không khỏi thất vọng. Nhưng dù sao đã đến đây rồi không thể trở về tay không được: “Vương gia thiếp có chuyện muốn nói”

Đông Phương Cửu Phong liếc mắt nhìn Lý Phượng Hoàn rồi âm lãnh nói: “Nói đi”

Lý Phượng Hoàn bắt gặp ánh mắt kia của Đông Phương Cửu Phong cũng là sợ hãi không thôi, nhưng nàng ta vẫn cố nở nụ cười hoàn mỹ nhất trước mặt của hắn: “Là thế này thiếp thân đạo gần đây có chút chóng mặt, ăn thứ gì cũng như là muốn ói hết ra”

Đông Phương Cửu Phong cũng không có quá để ý nhiều đến lời nói của Lý Phượng Hoàn hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Vậy triệu ngự y đến thỉnh bệnh đi, không có việc gì thì lui ra”

Lý Phượng Hoàn vẫn cố nói lên vài lời: “Vương gia, thần thiếp nghĩ đây không phải là bệnh gì cả, mà là...”

Chưa đợi Lý Phụng Hoàn nói xong Đông Phương Cửu Phong đã ngắt lời của nàng: “Ngươi so với ngự y có giỏi hơn sao, lui xuống đi”. Hắn sao mà không hiểu ý của Lý Phụng Hoàn. Hắn cũng không phải là ngu gì để lại giọt máu của chính mình trên người nàng. Đem tân hôn ngày đó cũng chỉ là điểm huyết ngủ của Lý Phụng Hoàn sau đó nhanh chóng rời đi mà thôi

Lý Phụng Hoàn biết Đông Phương Cửu Phong đã thực sự tức giận, nên cũng rất thức thời mau chóng rời đi. Đúng lúc này thì Lạc Uyển Nhi tiến vào, nàng có thấy Lý Phụng Hoàn là khuôn mặt ừ rừ đi ra từ Chính Phong Phòng. Trong đầu lại không ngừng suy nghĩ khó chịu, nàng ta sao lại đến đây làm gì. Nhưng dù sao đây cũng không phải là chuyện của nàng, việc trước mắt cần giải quyết bây giờ chính là giải thích với Đông Phương Cửu Phong ra sao: “Đông Phương Cửu Phong ngươi sao lại trở về sớm như vậy. Ha ha”

Đông Phương Cửu Phong cũng là không nói gì, chỉ liếc nhìn nàng một cái sau đó mau chóng làm việc của mình. Lạc Uyển Nhi biết chắc chắn là hắn đang giận mình, Nhưng dù sao nàng cũng là người chôn ra phủ đi chơi mà không khỏi ý kiến hắn. Nói đúng ra nàng là người có lỗi trước. Liếc mắt nhìn xung quanh phát hiện có một chén canh gà hầm thuốc bắc để trên bàn: “Ha ha Đông Phương Cửu Phong ngươi có phải biết ta dạo gần đây thích ăn gà hầm nên đặc biệt nói nhà bếp làm cho ta ăn hay là không. Nhưng mà sau này đừng bảo đầu bếp cho thuốc bắc vào, thực sự là phá hỏng hết cả hương vị của gà nha”

Chính Phong Phòng lúc này có hai người. Nhưng là một người nói một người im lặng. Khiến cho không khí trong phòng lúc này không khỏi thêm phần áp lực: “Đông Phương Cửu Phong, hôm nay khi nào tiến vào cung a. Ta thức sự rất chờ mong. Ta phải trở về chuẩn bị y phục trước”

Mất thấy Lạc Uyển Nhi chuẩn bị rời đi. Đông Phương Cửu Phong lúc này mới lên tiếng: “Đứng lại”

“Ai nha còn có việc gì sao”

“Nàng hôm nay đã đi đâu”

Lạc Uyển Nhi biết không thể chối cãi được nữa: “Đông Phương Cửu Phong nói ra cũng thật thú vị nha. Ta hôm nay đến Tiên Cảnh Lâu gặp Hồ Điệp Phù. Sáu mươi ba cô nương ở đó thật sự là đều khuynh quốc khuynh thành. Sau này có thời gian ta liền dẫn ngươi đến đó, chọn ra vài người. Ngươi thấy thế nào”

Đông Phương Cửu Phong nghe thấy lời nói của Lạc Uyển Nhi khuôn mặt lúc này là như muốn đóng băng tại chỗ. Nàng tại sao có thể khuyến khích chính phu quân mình đi gặp gỡ nữ nhân như vậy: “Lạc Uyển Nhi có phải lời của ta nói trước đây, nàng nghe không được rõ phải không”

“Ta là nghe một chữ không sót. Nhưng chính là do Dương Lam Tiêu muốn ta đi giúp hắn nha. Ta xem hắn cũng là tội nghiệp lên đi cùng hắn đến Tiên Cảnh Lâu mà thôi”. Lạc Uyển Nhi nói dối không chớp mắt. Mà ngược lại chính ánh mắt kia chính là đã dối đến vô cùng

“Ngươi đâu mau gọi đại hoàng tử đến đây”. Đông Phương Cửu Phong cao giọng nói

Lạc Uyển Nhi biết nếu như Dương Lam Tiêu đến đây chỉ sợ mọi chuyện sẽ bại lộ nên không thể để hắn đến đây được: “Đông Phương Cửu Phong không cần phải như vậy nha hắn từ lúc trở về từ Tiên Cảnh Lâu đã rất thương tâm, không cần gọi hắn đến vào lúc này. A ha chén canh này là làm cho ta phải không nhìn qua cũng rất tuyệt nha”

Đông Phương Cửu Phong làm sao lại không hiểu suy nghĩ trong lòng Lạc Uyển Nhi: “Không cho phép uống, nếu như nàng hôm nay không đem sự thật nói với ta thì...”

Lạc Uyển Nhi biết hắn đã biết mọi chuyện, nàng có cố gằng dấu diếm cũng không được: “Được rồi, được rồi, ta chính là muốn Dương Lam Tiêu mang ta cùng đi”

Đông Phương Cửu Phong hiếp mắt nhìn Lạc Uyển Nhi: “Nàng đến đó để làm gì”

“Ta cũng chỉ là tò mò vị Điệp Phù cô nương kia mà thôi”

Đông Phương Cửu Phong đang định chinh nàng một chút thì bên ngoài có tiếng nói: “Vương gia người có khách”

Đông Phương Cửu Phong tức giận quát: “Ài”

“Vương gia chính là Lý tướng quân”

“Nói ông ta chờ một chút”

“Vương gia Lý tướng quân nói có việc rất gấp”

Đông Phương Cửu Phong tiến đến nói nhỏ với Lạc Uyển Nhi, nhưng giọng nói này so với băng nàng năm còn có phần lạnh hơn: “Nàng tốt nhất sau này ngoan ngoãn một chút”

Đông Phương Cửu Phong đi rồi, Lạc Uyển Nhi lúc này không ngừng thở dốc, hắn có cần phải dọa người đến như vậy không. Nàng tính ra cũng không phải là gây ra chuyện gì quan trọng. Lạc Uyển Nhi tức giận không thôi cuối cùng dồn hết sự tức giận đó vào chén gà trước mặt ăn sạch sẽ đến xương gà cũng không còn. Trong lòng cảm thán canh gà này quả thật là thơm ngon, đến xương gà cũng mềm nhũn như thịt

Đông Phương Cửu Phong sau khi đi ra ngoài gặp Lý Đại Tàn trở về càng thêm tức giận, nói là có việc gấp nhưng ông ta đến cũng chỉ là cầu cạnh cho con gái của mình

Một canh giờ sau Lạc Uyển Nhi sau khi nhìn qua đồng y phục của mình cuối cùng cũng chọn lấy một bộ màu hồng phấn trên cánh tay có thêu bướm bướm, ở dưới gấu váy chính là những đóa hoa thủy tiên li ti tinh xảo. Nàng hôm nay có trang điểm nhẹ nhàng một chút, nói Châu Nhi thay đổi kiểu tóc cho mình. Sau khi làm xong mọi việc Châu Nhi đứng bên cạnh nhìn nàng không chớp mắt, hết lời khen ngợi: “Vương Phi người thật sự là rất xinh đẹp nha”

Lạc Uyển Nhi nhìn vào gương đồng, bây giờ sắc trời cũng là đang tối, trong phòng cũng chỉ thấp mấy ngọn đèn, ánh sáng thật sự là không đủ để nhìn rõ vào chiếc gương đồng màu vàng kia. Lạc Uyển Nhi cứ tưởng Châu Nhi là đang tang bóc mình liền khẽ nói với Châu Nhi: “Châu Nhi nha đầu này là ai dạy cho người biết nói lời nịnh nọt đấy”

“Không có vương phi người thật sự là rất xinh đẹp. Vương gia là nhìn thấy người, cũng sẽ bị sắc đẹp của người mê hoặc thôi”

Ai nha tự nhiên nói đến đến tên Đông Phương Cửu Phong kia, không biết hẳn có cho nàng theo vào cung không nữa bởi vì sắp đến giờ tiến cung hẳn cũng không có cho người đến báo cho nàng. Nhưng nàng thật sự là rất không mong lần tiến cung này nên đích thân tự mình chuẩn bị vậy. Lạc Uyển Nhi sai khi quần áo tươm tất đi ra ngoài thì lại bắt gặp Đông Phương Cửu Phong cùng Lý Phương Hoàn đang đứng cùng một chỗ. Trong lòng nổi lên một cỗ tức giận có phải hay không hẳn là thay thế nàng bằng Lý Phương Hoàn kia. Một binh lính nhìn thấy nàng đến ghé sát vào tai của Đông Phương Cửu Phong nói nhỏ: “Vương gia vương phi đến”

Đông Phương Cửu Phong nhìn ra hướng đại sảnh trước mặt thì thấy nàng đang đứng ở đó chăm chăm nhìn hẳn khiến cho hẳn có chút giật mình. Đúng vậy hẳn là có chút giật mình đã biết Lạc Uyển Nhi là một tuyệt sắc giai nhân, nhưng hôm nay khi gặp được nàng hẳn mới thật sự là mở rộng tầm mắt. Nàng như tiên nhân không vậy bán chút bụi trần. Y phục kia dù chỉ là rất đơn giản mà thôi nhưng mặc trên người của nàng lại xinh đẹp đến thế. Chỉ đáng tiếc ánh mắt kia là không hợp, nếu như ánh mắt đó nhu hoà nhìn hẳn một chút quả thực là rất mê người. Lý Phương Hoàn đứng bên cạnh thấy Đông Phương Cửu Phong là nhìn Lạc Uyển Nhi không chớp mắt trong lòng có phần tức giận, nàng liền tiến đến kéo lấy tay của hẳn khẽ nói: “Vương gia”

Lạc Uyển Nhi nhìn thấy cảnh trước mặt không khỏi cảm thấy nóng mặt, liền quay vào định bước đi. Đông Phương Cửu Phong thấy nàng có ý rời đi liền đẩy Lý Phương Hoàn ra vội vã đuổi theo nàng: “Chờ đã”

Lạc Uyển Nhi quay lại nhìn hẳn ánh mắt tức giận: “Đông Phương Cửu Phong, người có phải là muốn sỉ nhục ta hay là không. Người cố tình cho ta đến để chứng kiến cảnh này là có ý gì”

“Ta không phải có ý đó”. Nghe Lạc Uyển Nhi nói Đông Phương Cửu Phong nhất thời là không biết lên giải thích ra sao

Lạc Uyển Nhi hai tay khoanh trước ngực lớn giọng nói: “Người có phải quên rồi hay không, để ta nhắc cho người nhớ. Hai ngày trước người chính là nói muốn ta cùng vào cung dự yến tiệc. Sao bây giờ lại thấy Lý Phương Hoàn đứng ở kia”

Đông Phương Cửu Phong vốn là muốn cùng Lạc Uyển Nhi đi đến hoàng cung nhưng hôm nay hẳn đã chót hứa với Lý Đại Tàn kia cho Lý Phương Hoàn cùng đi. Hẳn không thể là thất hứa được: “Ta có nói không cho nàng đi sao”

“Vậy được người tại sao không cho người đến báo với ta là khi nào yến tiệc bắt đầu”

“Nàng chẳng phải bây giờ đã đến sao”

Lạc Uyển Nhi phút chốc xấu hổ: “Vậy tại sao ở kia lại có Lý Phương Hoàn”

“Ta có nói đi vào hoàng cung chỉ có nàng và ta sao”

Lạc Uyển Nhi bị Đông Phương Cửu Phong nói đến nổi tức giận không nói thành câu: “Người... được lắm vậy tại sao ở kia chỉ có một cái kiệu. Có phải hay không là muốn cho ta đi bộ. Ta mới chẳng thêm đi cùng người”

“Có hai cái. Nhưng cái kia vẫn là chưa đến”

“Vậy ta đứng ở tại đây chờ xem có phải là thực sự có hai cái hay là không”

Đông Phương Cửu Phong kì thực lúc đầu là cùng với Lạc Uyển Nhi giận rồi nên ý muốn trừng phạt nàng để cho nàng ở nhà. Nhưng bây giờ nhìn thấy nàng động lòng như vậy hẳn thật sự có chút hối hận, Đông Phương Cửu Phong tất nhiên cũng không ngu ngốc đứng ở đây cùng nàng đợi kiệu đến vì thực sự làm gì có cái kiệu nào. Hẳn không để ý đến sự tức giận của nàng trực tiếp bẻ nàng lên kiệu dưới sự chứng kiến của mọi người. Lạc Uyển Nhi sợ hãi tự nhiên thấy mình bị nhắc lên tức giận dùng tay đánh chửi hẳn: “Mau thả ta xuống, người cái tên đại hỗn đản này. Mau thả ta ra”. Lạc Uyển Nhi dù có dùng lực đến đâu Đông Phương Cửu Phong kia vẫn là cứng như đá không chút biến sắc gì, chẳng mấy nàng đã được hẳn bế gán đến kiệu hoa.

Lý Phương Hoàn lúc này mới tức giận nói: “Vương gia vậy còn ta”

Đông Phương Cửu Phong nhìn quân gia một cái lạnh giọng phân phó: “Đi lấy cho Lý phu nhân một cái kiệu đưa nàng đến sau”

Trong kiệu lúc này là một sự im lặng đến đáng sợ. Lạc Uyển Nhi ngồi cách xa Đông Phương Cửu Phong, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt tức giận không thèm nhìn hẳn mà nhìn chăm chăm về phía trước. Đông Phương Cửu Phong cũng không muốn không khí bức bách như vậy bèn lên tiếng trước: “Uyển Nhi, nàng có phải hay không là đang tức giận chuyện gì”

“Ngươi còn hỏi ta tức giận chuyện gì sao?”

“Được rồi nàng luôn là người đúng. Nhưng lúc này nàng đánh ta thực sự là có chút đau”.

Lạc Uyển Nhi lúc này liếc nhìn hắn, thấy hắn là một bộ dạng khom xuống, một tay ôm ngực, gương mặt nhìn có chút cau lại như rất đau đớn. Lạc Uyển Nhi cũng có chút chột dạ, nàng quả thật là vừa nãy đánh hắn dùng hết sức lực. Nữ nhi tuy là sức lực không bằng nam nhân nhưng nàng dù sao lúc ở hiện đại có học qua một lớp huấn luyện khi gặp kẻ cướp của trường. Sau khi học hết chương trình trong hai tuần cũng là được thầy giáo khen ngợi: “Ngươi là đầu thật hay là lại lừa ta đây”

“Lực nàng đánh ra bao nhiêu nàng là tự mình hiểu hết, ta... cảm thấy như...”. Đông Phương Cửu Phong mi tâm càng nhấn lại

Lạc Uyển Nhi thấy biểu hiện của hắn rất thành thật liền ngồi gần lại hắn nói: “Ngươi là đau ở chỗ nào”

“Là ở đây”. Đông Phương Cửu Phong khó khăn nói

Lạc Uyển Nhi thấy hắn cứ đưa tay đặt ở trước ngực phía bên trái thì sợ hãi hốt hoảng nói: “Không phải là hỏng tim rồi chứ”

Đông Phương Cửu Phong khẽ gật đầu, khiến cho cấp độ sợ hãi của Lạc Uyển Nhi tăng lên ở mức báo động mạnh. Vội vàng đưa tay cời y phục của Đông Phương Cửu Phong ra, thấy ở chỗ đó là có vết hồng hồng: “Hay là chúng ta liền lập tức trở về”

Đông Phương Cửu Phong giữ tay của Lạc Uyển Nhi ở trước ngực mình khẽ nói: “Không kịp nữa rồi”

“Có gì mà không kịp, chúng ta bây giờ trở về gọi đại phu đến chữa bệnh cho ngươi”. Lạc Uyển Nhi đã khấn chương đến mức không để ý đến hình tượng của mình

“Vết thương của ta chính là đau ở bên trong nếu như nàng không tha thứ cho ta, thì nó cứ sẽ là đau mãi không thôi”. Đông Phương Cửu Phong vừa nói vừa cười thần bí

Lạc Uyển Nhi lúc này biết mình là đã bị hắn lừa tức giận đẩy hắn ra, ngồi sát vào thành kiệu tính đưa chân lên đạp hắn một cước. Nhưng thân thủ của Đông Phương Cửu Phong không thể coi thường hắn đã nhanh hơn một bước nắm được chân của nàng. Đúng lúc này thì sai phu ở bên ngoài vén cửa kiệu lên cung kính nói: “Vương gia đã đến h...”

Nhưng sai phu chưa kịp nói hết câu đã thấy tình cảnh trong kiệu là rất mờ ám. Vương gia y phục hỗn loạn đang nắm lấy một chân của vương phi. Vương phi lúc này đang trong tư thế gần nằm xuống kiệu. Mọi người ở bên ngoài tất thấy đều nhìn thấy cảnh này. Miếng há to đến mức có thể cho một quả táo vào.

Đông Phương Cửu Phong phát giác ở bên ngoài đang là nhìn mình, bèn chậm rãi thả chân của Lạc Uyển Nhi ra, rồi chỉnh lại y phục trên miệng còn mang ý cười nói nhỏ với nàng, nhưng lời nói này lại được binh lính bên ngoài nghe rõ mồn một: “Vương phi nàng không cần gấp đến như vậy a”

Lạc Uyển Nhi nghe thấy lời nói của Đông Phương Cửu Phong sự tức giận là dâng lên đến đỉnh điểm. Hắn nói như vậy khác nào muốn cho mọi người biết là nàng là một nữ nhân xấu. Nàng vội vàng bước xuống ra sức giải thích với người xung quanh: “Không phải là như vậy, không như các ngươi nghĩ đâu”

Đáp lại lời nói của nàng cũng chỉ là sự im lặng của binh lính. Xong rồi nàng là bị Đông Phương Cửu Phong kia hãm hại, mọi người sẽ nghĩ nàng ra sao đây, sau này nàng còn phải kiếm cho mình một phu quân đệ nhất thiên hạ nha. Không thể để nam nhân xấu xa kia phá hỏng thanh danh của nàng. Nhưng bây giờ ai có thể làm chứng cho nàng đây. Lão thiên gia ơi mau xuống đây nói cho nàng vài lời công đạo. Nàng và hắn thật sự rất trong sạch nha

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Điều Kiện

Kiệu của Lý Phượng Hoàn cũng vừa mới đến. Lúc này Đông Phương Cửu Phong cùng Lạc Uyển Nhi tiến vào đằng sau còn có Lý Phượng Hoàn. Những người trong hoàng cung nhìn Lạc Uyển Nhi có phần hốt hoảng, khẽ đưa mắt nhìn nàng thì thầm to nhỏ với nhau: “Người kia có phải là cừu vương phi phế vật của Lạc gia hay là không?”

“Đúng vậy, quả thực là phế vật, nhưng nàng ta so với Lạc Thanh Thuần còn có phần xinh đẹp hơn nhiều nha”

“Phế vật xinh đẹp như vậy chẳng trách được cừu vương gia sủng ái”

“Không nghĩ tới nàng ta phúc khí tốt như vậy. một bước biến thành phượng hoàng”

“Ta xem vương phi đi cùng với vương gia quả thực là một đôi thần tiên quyến lữ nha”

Lạc Uyển Nhi phát giác có rất nhiều ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình. Nàng cũng là khó hiểu không thôi. Chẳng lẽ trên mặt của mình có dính gì. Nàng nói nhỏ với Đông Phương Cửu Phong: “Người xem trên mặt của ta dính cái gì sao”

Đông Phương Cửu Phong mắt vẫn hướng về phía trước, bước chân vững trãi tiến lên: “Đúng vậy”

Lạc Uyển Nhi vội vàng đưa tay lên lau mặt mình, lại hướng hần hỏi nhỏ: “Hết chưa”

Đông Phương Cửu Phong vẫn là y như cũ đáp lời: “Vẫn còn”

“Người mau lấy xuống giúp ta”

Nghे nàng nói như vậy, cục bộ của Đông Phương Cửu Phong dừng lại, hần quay về phía nàng đưa tay lên mặt sờ nhẹ vài cái, khẽ ghé đầu vào tai nàng nói: “Bây giờ chính là dính một chút ửng hồng. Nàng cứ để như vậy sẽ là động lòng người hơn”

Lạc Uyển Nhi thấy hần thổi khí vào tai mình trước mắt mọi người có phần ngượng ngùng cùng xấu hổ, gương mặt bắt gặp hồng lên: “Người...thôi thôi thôi ta đi”

Tình huống đi vào mắt của mọi người lúc này là vương gia đang rất rất sùng ái vương phi, trước mặt mọi người còn không e ngại thể hiện tình cảm. Lý Phượng Hoàn đi sau lúc này khuôn mặt đã không ngừng biểu lộ tức giận, hai tay đã nắm lại rất chặt mơ hồ đã như là muốn chảy máu.

Hôm nay chính là yến hội long trọng chào đón hoàng tử cùng công chúa Ty Quốc đến đây. Lạc Uyển Nhi chính là người đến cuối cùng. Mọi người trong triều từ hoàng thượng cao cao tại thượng, đến các đại thần đã già, cho đến các vị hoàng tử ở đây đều là nhìn nàng ánh mắt không chớp. Đông Phương Cửu Phong thấy chán ghét những ánh mắt nhìn Lạc Uyển Nhi như vậy liền liếc mắt nhìn bọn họ một lượt. Biết mình đã thất lễ mọi người bèn cúi xuống xấu hổ. Hoàng thượng lúc này là người lên tiếng trước: “Hôm nay hoàng tử cùng công chúa Ty Quốc đến đây Nhật Quang Quốc thực sự là không có gì tiếp đón”

Hoàng tử Ty Quốc nhìn qua chỉ mới hai mươi tuổi dáng người thanh mảnh, đường nét trên khuôn mặt là rất hoàn mỹ, khiến cho hần càng thêm phần tà mị. Giọng nói kia có một chút trầm âm: “Hoàng thượng đã quá đề cao chúng ta rồi. Ta hôm nay đến quý quốc cũng chỉ là bàn một chút chuyện mà thôi”

Dương Chiêu Vương năm nay đã làm mười sáu tuổi, nhìn qua gương mặt rất là cương nghị, nhưng ánh mắt vẫn là đủ nóng đủ lạnh. Thật không hổ là hoàng thượng được dân chúng Nhật Quang Quốc sùng bái: “Không biết hoàng tử Ty Quốc đến đây là có việc gì”

Bạch Dạ Vân cung kính đứng dậy tiếp lời: “Hoàng thượng ta biết gần đây có một số chuyện gây bất bình giữa hai nước. Ta đến đây chính là thay Ty Quốc phân trần với người”

“Ha ha, Ty Quốc cùng với Nhật Quang Quốc giao tình đã mấy trăm năm, hà cớ gì ta có thể tin vào lời thị phi được cơ chứ”

“Hoàng thượng đã đề cao Ty Quốc ta như vậy, khiến cho Bạch Dạ Vân ta không khỏi ngượng mặ”

“Được rồi mời hoàng tử Ty Quốc ngồi xuống chúng ta cùng khai tiệc”

Công chúa Ty Quốc tên gọi là Bạch Dạ Yến là một thiếu nữ rất xinh đẹp, lúc này lại có phần hơi xấu hổ nhìn Đông Phương Cửu Phong. Nàng đã để ý nam nhân này từ lúc bước vào, tướng chừng như trên người hần toát ra hàn quang khiến nàng hấp dẫn vô cùng. Nàng liền rất dũng cảm đứng lên nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng, ta có chuyện muốn hỏi người”

Dương Chiêu Vương rất sáng khoái mà nói: “Công chúa người muốn hỏi gì”

“Hoàng thượng không biết vị kia là ai, có phải là nên giới thiệu với ta một chút hay không”. Bạch Dạ Yến giọng nói có phần nhỏ hướng Đông Phương Cửu Phong nhìn tới.

Hoàng thượng nhìn theo ánh mắt của Bạch Dạ Yến nhìn hướng Đông Phương Cửu Phong rồi quay lại nhìn nàng cười nói: “Ha ha, vị này chính là cửu vương gia, cùng cửu vương phi”

Bạch Dạ Yến lại nhìn Đông Phương Cửu Phong nói: “Cửu vương gia ta gọi là Bạch Dạ Yến, người không biết có thể cùng ta trao đổi tên họ hay không”

Đông Phương Cửu Phong trong lòng chán ghét nữ nhân trước mặt nhưng vẫn là phải giữ lễ nghĩa, lạnh giọng nói: “Công chúa đã quá đề cao ta rồi, ta tên là Đông Phương Cửu Phong, còn đây chính là cửu vương phi của ta, tên gọi là Lạc Uyển Nhi”

Bạch Dạ Yến có phần hơi ngượng ngùng ngồi xuống, nhưng khi ngồi xuống vẫn là không quên chiếu ánh mắt khó chịu đến phía Lạc Uyển Nhi, Lạc Uyển Nhi thấy vậy quay sang Đông Phương Cửu Phong nói nhỏ: “Đông Phương Cửu Phong vị công chúa đó là để ý đến người, người sao còn phải kéo ta vào làm cái gì”

Đông Phương Cửu Phong tay kéo Lạc Uyển Nhi nắm chặt dùng bí âm nói với nàng: “Nàng tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút”

Lạc Uyển Nhi cũng chẳng để ý nhiều đến mọi người nữa trực tiếp đánh chén hết mọi thứ trên bàn. Khiến cho mọi người nơi đây không khỏi có phần ngạc nhiên. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Đông Phương Cửu Phong vẫn là không để ý nàng nữa

Bạch Dạ Yến nhìn Đông Phương Cửu Phong ra sức phóng điện, nhưng hắn vẫn là không để ý nàng đến một cái khiến cho nàng không khỏi thất vọng. Nàng đành phải tự tìm cách làm cho hắn để ý đến mình vậy: “Hoàng thượng đây chính là lần đầu tiên ta đến quý quốc, quý quốc đối với chúng ta thiết đãi chu đáo như vậy khiến cho ta không thể không đáp lễ a”

Dương Chiêu Vương ngồi trên long ý híp mắt một cái, sau đó cười lớn: “Công chúa đối với chúng ta quá là khách sáo rồi, không biết người là muốn chuẩn bị thứ gì đây”

Bạch Dạ Yến cười một cái, bước chân uyển chuyển ra giữa chính điện nói: “Hoàng thượng người Ty Quốc chúng ta chính là có gì nói đấy, không ngại. Ta đến Nhật Quang Quốc chính là đã để ý cửu vương gia. Thấy chàng chính là trang anh hùng hảo hán khiến cho ta trong lòng không khỏi ngưỡng mộ”

Lạc Uyển Nhi từ nãy đến giờ chỉ có một việc duy nhất chính là ăn cùng ăn, mọi thứ trên bàn lúc này đã là không sót một thứ gì. Nghe thấy lời của Bạch Dạ Yến có chút bất ngờ, nàng ta thật sự là rất dừng cảm đi. Dám đứng trước mặt nhiều người như vậy bày tỏ tình cảm với Đông Phương Cửu Phong: “Đông Phương Cửu Phong người thật sự có phúc khí nha”

Đông Phương Cửu Phong không nhìn Lạc Uyển Nhi một cái mà trực tiếp nắm lấy tay của nàng ở dưới gầm bàn. Quay sang hướng Bạch Dạ Yến lạnh giọng nói: “Công chúa cảm ơn người đã coi trọng. Đông Phương Cửu Phong ta thực sự không giám nhận”

Bạch Dạ Yến vẫn rất can đảm nói với Đông Phương Cửu Phong: “Vương gia người biết bản công chúa ta coi trọng người là được rồi. Việc người nhận hay không nhận cũng không cần phải ngại ngần”

Lạc Uyển Nhi đang ngồi yên một chỗ nghe thấy lời của Bạch Dạ Yến thì bật cười. Không ngờ nàng ta còn dám ở trước mặt Đông Phương Cửu Phong nói hèn ngại ngần. Thật làm cho người ta không khỏi cười lớn nga. Bạch Dạ Yến thấy Lạc Uyển Nhi tự nhiên bật cười thì khó chịu hỏi: “Vương phi không biết người tại sao lại tự nhiên bật cười a”

Lạc Uyển Nhi quay sang nhìn thấy gương mặt đen thui của Đông Phương Cửu Phong biết hắn bây giờ là đang rất tức giận nên nàng tốt nhất bây giờ không nên nói gì thì hơn: “Công chúa không phải là ta cười, mà là ta không cần thận bị sặc mà thôi”

Bạch Dạ Yến nhìn Lạc Uyển Nhi lúc này càng thêm chán ghét cực độ. Liên nghĩ cách muốn làm xấu nàng trước mặt mọi người. Nàng lúc này ở trong yến tiệc đã có nghe qua Lạc Uyển Nhi này chính là phế vật của lạc gia. Mọi thứ đều là ngu ngốc. Nàng ở Ty Quốc chính là đệ nhất mỹ nữ sao có thể để thua một phế vật được: “Vương phi ta vừa gặp vương gia đã là yêu mến, nếu như người không ngại có thể cùng ta hầu hạ vương gia hay không. Bất quá ta làm lớn người làm nhỏ, sau này người nhìn thấy ta là phải hành lễ một cái”

Lạc Uyển Nhi lúc đầu cũng chẳng có ý xấu gì với Bạch Dạ Yến nhưng nàng ta lại giám ở trước mặt mọi người công khai sỉ nhục mình khiến cho nàng không khỏi tức giận nha: “Công chúa chuyện này sao có thể để ta quyết định được. Chi bằng người hỏi vương gia thì hơn”. Lạc Uyển Nhi vừa nói vừa khẽ dùng ngón tay viết vào tay của Đông Phương Cửu Phong dòng chữ giúp ta

Đông Phương Cửu Phong dùng bí âm cùng nàng nói chuyện: “Nếu như không”

Lạc Uyển Nhi ánh mắt tức giận nhìn Đông Phương Cửu Phong. Đúng lúc này thì Bạch Dạ Yến ánh mắt phóng điện nhìn Đông Phương Cửu Phong nhỏ giọng nói: “Vương gia người có phải hay không nề mặt ta một chút”

Đông Phương Cửu Phong cũng không thể trước mặt văn võ bá quan trong triều thẳng thừng từ chối Bạch Dạ Yến được, chỉ khéo léo nói: “Công chúa ta là đã có vương phi, trong phủ còn đã có bốn vị phu nhân không thể cùng công chúa nhận mỗi lương duyên này được”

Lý Phượng Hoàn ngồi đằng sau bàn lúc này mới lên tiếng nói: “Vương gia, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình. Ta là không thấy ngại điều này”

Đông Phương Cửu Phong đặt chén rượu xuống bàn kín đáo liếc nhìn Lý Phượng Hoàn một cái khiến cho nàng không khỏi nơm nớp lo sợ. Bạch Dạ Yến nghe thấy lời của Lý Phượng Hoàn nói như vớ được sợi dây nàng phải nhân thời cơ này nắm thực chắc không buông tay: “Vương gia lời nói của Lý phu nhân đây ta nghe cũng là thực đúng. Không biết vương phi người có thấy ngại hay là không”

Lạc Uyển Nhi cảm thấy thực sự cây muốn im mà gió chẳng ngừng, nàng đã không có muốn dính dáng đến việc này vậy mà Bạch Dạ Yến kia lần lần bày lượn công kích nàng, nếu không thẳng thừng chinh Bạch Dạ Yến kia một chút không biết chừng nàng ta còn tưởng mình chỉ là tiểu bạch thỏ: “Công chúa ý của người là muốn thế nào a”

Bạch Dạ Yến hài lòng mỉm cười: “Ty Quốc ta có tục lệ tỏ tình với nam nhân qua một điệu múa còn gọi là Mỹ Tửu Khúc, chính là nếu như nam nhân nhận rượu của nữ nhân nghĩa là đã ngầm đồng ý”

Lạc Uyển Nhi là đã từng nghe qua Mỹ Tửu Khúc này khi còn học đại học, nàng cũng là biết sơ qua về điệu múa cùng trang phục của Mỹ Tửu Khúc. Nói một cách hiểu ở hiện đại chính là gần giống như múa bụng nha: “Mỹ Tửu Khúc ta là cũng đã từng nghe qua, nhưng nếu như vương gia nhận rượu của ta thì công chúa phải hướng ta thực hiện một điều kiện, thấy thế nào”

Bạch Dạ Yến rất là kiêu ngạo nhìn Lạc Uyển Nhi nói: “Người muốn điều kiện gì”

“Cũng rất đơn giản nếu như ta thắng công chúa phải hướng ta quỳ ba lạy”

Mọi người nghe thấy lời nói này của Lạc Uyển Nhi đều là cùng một dạng hít khí lạnh. Ngay cả hoàng thượng cùng hoàng tử Ty Quốc cũng đều giật mình. Còn Bạch Dạ Yến lúc này cười ngoan độc nói: “Nếu như ta thắng vương phi phải tự mình hủy dung thấy thế nào?”

Điều kiện này đưa ra quả thực khiến cho mọi người không khỏi kinh hãi nhưng Lạc Uyển Nhi lúc này vẫn rất bình tĩnh đáp ứng Bạch Dạ Yến: “Được nếu như ta thua ta đây tình nguyện hủy đi dung mạo của mình. Còn có từ sau không xuất hiện ở Nhật Quang Quốc nữa”

Đông Phương Cửu Phong lúc này nhủ mày thâm lo lắng cho nàng định lên tiếng nói, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì. Vì sự thắng thua chính là thuộc về hần quyết định. Cùng lắm cuối cùng hần sẽ không nhận rượu của ai

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Mỹ Tửu Khúc

Mỹ Tửu Khúc chính là phải có trang phục cho phù hợp còn có phải cần loại rượu ngon nhất Bí Hoa Tửu. Nàng hiện đại chỉ là nhìn qua các đại tỷ múa thử điệu múa này chứ không múa lần nào. Bây giờ tự nhiên đồng ý điều kiện với Bạch Dạ Yến chính là có chút hối hận nha.

Bên trong phòng lúc này chỉ có nàng cùng với mấy tỷ nữ khác. Mấy tỷ nữ dường như cũng không coi nàng để vào mắt. Mọi người đều là không có thiện ý giúp nàng chuẩn bị y phục. Được rồi không có người giúp cũng không sao. Đừng quên nàng chính là nhân tài trong thiết kế. Lạc Uyển Nhi đi đến lấy một bộ y phục mà đồ thẩm. Dùng kéo cắt phẳng một đường khiến cho y phục rách làm đôi. Nàng lại cầm kéo cắt đi tay áo, khiến cho tay áo lúc này chỉ ngắn đến vai mà thôi. Còn có phần chiếc áo phía trên ước chừng chỉ ngắn bằng một gang tay mặc vào cũng chỉ là che được hết những thứ cần che. Bụng lúc này hở ra một nửa. Nàng lại may bỏ sát chiếc áo vào một chút. Dùng kim tuyến đính trên y phục khiến cho y phục lúc này càng thêm lấp lánh. Nàng mặc lên y phục đứng trước gương đồng khiến cho mấy tỷ nữ ở đây nhìn nàng là không chớp mắt. Nhưng nàng vẫn là chưa hài lòng. Tiến đến bàn trang điểm chọn lấy một hạt ngọc hình giọt nước đính trên bụng kia rồi hài lòng cười đi ra ngoài.

Bạch Dạ Yến lúc này cũng là đã chuẩn bị xong y phục. Nàng mặc một bộ y phục màu vàng áo cũng có ngắn y như Lạc Uyển Nhi chỉ bắt qua giữa hai người có một điểm khác biệt chính là viên ngọc ở trên bụng kia. Bạch Dạ Yến không có nhưng Lạc Uyển Nhi lại có.

Lúc Bạch Dạ Yến bước ra ngoài mọi người đã là nhìn nàng không chớp mắt. Nhưng khi Lạc Uyển Nhi đi ra mọi lực chú ý lại đặt hết lên người của nàng. Đông Phương Cửu Phong lúc này cũng có chút ngây dại nhưng sau đó lại thầm tức giận. Nàng cự nhiên lại dám ăn mặt như vậy trước nam nhân khác. Việc này hần phải chỉnh đốn nàng thật tốt mới được.

Nhạc vang lên hai nữ nhân là cùng ở giữa chính điện cùng nhau múa, điệu múa lúc này chính là giống y hệt nhau không khác biệt là mấy. Nam nhân ở chỗ này nhìn hai nữ nhân không chớp mắt. Họ lại càng không rời mắt dù cho Đông Phương Cửu Phong có nhìn họ đến đâu, Đông Phương Cửu Phong lúc này là đang ngồi một chỗ như muốn bốc hỏa. Hần chỉ muốn điệu múa này mau chóng kết thúc, dẫn Lạc Uyển Nhi thoát khỏi tầm mắt của những nam nhân đáng ghê tởm kia.

Chén thứ tư đã được hai người uống cùng một lúc. Lạc Uyển Nhi không phải là người tửu lượng tốt loại rượu Bí Hoa Tửu này chính là rất ngon cùng siêu cấp mạnh. Nàng uống đến chén thứ tám đầu óc đã là choáng váng hết cỡ. Nhìn mọi thứ trước mắt đã là biến thành hai. Chén thứ sáu đã được Bạch Dạ Yến một hơi cạn sạch. Nàng ta đang là cảm chén thứ bảy đi đến hướng của Đông Phương Cửu Phong. Lạc Uyển Nhi nội tâm lúc này càng thêm sợ hãi, không được để nàng ta đưa rượu cho Đông Phương Cửu Phong trước nếu không nàng sẽ thua mất. Nàng vẫn còn chưa muốn hủy đi dung mạo của mình đâu, Lạc Uyển Nhi uống chén thứ sáu rồi vội vàng di chuyển đến hướng của Đông Phương Cửu Phong. Hai nữ nhân lúc này chính là hướng hần mời rượu cùng một lúc. Đông Phương Cửu Phong vẫn cứ ngồi ở đó không nhận chén rượu của bất kì ai. Bạch Dạ Yến cũng không thể để mãi như vậy nàng liền cầm chén thứ bảy trực tiếp uống vào rồi di chuyển đến hướng của Đông Phương Cửu Phong. Lạc Uyển Nhi thấy hành động này của Bạch Dạ Yến lại càng thêm khẩn trương, không suy nghĩ nhiều trực tiếp ngồi vào lòng của Đông Phương Cửu Phong hướng rượu đưa trước mặt hần. Còn có nói nhỏ: “Đông Phương Cửu Phong ta là không muốn hủy đi dung mạo của mình đâu ô ô”

Đông Phương Cửu Phong nhìn thấy gương mặt của Lạc Uyển Nhi đã là

phiếm hồng biết nàng đã là uống say. Hần cũng không thể không thừa nhận nàng lúc này rất là mê người đi, còn có nàng vẫn là đang mặc bộ y phục thiếu vải kia. Hần muốn mau chóng kết thúc nhanh một chút đưa nàng trở về. Đông Phương Cửu Phong cuối cùng nhận lấy rượu từ tay của Lạc Uyển Nhi uống một hơi cạn sạch rồi sau đó hướng hoàng thượng nói: “Hoàng thượng thân còn có việc gấp có thể về trước được hay không?”

Hoàng thượng lúc này cũng đáp ứng nhanh chóng: “Được rồi vương gia người cứ trở về trước đi”

Nói rồi Đông Phương Cửu Phong mau chóng bế Lạc Uyển Nhi ra khỏi chính điện trước sự tức giận của Bạch Dạ Yến. Đưa Lạc Uyển Nhi lên kiệu nhưng nàng lúc này vẫn là không quên cọ vào lòng của hần. Còn có luôn luôn nhỏ giọng nói: “Được rồi...thả ta xuống...Công chúa nàng ta còn chưa có hướng ta quý bà lady”

Đông Phương Cửu Phong đặt Lạc Uyển Nhi ngay ngắn ở một chỗ nói: “Nàng say rồi”

Lạc Uyên Nhi lúc này gương mặt cau lại: “Cái gì mà say rồi, ta còn chưa có say đâu. Đông Phương Cửu Phong người thực là xấu tính nha. Có phải người là muốn ta hủy đi dung nhan của mình hay không. Tại sao lúc đó không chịu uống rượu ta đưa, người quả là nam nhân thối mã”

Đông Phương Cửu Phong cũng không có so đo với nàng chỉ nhẹ nhàng chỉnh lại thế ngồi cho nàng thoải mái nhất: “Ta chẳng phải là đã uống rượu nàng đưa sao”

Lạc Uyên Nhi đẩy tay của Đông Phương Cửu Phong ra lại nhoài về hướng của hắn: “Người lúc đó làm ta sợ chết khiếp, có phải là lại muốn trêu chọc ta hay là không”

Đông Phương Cửu Phong dù sao đi nữa cũng là nam nhân lại trong địa phương chật chội như thế này cùng tiếp xúc thân mật với một nữ tử khiến cho hắn không khỏi khó xử. Hắn khẽ đẩy nàng ra: “Được rồi nàng ngồi ngay ngắn lại đi”

Lạc Uyên Nhi thấy Đông Phương Cửu Phong cứ đẩy mình ra lại càng tức giận dùng lực ngồi sát vào hắn: “Người... cái nam nhân nhỏ mọn này... ta chỉ là muốn tựa một cái cũng không được sao”

Đông Phương Cửu Phong đã hết chịu nổi với Lạc Uyên Nhi rồi. Hắn bây giờ cũng không có quản nàng cái gì nữa, để nàng muốn làm gì thì làm. Nhưng mà nàng thật sự làm cho hắn hết sức khó chịu. Nếu như nàng cứ ngồi yên như vậy thì không có gì đáng nói, đáng này nàng lại ra sức kéo lấy y phục của hắn, giọng nói lại ni non: “Đông Phương Cửu Phong người có phải hay không là vừa muốn nhận rượu của Bạch Dạ Yến”

Đông Phương Cửu Phong giọng nói khàn khàn, khó nhọc nói: “Không phải là ta đã uống rượu nàng đưa sao”

“Ô ô người một lúc mới nhận rượu của ta, có phải là đã có ý muốn uống rượu của nàng ta không”

Đông Phương Cửu Phong y phục lúc này đã bị Lạc Uyên Nhi kéo ra một nửa, hắn liền đưa tay giữ chặt lấy tay nàng khẽ quát: “Nàng như vậy là muốn làm gì đây”

Lạc Uyên Nhi một lần nữa gỡ tay của mình ra khỏi tay hắn: “Cái gì mà muốn gì, ta đang hỏi người có phải là muốn nhận rượu của Bạch Dạ Yến không”

“Không phải”

Lạc Uyên Nhi liếc nhìn hắn lại nhỏ giọng trách cứ: “Không phải... không phải... người cái gì cũng đều là lừa ta mà thôi”

Đông Phương Cửu Phong cũng không còn có tâm trạng cùng nàng giải thích nữa bởi vì y phục của hắn lúc này đã bị kéo ra gần hết. Mà Lạc Uyên Nhi xấu xa kia dường như là đang muốn trêu đùa hắn, cứ từng chút, từng chút một xoa xoa vuốt vuốt ở trên người hắn

Kiểu dáng rất đúng lúc, sai phu vừa lúc này vén kiệu cho hai người lại một lần nữa chứng kiến cảnh ám muội hơn lúc này, trong lòng lại không ngừng cảm thán: Vương phi quả thực là không thể chịu được đến khi về đến nhà. Mọi binh lính chứng kiến cảnh này thì cũng bất ngờ nghĩ thầm: “Vương phi quả thực rất đúng mệnh hại vương gia bộ dạng khốn đốn thế kia”

Đông Phương Cửu Phong bế Lạc Uyên Nhi vào Chính Phong Phòng sau đó phân phó Tiểu Hoa cầm một chậu nước ấm đến. Hắn là tự tay lau mặt cho nàng. Lạc Uyên Nhi vì hơi men lúc này trong người cảm thấy nóng rực, nay lại có khăn ấm đến trước mặt nàng lại càng thêm khó chịu hất tay Đông Phương Cửu Phong ra: “Không cần người quan tâm”

Đông Phương Cửu Phong chỉ biết ngồi nhìn nàng không biết nên phải làm cái gì. Hắn ngồi một lúc lại nghe thấy nàng khẽ lau bầu rất nhỏ, hình như là nói mớ: “Đinh Hoàng cùng ta nhảy, cùng ta nhảy a”

Đông Phương Cửu Phong trong lòng có một cỗ ghen tức. Nàng cự nhiên trước mặt hắn lại nhắc đến tên nam nhân khác, lúc này lại nghe thấy Lạc Uyên Nhi nhàn nhạt nói vài câu nhỏ nữa: “Đông Phương Cửu Phong tại sao không uống rượu của ta”.

Hắn nghe thấy tên mình được nhắc đến nổi ghen tức cũng giảm đi một nửa, tiến đến sát bên tai nàng nói nhỏ: “Nàng là rất chờ đợi ta nhận rượu có phải hay là không”

Lạc Uyên Nhi mi tâm nhíu lại dường như rất khó chịu: “Đông Phương Cửu Phong đừng tưởng người sinh ra có chút sắc liền tự mình kiêu ngạo nha. Ta đây không cần người như người đâu”

Đông Phương Cửu Phong lại nắm lấy tay của nàng tiến sát tai nàng thổi khí: “Nếu nàng nói yêu ta, ta lập tức không đối nàng kiêu ngạo nữa”

Lạc Uyên Nhi đã rất là buồn ngủ rồi, nhưng vẫn cứ có một thanh âm nhỏ nhỏ làm phiền nàng khiến nàng không khỏi thập phần bức bối: “Đông Phương Cửu Phong người bây giờ liền tránh xa ta một chút, bốn tiểu thư rất là mệt nha”

Đông Phương Cửu Phong còn định cùng nàng nói chuyện một chút nữa thì bên ngoài có tiếng gọi của Âm Dịch: “Tôn chủ có việc gấp”

Đông Phương Cửu Phong khôi phục lại bộ mặt lạnh băng chỉnh lại giọng nói: “Vào đi”

Âm Dịch thấy không khí trong phòng có phần ám muội, nhưng cũng là không có nhìn nhiều cung kính hướng Đông Phương Cửu Phong nói: “Tôn chủ Bí Tịch Đại Pháp chính là được đề trên y phục”

Đồng Phương Cửu Phong ánh mắt hướng Âm Dịch nói: “Y phục đó bây giờ ở chỗ nào”

“Nghe Phương Cửu Lầu nói chính là được giấu ở Phục Tuyền Phường, nhưng khi thuộc hạ đến tìm thì không thấy có”

“Được rồi người lui đi”

Âm Dịch đi rồi Đồng Phương Cửu Phong lại hướng phía Lạc Uyển Nhi một chút rồi gọi Châu Nhi vào thay đồ cho nàng. Sáng ngày hôm sau khi thức dậy Lạc Uyển Nhi thấy một trận đau nhức ở trên đầu kéo đến. Nhìn sang bên cạnh chính là gương mặt phóng đại của ai đó. Nàng là đang ôm người đó rất thân thiết, nhìn thấy tư thế đáng xấu hổ của mình, Lạc Uyển Nhi lại từ từ di chuyển thân mình, nhẹ nhàng ngồi dậy. Nhưng khi chuẩn bị bước xuống giường thì nghe thấy Đồng Phương Cửu Phong gọi lại: “Nàng còn định trốn”

Lạc Uyển Nhi giật mình: “A...Người...Sao như vậy tỉnh sớm”

Đồng Phương Cửu Phong nhìn Lạc Uyển Nhi gương mặt phấm hồng là đang xấu hổ. Nổi ý muốn trêu chọc nàng một chút, nàng hôm qua chính là bắt hắn một đêm không ngủ được vì ai kia cứ nửa canh giờ lại có những hành động làm cho hắn gần mất đi không chế. Hại hắn hao tổn tâm lực không ít nha: “Nàng thực sự không nhớ chuyện gì sao”

Lạc Uyển Nhi nghe thấy lời thoại của Đồng Phương Cửu Phong trong lòng không khỏi nghĩ đến mấy bộ phim chiếu trên ti vi. Nhìn xuống y phục của mình cũng là không phải đồ mặc ngày hôm qua, nhưng kì lạ nàng lại không có bất kì cảm giác nào nha. Nhẹ giọng hỏi hắn: “Người...ta có phải hôm qua phát sinh chuyện gì rồi hay không”

Đồng Phương Cửu Phong vẫn là không nói gì, chỉ nhìn nàng, khiến cho tâm tình của Lạc Uyển Nhi không khỏi căng thẳng: “Ha ha là ta suy nghĩ nhiều, là ta suy nghĩ nhiều, người đường đường là vương gia...sao có thể lợi dụng lúc ta tâm tình không tỉnh táo chứ”

Đồng Phương Cửu Phong mi tâm nhíu lại: “Ta vốn dĩ là không có ý định gì với nàng, nhưng người hôm qua có ý định với ta chính là nàng nha”

Lạc Uyển Nhi miệng cười cứng lại: “Ha ha gì chứ, ta sao có thể không biết liêm sỉ”

“Nàng không tin”. Đồng Phương Cửu Phong khẽ cời y phục của mình lúc này ở trên ngực của hắn chính là vịnh quang hiện ra ba vạch đỏ

Lạc Uyển Nhi thử đưa ba ngón tay của mình vào úm thử ở chỗ đó quả thực là vừa khít không sai li nào. Nàng lại giật mình dụt tay lại. Nàng cố gắng nhớ lại mọi thứ ngày hôm qua. Hình ảnh mờ nhạt lại hiện về trong tâm trí của nàng một lần nữa. Có lúc ngồi trong kiệu cũng là luôn kéo y phục của hắn. Nhưng đến khi về vương phủ vẫn là không có nhớ chuyện gì

Đồng Phương Cửu Phong thấy nàng là đang nhíu mày suy nghĩ lúc này mới lên tiếng hỏi: “Đinh Hoàng là ai”

Lạc Uyển Nhi không biết tại sao Đồng Phương Cửu Phong lại biết đến cái tên này: “Người sao lại biết cái tên này”

“Nàng hôm qua ngủ mơ có nói Đinh Hoàng cùng ta nhảy”

Đinh Hoàng chính là học trưởng siêu cấp đẹp trai ở trường cấp ba của nàng. Nàng chính là chỉ dám đứng nhìn hắn từ xa, chưa có lần nào dám đến nói chuyện cùng với hắn. Mong ước lớn nhất khi ra trường của nàng chính là cùng hắn nhảy một điệu. Không ngờ nàng ngay cả khi ngủ cũng nhắc đến tên hắn thật đáng xấu hổ nha: “Đinh Hoàng chính là tiểu cầu ngày trước ta nuôi, tiểu cầu đó thực sự thích nhảy nha”

Đồng Phương Cửu Phong hí mắt đánh giá nàng: “Thật sao”

Lạc Uyển Nhi tâm không khỏi treo ngược cành cao nói: “Ta...nói người không tin, ta cũng không cần giải thích”

Đồng Phương Cửu Phong thấy Lạc Uyển Nhi định rời đi liền đưa tay kéo lấy nàng: “Ta cũng không nói là không tin”

Lạc Uyển Nhi thấy cảnh như bây giờ là rất rất mờ ám, nàng bất giác đỏ mặt nói: “Được rồi...Ta...bây giờ còn rất nhiều thứ cần chuẩn bị”

Đồng Phương Cửu Phong giọng nói trầm ấm khẽ nói vào tai của Lạc Uyển Nhi: “Nàng không muốn biết chuyện tối hôm qua là như thế nào sao”

Lạc Uyển Nhi càng nghĩ đến chuyện ngày hôm qua lại càng cảm thấy xấu hổ cùng một chút tò mò. Đúng vậy a chuyện tối qua cứ như là một con gió thoảng qua không một vết tích, nhưng nó lại làm cho nàng rất khó chịu: “Chuyện hôm qua...chuyện hôm qua là như thế nào”

Đồng Phương Cửu Phong gương mặt thản nhiên nhìn nàng cười thần bí: “Nàng muốn như thế nào”

Lạc Uyển Nhi cảm thấy gương mặt cột nhà của Đồng Phương Cửu Phong lúc này không khác là mấy với gương mặt lúc ở yến hội tối hôm qua khiến nàng càng như muốn cáo nát mặt của hắn ra: “Đương nhiên ta biết hôm qua...chắc chắn không xảy ra chuyện gì”

Đồng Phương Cửu Phong ánh mắt chăm chú nhìn nàng hai tay khoanh ở trước ngực: “Nàng chắc chắn?. Vậy sao còn muốn hỏi ta”

Lạc Uyển Nhi tâm tình không khỏi tốt lên vài phần. Trong lòng thầm vui sướng, nàng và hắn đích thị không xảy ra chuyện gì, vẫn còn may có thể giữ thân mình trong sạch để đi tìm lão công tương lai. Nói đến lão công tương lai của nàng mới nhớ, nàng suýt nữa quên thứ qua trọng kia. Lạc Uyển Nhi liếc nhìn Đồng Phương Cửu Phong một cái ra vẻ lạnh giọng nói: “Người còn có việc gì không. Ta bây giờ rất bận, muốn đi”

Đông Phương Cửu Phong nhìn dáng vẻ kia của nàng quả thực làm cho hắn rất buồn cười: “Không có việc gì, nàng có thể đi”

Lạc Uyển Nhi lại liếc mắt nhìn hắn, Trong lòng thầm chửi rủa. Không có việc gì, có thể đi, hắn nói như vậy như là nàng là người đến tìm hắn cầu cạnh vậy. Nàng mới không thèm nha, hắn chính là hôm qua bế nàng lên giường. Ách không đúng không nghĩ không nghĩ, nghĩ đến chuyện hôm qua nàng thật là xấu hổ nha

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Lạc Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.